SUZANNE GUNTRUM

Nașterea unei pasiuni

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Tânăra își oprise bicicleta pe un pod din piatră situat în fața intrării principale a parcului Wilber. Privea cum curge apa limpede a râului și se gândea de câte ori în copilăria ei se oprise în locul acela. Primăvara, Wilber Creek, umflat din cauza ploilor torențiale și a zăpezii topite, devenea un râu cu ape repezi și învolburate, dar acum, spre sfârșitul verii, își urma liniștit cursul sinuos.

În afară de aerul rece care se făcea simțit în acea dimineață de sfârșit de august, nu mai exista nici un alt semn de apropiere a toamnei, dar în curând arțarii cu frunzișul verde închis vor căpăta nuanțe de ruginiu și auriu.

Chelsie se bucura că acceptase să se întoarcă în acel orășel universitar din statul New York pentru semestrul de toamnă. Acest anotimp fusese întotdeauna anotimpul ei preferat, mai ales dacă-l petrecea aici, la Oneonta, „orașul dintre coline“.

Situat pe malul râului Susquehanna, Oneonta se dezvoltase în locul în care se întâlneau trei văi, printre dealuri și pante unduitoare, la vest de Carskills. Cu un secol în urmă, aici nu era decât o zonă sălbatică presărată din loc în loc cu case ale pionierilor. În prezent era o așezare înfloritoare, cu două instituții de învățământ care-i pregăteau pe cursanți pentru examenul la universitate.

Cu o mișcare mlădioasă a picioarelor ei lungi cu forme perfecte, Chelsie plecă de pe pod și începu să pedaleze pe alee, ușor aplecată înainte, pregătită să urce o pantă pentru a pătrunde în interiorul parcului.

Atunci când zări poteca pe care mersese de atâtea ori, buzele ei cărnoase schițară un zâmbet nostalgic. Pe vremea aceea purta uneori o umbrelă pentru a juca rolul personajelor ei preferate, Sherlock Holmes și contele de Monte Cristo. Pe atunci era o visătoare care trăia într-o lume imaginară formată din magie, misticism, iubire cavalerească și nefericită.

Acum, la douăzeci și opt de ani, Chelsie lăsase de mult în urmă acel univers de basm, dar simți o ușurare ciudată când văzu că acel loc plin de amintiri nu se schimbase aproape deloc.

Trezindu-se brusc din visare, își concentră toate forțele în vederea atacării pantei. Când ajunse sus, fu învăluită de o stare extrem de plăcută. Era sănătos să-ți soliciți corpul dincolo de propriile limite. Chelsie se simți dintr-o dată foarte mulțumită că-și adusese bicicleta cu ea.

Se opri pentru câteva clipe pentru a se bucura de liniștea din jurul ei. Nici o activitate umană nu tulbura parcul atât de dimineață.

Chelsie arăta foarte bine în jacheta ei de culoare albastru închis care-i scotea în evidență azurul ochilor. Razele soarelui care se strecurau printre crengile copacilor se jucau în șuvițele ei aurii, care vara deveneau strălucitoare. Obrajii i se îmbujoraseră din cauza efortului depus și îmbrăcămintea foarte simplă nu ascundea nimic din formele ei perfecte.

Schimbând viteza bicicletei, coborî pe partea cealaltă a dealului și-și dădu capul pe spate pentru a vedea coroanele verzi ale ulmilor uriași, ale căror ramuri se uneau deasupra aleii.

Fără să-și dea seama, se angajă brusc într-o curbă, mergând cu viteză foarte mare. Deodată, parcă ieșit din pământ, în fața ei apăru un bărbat. Frână brusc, dar era prea târziu: bicicleta ei cu zece viteze își continuă drumul și-l izbi pe individ, după care se opri cu un zgomot infernal la marginea aleii.

– Vai de mine! gemu Chelsie, în timp ce se căznea să iasă din mărăciniș.

Începuse să se scuture de praf, evaluând mai mult pagubele produse bicicletei decât propriei persoane, când observă că victima accidentului rămăsese lungită pe marginea drumului, cu ochii închiși. Se îndreptă imediat spre acesta și îngenunche pe pietrișul aleii.

Îi palpă brațele și pieptul, căutând vreo coastă ruptă; individul respira cu mare greutate, dar reuși totuși să deschidă

ochii și Chelsie se cufundă atunci în profunzimea lor de culoare gri-verzui care o făcură să se înfioare din cap până-n picioare.

– Ăă… voiam să vă ajut, spuse ea bâlbâindu-se.

Bărbatul nu era încă în stare să-i răspundă. Fără să-și dea seama, ea îl luă de mână și așteptă ca acesta să-și revină.

– Sunt… total năucit… șopti el în cele din urmă.

Vru să se ridice, dar Dumnezeu știe din ce motiv, tocmai în clipa aceea Chelsie se aplecă spre el și astfel de loviră cap în cap.

– Pe toți dracii! mormăi individul și căzu din nou pe spate.

– Scuzați-mă… spuse Chelsie frecându-și fruntea.

Când necunoscutul făcu o nouă încercare de a se ridica în capul oaselor, ea vru să-i sară din nou în ajutor.

– Nu, strigă el, și acest cuvânt spintecă văzduhul ca un cuțit. Aș prefera să nu mă ajuți deloc. Ești o femeie periculoasă! De ce nu stai acasă, dacă n-ai învățat încă să folosești chestia asta? mai adăugă el aruncându-i o privire rapidă și pătrunzătoare.

– Mi-am cerut o dată scuze, îi răspunse Chelsie cât se poate de calmă. Nu obișnuiesc să dobor oamenii la pământ.

Bărbatul se ridică în picioare, gemând ușor.

– Ai avut noroc că în locul meu n-a fost un camion. Ce naiba ți-a venit să iei curba fără să caști bine ochii înainte?

Tonul vocii lui arăta clar că voia să facă pe deșteptul. Chelsie vru mai întâi să argumenteze, dar se răzgândi.

– Este vorba de un accident… Îmi… pare extrem de rău. Sper că nu sunteți rănit.

– O, mă simt foarte bine, îi răspunse el ironic. N-am decât o coastă sau două rupte.

Ea fu tentată să-l curețe de ramurile și frunzele care rămăseseră agățate de jacheta lui gri, dar o opri ceva. Ideea de a atinge trupul plin de mușchi care se ascundea sub tricoul acestuia o tulbura într-un mod ciudat. Observă abia atunci părul lui negru presărat ici-colo cu fire argintii, ochii cenușii și reci, pieptul și umerii dezvoltați ca ai unui boxer.

Probabil era cu cincisprezece centimetri mai înalt ca ea, adică măsura un metru și optzeci, dar lui Chelsie i se păru că dimensiunile îl făceau să pară mult mai înalt. După ce îl privi mai atent, se răzgândi: nu putea sub nici o formă să fie boxer.

Avea o față energică, inteligentă, cu sprâncene dese și frumos arcuite, nasul drept și gura cu o expresie extrem de hotărâtă. Fiecare amănunt luat în parte nu era prea atrăgător, dar, privit în ansamblu, bănuia că individul face ravagii printre femei! Chiar și în împrejurările de față, emana din ființa lui o forță și o autoritate evidente.

Deodată, Chelsie McBride înțelese ce avea bărbatul acela diferit de ceilalți: nu avusese nici una din reacțiile cu care era obișnuită din partea bărbaților. O privea ca și cum n-o vedea! Părea să fie total insensibil la părul ei lung și mătăsos, la ochii ei albaștri care căpătau o nuanță întunecată atunci când se înfuria, la trupul ei armonios care în general stârnea admirația tuturor. De fapt, părea că dorește să scape de ea cât mai repede posibil.

„Ce ciudat mi se pare să descopăr farmec la un necunoscut care pare total imun la farmecul meu…“

Era pentru prima oară când rolurile se inversaseră; ceea ce reprezenta o experiență nouă pentru ea. Trebuia să încerce să-și analizeze sentimentele mai cu atenție, dar în realitate nu se putea gândi decât la faptul că individul era al naibii de sexy!

Trebuia însă să se calmeze și să studieze obiectiv situația. Poate că era miop și își uitase ochelarii acasă, sau poate văzuse prea multe femeie frumoase în timpul celor 35-40 de ani de viață și din cauza asta se blazase? Sau poate nu-i plăceau femeile, sau nu găsea la ea nimic atrăgător. Ar fi putut continua încă multă vreme cu enumerarea ipotezelor posibile, dar își dădu seama în sfârșit că el vorbea cu ea.

– Poftim?

– Îți spuneam să fii mai atentă pe viitor, domnișoară, repetă el enervat. Următoarea ta victimă ar putea să aibă mai puțin noroc decât mine.

Era clar că individul n-avea nici un pic de simț al umorului!

– Ar trebui dată o lege care să-i oblige pe cei ce fac jogging să poarte niște clopoței la picioare. În felul acesta, i-ar auzi toată lumea, ripostă ea furioasă.

El îi aruncă o privire care ar fi putut înlocui tot ce avea de zis și tânăra regretă imediat că cedase impulsului de moment. Acum nu se punea problema de a trimite la plimbare un student obraznic sau de a pune la punct un coleg mai îndrăzneț. Individul pe care-l doborâse la pământ merita totuși un tratament mai blând.

– Îmi pare foarte rău, oftă ea. Ce-am spus mai înainte a fost o prostie.

Bărbatul o privi intens până ce ea își coborî ochii în pământ.

– De obicei nu cred în scuze, dar în cazul tău m-am hotărât să fac o excepție de la regulă: le accept. Evident pe cele din urmă, nu pe cele care se refereau la modul în care ți-ai folosit bicicleta pe post de buldozer.

Ea ridică ochii spre el și constată că el îi zâmbea cu un aer satisfăcut. Tânăra încă mai căuta o replică pertinentă când el se găsea deja departe, alergând de zor. Curând, dispăru la o curbă a drumului, fără să se întoarcă înapoi nici măcar o singură dată.

– Ei, asta-i bună! exclamă ea.

Bodogănind în continuare, își scoase bicicleta din mărăcinișuri și își continuă plimbarea cu ceva mai multă prudență.

După o jumătate de oră sosea la Irving Place și pedala pe aleea care ducea la o casă mare și veche în care închiriase un apartament. Esther Freeman, proprietăreasa ei, se găsea în grădină culegând frunzele ofilite dintr-un start de flori.

Clădirea avea o arhitectură tipică începutului de secol și fusese o locuință familială cu trei etaje plină de unghere și cotloane. În ultimii ani, Esther Freeman, care preda istoria SUA la liceul local, fusese nevoită să o împartă în apartamente pentru a nu trebui s-o vândă.

Ea locuia acum la parter, iar Chelsie la primul etaj, împărțind apartamentul cu o altă tânără. La mansardă stătea nepotul doamnei Freeman, un tânăr destul de inofensiv, după părerea mătușii lui.

– Bună ziua, doamnă profesoară McBride, spuse Esther Freeman, oprindu-se din treabă. Cum a fost plimbarea?

– Foarte plăcută, mulțumesc de întrebare, răspunse Chelsie uitând să amintească de întâlnirea de mai devreme.

– Cum mai stai cu operațiunile de instalare? Totul este în regulă? Să-mi spui neapărat dacă ai nevoie de ceva. Vreau să te simți bine în casa mea.

– Sunteți foarte amabilă, doamnă Freeman. Mă duc să găsesc un loc pentru bicicletă. Mai am foarte multe lucruri de pus la punct înainte de ședința de la facultate din după-amiaza asta.

– Îți urez o zi bună, copila mea, îi răspunse vesel doamna Freeman și-și văzu mai departe de treabă.

Chelsie își rezemă bibicleta de porticul verandei care înconjura toată fațada. Nu intră în casă prin ușa principală, ci urcând pe scara de serviciu care ducea în apartamentul ei.

Atunci când acceptase propunerea părintelui Nelson de a veni să predea un semestru la Oneonta, niște prieteni se interesaseră în mod discret să-i găsească niște mobilier care să n-o coste prea mult. Își închiriase garsoniera de la colegiul universității North Wales, dar cu toate astea nu prea se scălda în bani.

Din activitatea de profesor nu se îmbogățise nimeni, așa că Chelsie fusese nevoită să recurgă la deosebitul ei talent de croitoreasă pentru a-și confecționa o întreagă garderobă formată din fuste, veste și jachete cu croială și colorit la modă.

În apartamentul ei parcă avusese loc un cataclism natural. După ce venise cu mașina din Pennsylvania, Chelsie își despachetase strictul necesar pentru seara aceea și se prăbușise pe pat. Acum simțea nevoia unui duș fierbinte și a unei cești de cafea ca să se poată lupta cu cutiile de carton și geamantanele care stăteau claie peste grămadă în ceea ce putea fi denumită camera ei de zi.

Casa în care se găsea era exact genul de locuință pe care îl adora. Avea camere înalte și mari, în care se aflau mici obiecte care aminteau de timpuri în care lucrurile erau bine făcute. Evident, clădirea suferise transformări importante în decursul vremii, dar rămăsese la fel de confortabilă ca la început. Chelsie își spuse că avusese noroc că locuia aici, cele trei camere fiindu-i mai mult decât suficiente pentru semestrul pe care avea să-l petreacă aici.

Se duse să facă duș, în timp ce filtrul bolborosea în bucătărie. Peste cincisprezece minute, apăru îmbrăcată în blugi și o bluză, dar cu părul încă ud.

Își turnă o ceașcă fierbinte de cafea, se instală într-un fotoliu uriaș și se uită în jur cu un aer indiferent: văzu un radio stereo, CD-uri cu Vivaldi, dar și cu Juice Newton, o bibliotecă demontabilă, două cutii cu note și manuale de care avea nevoie la cursuri, o ladă plină cu tot felul de lucruri, câteva

geamantane umplute până la refuz și un cufăr care conținea paltoanele de iarnă, cizmele și alte haine călduroase. Pe lângă toate astea, mai avea de adus din mașină o grămadă de lucruri. Howard Freeman îi fusese de mare ajutor la căratul acelui întreg bazar în apartament.

Chelsie oftă. Dacă voia să dea înapoi înainte de ședință remorca pe care o închiriase trebuia să se grăbească. Montă bibliotecă lângă birou și petrecu următoarea oră aranjând cărțile și hârtiile. După aceea, trase geamantanele până în camera ei și începu să pună ordine în îmbrăcăminte.

În timp ce era cufundată în această delicată operațiune, cineva ciocăni la ușă. Se duse să deschidă.

O frumoasă și tânără brunetă stătea pe palier. Purta o rochie de vară din bumbac roșu care îi scotea în evidență tenul mat.

– Salut! Știu că ești foarte ocupată în dimineața asta, dar voiam neapărat să mă prezint: sunt Lynn Marshall vecina ta.

– Salut, Lynn. Chelsie McBride…

– Da, știu. Doamna Freeman mi-a vorbit despre tine. E adevărat că vei ține un curs la universitate? Și pentru mine e primul an aici. Predau franceza.

– Și eu literatura engleză, se strâmbă comic Chelsie. Tocmai făceam o pauză bine-meritată. Vrei să bei o cafea cu mine?

– Cu mare plăcere, dacă nu te deranjez.

– Nu mă deranjezi deloc. Intră, dar nu lua în seamă dezordinea din cameră. Am încercat să nu aduc decât strictul necesar, dar după capul meu se pare că necesarul este uriaș!

– Eu mă aflu aici de aproape doi ani, dar am impresia că tu ești mult mai organizată decât mine, îi răspunse Lynn.

– Cum îți place să bei cafeaua?

– Cu lapte și zahăr… în cazul în care ai…

– Sigur că am! Astea au fost primele lucruri pe care le-am despachetat! Niciodată n-am putut să beau cafeaua altfel.

Chelsie stătea la taifas cu vecina ei de parcă ar fi fost vechi prietene.

– Nu pot să te mai servesc decât cu napolitanele astea vechi cu vanilie. Încă n-am avut răgazul să trec pe la băcănie.

Lynn zâmbi și cu ocazia asta Chelsie observă că făcea gropițe în obraji.

– Napolitane cu vanilie? Sunt cele mai bune din lume! Îți mulțumesc, dar îmi ajunge o ceașcă de cafea.

După ce se așezară pe cele două scaune din living, Chelsie o întrebă:

– Predai la Oneonta de doi ani de când ești aici?

– Nu. După ce mi-am luat diploma, am predat timp de un an la o altă universitate, situată mai la nord, dar mie îmi place aici, și când am aflat că se caută un profesor de franceză, am făcut imediat cerere de angajare. M-am născut în această zonă. Nu știu dacă acest lucru a jucat vreun rol, dar am obținut postul. Dar tu cu ce te-ai ocupat până acum?

– În primii doi ani am fost la Bryn Mawr și după aceea, în primăvara trecută, mi s-a propus un concediu plătit de un an și să vin la Oneonta pentru semestrul de toamnă. M-am gândit că mi-ar face bine o schimbare și cum mi-am dorit întotdeauna să vin aici, am considerat că asta este ocazia ideală.

Lynn Marshall se uita la Chelsie cu foarte mare atenție.

– Poate o să ți se pară absurd, dar mi se pare că te cunosc de undeva, îi spuse ea. McBride… McBride…

Chelsie se uită și ea îndelung la Lynn:

– De fapt, și eu am impresia că-mi ești cunoscută. Lynn Marshall… nu cumva ești sora lui Gerry Marshall?

– Ba da! exclamă cealaltă tânără, devenind dintr-o dată veselă Și tu ești Chelsie McBride, vicepreședinta clubului feminin al clasei de juniori și a celui de artă dramatică. Ce mică e lumea! Pe vremea când eram elevă, erai idolul meu!

– Nu-mi vine să cred, șopti Chelsie. Și când mă gândesc că mi-a luat atâta timp până să te recunosc! Ar fi trebuit să te identific imediat ce mi-ai spus că ești de prin locurile astea…

– Ei, a trecut multă vreme de-atunci! Și în afară de asta, tu și Gerry erați cu un an mai mare ca mine! Dacă îmi amintesc bine, parcă n-ai terminat școala la Oneonta, nu-i așa?

– Așa este. În ultimul an, părinții mei au plecat în Pennsylvania, îi confirmă Chelsie pe un ton plin de regret.

Dintre toate schimbările de domiciliu pe care le efectuase împreună cu familia ei, aceasta o întristase cel mai mault.

– Gerry va fi surprins când va afla că te-ai întors. Îmi amintesc că parcă era ceva între voi, nu-i așa? E adevărat că pe vremea aceea fratele meu era un tip extrem de nesuferit.

Chelsie clătină din cap. În ultima primăvară pe care o petrecuse la Oneonta, crezuse că este îndrăgostită de Gerry Marshall și era foarte adevărat că individul era un nesuferit. Dar asta era o poveste foarte veche…

– Ce mai face Gerry? o întrebă pe Lynn mai mult din politețe decât din curiozitate.

– E bine, dar a intrat într-o mulțime de încurcături. A abandonat facultatea după ce a terminat anul doi și s-a căsătorit cu Becky Thurman cu care a făcut doi copii înainte să-și dea seama că nu erau făcuți unul pentru altul. Acum, Gerry și-a revenit. Ziua lucrează la un ziar și seara urmează cursurile facultății pentru a obține o diplomă. Să-ți spun drept, după ce am văzut iadul prin care a trecut, nu prea mai am chef să mă mărit.

– Te înțeleg foarte bine. Și eu am văzut prea multe căsnicii care s-au terminat prost. Nu țin deloc să fiu supusă unor asemenea chinuri.

Dar nici viața uneori tristă, alteori exaltată a prietenelor ei celibatare n-o atrăgea prea mult. Pentru ea, căsnicia reprezența înțelegerea deplină de care se bucurau părinții ei de mai bine de patruzeci de ani. Ori așa, ori deloc! Chelsie rămăsese în adâncul sufletului romantică, în ciuda rafinamentului pe care-l dobândise prin învățătură. Rațiunea o îndemna să caute un bărbat care să fie egal cu ea, dar sufletul ei visa la trandafiri și plimbări sub clar de lună.

Lynn Marshall simți că sosise vremea să schimbe subiectul discuției.

– Spune-mi, ce ai reușit să vezi de când te-ai întors?

– O, nu cine știe ce. Aseară am trecut pe lângă casa în care am locuit în strada East, apoi am făcut în viteză turul campusului. S-a schimbat foarte mult după ce s-a făcut

laboratorul, s-a demolat Old Main și s-a extins etajul superior… Voi avea nevoie de o hartă ca să nu mă rătăcesc. În dimineața asta am făcut și o plimbare cu bicicleta în parcul Wilber și a fost cât pe-aci să-l calc pe un individ.

– Și toate astea numai în douăzeci și patru de ore! observă Lynn cu ironie. Cum s-a întâmplat?

– Pedalam cufundată în gânduri când am intrat în curba de la poalele dealului puțin mai rapid decât trebuia și buf! am dat peste acest individ. L-am lăsat lat la pământ!

Chelsie se pricepea să facă interesante și evenimentele cele mai neînsemnate.

– Nu mai spune! exclamă Lynn, moartă de curiozitate. Și cum arăta tipul?

– Nu prea știu… Destul de bine, genul atletic, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Lynn își reținu un zâmbet.

– Era tânăr?

– Ăă… avea în jur de treizeci și cinci de ani, părul negru cu câteva fire cărunte, niște ochi ciudați de culoare verde sau cenușie, care-și schimbau aspectul în funcție de starea lui de spirit.

– Și pot să-mi imaginez cu ușurință în ce stare se găsea!

– Nu știu ce l-a rănit mai mult: bicicleta mea sau faptul că își dăduse seama că nu este invulnerabil.

Deodată, Chelsie înțelese că într-adevăr așa stăteau lucrurile. Ideea asta nu-i trecuse prin minte până atunci, dar acum era convinsă că prin acel accident nu-i lezase necunoscutului numai integritatea trupească…

– Probabil că i-ai rănit orgoliul, îi sugeră Lynn.

– Așa se pare, dacă nu mai punem la socoteală și cele două sau trei coaste. Oricum, a încasat destul de bine lovitura, deși a insinuat că sunt o idioată. Din câte îmi amintesc, m-a întrebat: „De ce n-oi sta acasă dacă nu știi să conduci chestia aia?“

– Nu i-ai spus cine ești?

– N-am avut timp să ne prezentăm unul altuia. Era foarte grăbit s-o șteargă de-acolo, observă Chelsie râzând.

– M-ar fi mirat dacă n-ar fi fost așa!

Lynn deveni din nou serioasă și se ridică de pe scaun.

– Mi-au plăcut foarte mult cafeaua și scurta noastră discuție, dar trebuie să te las să-ți faci ordine în lucruri.

Chelsie o însoți până la ușă.

– E foarte plăcut să-ți găsești o prietenă chiar din prima zi. Îmi pare tare bine că ai trecut pe la mine.

– Dacă pot să te ajut cu ceva, spune-mi…

Își mușcă buzele ușor și mai adăugă:

– Dacă ești ca mine, sunt convinsă că ții foarte mult la viața ta privată. Dacă vei simți vreodată nevoia de a nu fi singură, pe mine mă găsești vizavi, pe același palier.

Pe Chelsie cuvintele tinerei o emoționară foarte tare. Într-adevăr, se număra printre acele persoane care nu se prea grăbea să-și dăruiască prietenia oricui.

– Îți mulțumesc, Lynn. Probabil c-o să ne vedem după-amiază la ședința de la facultate. Până atunci, trebuie să mă duc să returnez remorca pe care am închiriat-o și după aceea voi merge să văd unde mi-e biroul.

– Biroul? Vrei să zici „vizuina!“ Hai, du-te, și ai grijă să nu mai accidentezi și un alt seducător!

Chelsie închise ușa și se întoarse în salon. Nu-și amintea să-i fi spus lui Lynn că necunoscutul din parc era seducător, dar fu surprinsă să constate că avea dinaintea ochilor fiecare trăsătură a lui. Și mai avusese și o senzație ciudată în stomac în momentul în care îi pipăise trupul musculos ca să vadă dacă era rănit. Pe moment, atribuise acea tulburare ușoară stării de îngrijorare pe care i-o stârnise producerea accidentului. Dar oare ar fi reacționat la fel și în cazul în care individul ar fi fost mai puțin frumos și ar fi avut glasul mai puțin cald?

„Chelsie McBride, nu te-ai lăsat niciodată amăgită de vreo figură frumoasă sau de câțiva mușchi bine plasați. Femeie, unde ți-e capul?“

De fapt, poate că tipul e un mare dobitoc. Trebuie să recunoaștem că există puțini bărbați care să aibă și un fizic agreabil și ceva în cap, iar categoria asta de indivizi este populată cu specimene extrem de prețioase. În nici un caz n-ar mai fi avut chef să se întâlnească din nou cu el, după toate cele întâmplate. N-o acuzase că este o femeie periculoasă?

Zâmbi și se apucă de treabă.

Capitolul 2

Chelsie închise ușa biroului său, care într-adevăr semăna mai mult cu o vizuină decât cu orice altceva, și se îndreptă spre sala de ședințe a facultății. Tocurile ei bocăneau pe podea cu o cadență militară. La fiecare pas, părul ei negru cu reflexe aurii îi flutura pe umeri.

Pentru prima zi petrecută în campus se îmbrăcase cu o rochie elegantă cu umeri înalți, strânsă pe talie și cu fustă strâmtă ajungându-i până deasupra genunchiului. Nu era una din creațiile ei proprii, ci una de la Samuel Blue. Cu toate că avea bani puțini, o cumpărase special pentru ocazia aceea. Materialul mulat de culoare mov, presărat cu floricele bleu, îi scotea în evidență tenul perfect și croiala rochiei îi sublinia aspectele cele mai reușite ale siluetei.

Chelsie știa că avea un pic de farmec, dar din cauza buzei inferioare prea groase, a nasului cam prea drept și urechilor prea mari, nu-i trecuse niciodată prin minte să se dea drept o

mare frumusețe. Nu lua în seamă faptul că a nu semăna cu toată lumea era deja o formă de frumusețe în sine.

Trecu pragul marii săli de ședințe și se trezi în fața unei adevărate mulțimi de oameni, dar nu se intimidă. Pe parcursul vieții, fusese atât de des „fata cea nouă“ a clasei, încât era obișnuită cu astfel de situații. Aruncă o privire în jurul ei și observă câteva figuri cunoscute.

Un individ scund și corpolent, cu ochelari de vedere, își croi drum spre ea.

– Chelsie McBride! Cred că te-aș fi recunoscut dintr-o mie, chiar dacă profesorul Nelson nu m-ar fi anunțat că te-ai întors.

– Domnule Myers! exclamă ea cu căldură în glas.

Din cauza diferenței de înălțime, se sărutară cam stângaci. Chelsie fusese întotdeauna cea mai înaltă dintre ei doi, chiar și în clasa a patra, când Arthur Myers îi era profesor de matematică.

– Ehei, nu mai ești ștergărița pe care mă vedeam nevoit s-o trimit la toaletă ca să-și șteargă rujul de pe buze, nu-i așa?

– Nu, nu cred!

Amintirea acelui incident le provocă un hohot de râs imens. Chelsie era foarte emoționată de întâlnirea cu fostul ei profesor.

„Cât a mai avut de tras și omul ăsta din partea noastră, a elevilor! își spuse ea cu nostalgie. Ochii lui plini de înțelepciune au fost martorii tuturor necazurilor adolescenței mele“.

– Te-ai făcut foarte frumoasă, continuă el. Părinții tăi trebuie să fie foarte mândri de tine. Apropo, ce mai fac?

– Foarte bine, mulțumesc. Acum trăiesc în Florida.

– Da, așa am auzit și eu. Trebuie să-ți spun că am regretat nespus faptul că tatăl tău s-a hotărât să plece din Oneonta. Cum trece timpul! Când mă gândesc că te întorci acum în calitate de profesor strălucit…

– Nu știu dacă sunt strălucită, dar mă bucur foarte mult că mă aflu aici.

În clipa aceea își făcu apariția Lynn Marshall care îi salută pe amândoi:

– Bună ziua, domnule profesor Myers. Chelsie, văd că ai reușit să găsești drumul încoace.

– Da, dar am avut nevoie de o hartă.

– Bună ziua, domnișoară Marshall, zise profesorul Myers. Voi două vă cunoașteți deja?

– Și chiar foarte bine, îi explică Chelsie, și în afară de asta, am fost colege de liceu. Așa cum ai spus și tu, Lynn, lumea e într-adevăr foarte mică. Domnul profesor Myers mi-a fost profesor de matematică în clasa a patra.

– Și Chelsie McBride era vedeta clasei mele, mai adăugă el cu o sclipire șireată în privire. În sfârșit, bun venit la Oneonta, copila mea, eu trebuie s-o șterg pentru că ședința va începe în curând. Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc, doamnișoară Marchall.

Cele două tinere găsiră două scaune libere în fundul sălii. Lui Chelsie i se păru că cineva o privește cu insistență. Era pentru prima oară că simțea așa ceva.

Cu toate că nu credea nici o iotă din poveștile referitoare la al șaselea simț și telepatie, se întoarse ușor și zări un bărbat care stătea în picioare la capătul celălalt al sălii; îl recunoscu imediat.

– Doamne Dumnezeule, își spuse ea, înnebunită de spaimă.

– Nu te simți bine? o întrebă Lynn când o văzu că devine palidă ca varul.

– Nu te întoarce! o imploră Chelsie, nu acum. Peste câteva minute, vrei să te uiți în stânga ta și să-mi spui cine e tipul în jachetă din piele de căprioară?

Lynn Marshall se achită de minune de sarcina ei! Un minut mai târziu, îi dădea raportul în mod discret:

– E profesorul Andrew Bradford, draga mea. Bărbatul care a sucit mințile tuturor femeilor sub nouăzeci de ani la Oneonta. Predă economia.

Chelsie îi repetă numele ca pentru a-i proba sinceritatea.

– Profesorul Andrew Bradford…

– Ce-i cu el? o întrebă Lynn, moartă de curiozitate.

– L-am trântit la pământ de dimineață, în parc.

– Sper că glumești…

– Aș vrea eu, dar din nefericire ăsta e adevărul.

– Am auzit că este un sportiv pasionat, șopti gânditoare Lynn. Probabil că își făcea alergarea de dimineață. Ei bine, dintre toți oamenii pe care ai fi putut să-i dobori la pământ, a trebuit să…

Chelsie McBride schiță un zâmbet.

– Imaginează-ți că n-am vrut să se întâmple așa ceva. A fost vorba pur și simplu de un accident stupid. A, uite-l pe profesorul Nelson! Începe ședința.

Aici luă sfârșit pe moment discuția referitoare la Andrew Bradford și Chelsie se simți ușurată. Faptul că-l trântise la pământ pe un angajat al universității o deranja foarte mult și simțea nevoia unei pauze pentru a-și reveni.

Își îndreptă atenția asupra lui Daniel Nelson, președintele colegiului universitar din Oneonta. După ce adresă câteva cuvinte de bun venit corpului profesoral și rosti discursul obișnuit de la începutul fiecărui semestru, îi prezentă pe rectori, șefii de departamente și celelalte persoane care ocupau posturi importante în cadrul universității.

Deodată, înțelese că și ea făcea parte din rândurile acestora și se simți surprinsă și jenată în același timp.

– Mi-a mai rămas de prezentat o singură persoană, anunță profesorul Nelson, și o fac cu o plăcere deosebită. În acest semestru vom avea printre noi o tânără specialistă în Chaucer cu o faimă deja cunoscută. Și-a făcut studiile universitare la Bryn Mawr, de unde a venit acum aici, la invitația mea, și și-a susținut teza de doctorat la universitatea Pennsylvania. Pe scurt, aceasta este Chelsie McBride.

După ce făcu rezumatul activității ei de până atunci, profesorul Nelson, o rugă să vină la masa prezidiului. Nu era o cerere care să poată fi refuzată și, cu toate că ar fi preferat să fi fost anunțată dinainte, Chelsie se ridică în picioare cu un zâmbet forțat.

Daniel Nelson își continuă discursul în timp ce ea stătea lângă el.

– În numele tuturor celor care predau la Oneonta de mai mult ani, îți urez bun venit, Chelsie. E o mare plăcere și onoare să avem din nou printre noi un profesor cu numele de McBride.

Ea îi mulțumi politicos. În timpul celor câteva minute penibile petrecute pe scenă, uitase total de prezența lui Andrew Bradford, dar când se duse să-și ocupe din nou locul în sală, fără să vrea, îi întâlni privirea. El o studia cu atenție, dar figura lui nu exprima nici o emoție.

Chelsie credea că știe să ghicească ce gândesc oamenii, dar profesorul Bradford începea s-o facă să se îndoiască de harul ei. Se așteptase să citească în expresia feței lui o urmă de curiozitate, de surpriză sau măcar de amuzament… dar nu observă nimic din toate astea. Figura lui Andrew Bradford era de nepătruns. Probabil făcea parte din categoria aceea de oameni care sunt în stare să-și ascundă foarte bine gândurile.

Chelsie încercă să se concentreze asupra a ceea ce se întâmpla la prezidiu. În locul profesorului Nelson apăruse unul dintre rectori, care vorbea despre organizarea timpului liber și a diverselor activități din cadrul semestrului în curs. Peste o jumătate de oră, partea oficială a ședinței luă sfârșit și, la invitația rectorului, toți cei prezenți se îndreptară spre mesele cu răcoritoare.

Înainte să se ridice de pe scaun, Lynn o împinse amical cu cotul pe Chelsie.

– Binevoiește oare eminenta specialistă în Chaucer să bea un pahar împreună cu un umil profesor de franceză?

Chelsie roși ușor.

– O, Lynn! Habar n-am de ce profesorul Nelson a vorbit așa despre mine. Nu mi-am închipuit că o să facă tot tărăboiul ăla.

Văzând că prietena ei studia cu atenție mulțimea profesorilor, Lynn adoptă un aer malițios.

– Hai, nu-ți mai face atâtea probleme din cauza profesorului Bradford. Domnișoara Crawford a și pus mâna pe el. Nici cel mai viclean individ n-ar putea să scape de scorpie în mai puțin de o jumătate de oră. Se spune că Edith Crawford se află în instituția asta încă de la înființare.

Chelsie începu să râdă.

– În cazul ăsta, îi spuse ea în franceză, trăiască domnișoara Crawford! Hai să ne luăm și noi câte un pahar.

Lynn Marshall se încruntă:

– Nu ți-a spus nimeni până acum că accentul tău în franceză e absolut…

– Îngrozitor?

– Adică… Mă rog, n-aș spune chiar așa…

– Și de ce nu? Toți profesorii mei de franceză au fost de aceeași părere. Să ne grăbim, pentru că riscăm să nu mai rămână nimic din prăjiturelele alea delicioase, care par a fi mai bune decât napolitanele mele vechi cu vanilie.

– Ce gurmandă ești! zise Lynn, mușcând și ea dintr-o prăjitură.

– O, Lynn! Uită-te puțin la noi! Suntem două profesoare serioase care râd în hohote ca două puștoaice. De mult nu m-am mai distrat în halul ăsta…

În timp ce vorbea, Chelsie încerca să repereze în mod discret o anumită persoană din mulțimea celor prezenți în sală. O văzu imediat pe domnișoara Crawford, dar nu era nici urmă de Andrew Bradford pe lângă ea. Se părea că dintre ei doi, el fusese mai șiret…

Oricum ar fi stat lucrurile, Chelsie era îngrijorată că nu-l găsea. Ar fi dorit să nu-l piardă din ochi ca să poată s-o șteargă rapid în cazul în care ar fi fost necesar. Îl zări în sfârșit în mijlocul sălii, discutând cu cineva foarte animat. Chelsie nu știa ce avea el de gând, însă dacă acesta ar fi încercat să se apropie de ea în mod perfid, însemna într-adevăr că era un tip de care ar trebui să se teamă.

Se întoarse cam fără voia ei spre Lynn Marshall, care ținea să o prezinte numeroșilor ei prieteni de la universitate, dar, când i se ivea ocazia, căuta cu privirea spatele lat al lui Bradford. Nu-i plăcea deloc să constate că acesta executa o influență din ce în ce mai mare asupra ei. Îi simțea prezența în orice clipă, în timp ce discuta fără nici un rost și cu mintea aiurea cu niște oameni pe care abia îi cunoscuse.

Apoi își dădu seama că-l vede perfect privind peste umărul lui Lynn. Se găsea la o distanță de trei-patru metri de ea.

Dumnezeule, ce frumos era! Dar mai era ceva. Chelsie se convinsese pe loc că probabil era un om ordonat, sarcastic, nonconformist și cu o minte strălucită, ceea ce reprezenta o

combinație mult mai puternică decât frumusețea în sine. Îi studie cu atenție jocul subtil al expresiei feței și, într-un mod cu totul ciudat, își dădu seama că acum putea să-i descifreze gândurile. Era clar că fata frumoasă cu care stătea de vorbă începea să-l plictisească la culme.

Chelsie era furioasă pe ea însăși din cauză că era preocupată atât de mult de persoana lui… Bradford știa cu siguranță că ea se afla în sală, dar cu toate astea nu lăsa să se observe nimic. Se întreba de ce n-o abordează în mod deschis și să-i spună ce are de zis.

În loc de asta, părea că vrea înadins să se apropie de ea încet-încet, strângând plasa din ce în ce mai mult în jurul ei. La un moment dat, îi trecu prin cap ideea să se prefacă și ea că nu-l cunoaște, dar își dădu seama că nu s-ar fi lăsat păcălit de o asemenea manevră stângace…

Apoi îl pierdu din nou din vedere. Peste câteva minute, simți că el se găsește chiar în spatele ei. Auzi vocea lui gravă salutându-l pe unul din membrii grupului ei de prieteni, apoi îi simți parfumul de after-shave. Se întoarse încet și se trezi nas în nas cu el.

– Doamna profesoară McBride, dacă nu mă înșel, spuse el zâmbind.

Chelsie își reținu exclamația: Dumnezeule! Mai avea și simțul umorului! Îi plăcuseră întotdeauna la nebunie bărbații dotați cu umor…

– Da, eu sunt, îi răspunse cu o nepăsare prefăcută.

Andrew Bradford o întrebă scurt:

– De ce nu mi-ai spus azi-dimineață cine ești?

– Dacă îmi aduc bine aminte, nu prea era momentul potrivit pentru niște prezentări academice.

El își trecu mâna prin păr.

– Ca să fiu sincer, credeam că ești o studentă.

– Și eu te-am luat drept boxer, îi replică ea prompt.

– Îți place boxul? o întrebă el mirat.

– Îl urăsc! îl asigură ea într-un mod foarte convingător.

El zâmbi îngăduitor.

– Ce noroc că prima noastră impresie reciprocă a fost atât de departe de adevăr! Nici eu nu sunt boxer, și nici tu nu ești una din tinerele acelea idioate.

Stând în fața lui într-o poziție oarecum rigidă, Chelsie nu-și dădea seama că decolteul ei bombat avea un aspect destul de provocator.

– Predai cursuri despre Chaucer? o întrebă el cu o ușoară ironie.

– Da. Și dumneata în ce domeniu lucrezi, profesore Bradford?

– Sunt un om de afaceri care s-a hotărât să-i învețe pe tineri despre lumea reală în care vor intra după ce vor pleca dintre zidurile protectoare ale universității.

– Predai cursuri despre afaceri? îl întrebă ea pe un ton inocent, folosind înadins aceeași formulă ca și el.

El păru ușor supărat.

– Bănuiesc că poți să-i spui și așa, dar eu cred că fac ceva mai mult de-atât.

– Te înțeleg perfect, îi spuse ea grăbită. Nu crezi că avem cu toții tendința de a lipi etichete mult prea simple pe ceea ce încercăm să facem? Mie îmi place să cred că îi ajut pe studenți să înțeleagă mai bine lumea în care trăim. Nu mă mulțumesc să le explic textele unui individ care a trăit în Evul Mediu.

– Am impresia că am fost pus la punct, observă el stăpânindu-și cu greutate râsul.

Chelsie păru mulțumită de rezultat.

– Înțelegi foarte repede, domnule profesor.

– Trebuie să-mi justific și eu faima pe care o am.

Chelsie se hotărî să răspundă provocării lui.

– Despre ce fel de faimă este vorba?

– Aceea de individ care gândește cu picioarele pe pământ.

Nu acesta era răspunsul pe care-l aștepta ea, dar poate că Bradford nu gândea când dormea…

– Hei! Ce gânduri urâte îți mai trec prin cap, doamnă profesoară McBride?

Obrajii lui Chelsie se îmbujorară, iar el continuă imediat:

– Apropo, există pe undeva vreun domn McBride?

– Sunt mai mulți…

El o privi cu un aer acuzator.

– Înțeleg… ești o tânără foarte ocupată. Cred că m-am cam înșelat în legătură cu tine. Credeam că ești pasionată numai de munca ta.

Chelsie înțelese imediat ce voia el să spună.

– Așa este, dar se întâmplă să am mai mulți frați. Dar în ceea ce te privește pe dumneata, profesore, există vreo doamnă Bradford?

Andrew își frecă bărbia cu un aer gânditor.

– Nu am nici un frate și nici o soră. Și, ca să închei lista, nu am nici soție…

Chelsie avea de gând să spună: „dar, desigur, multe amante", când fu întreruptă de președintele colegiului.

– Fiți atenți cu toții! Aș vrea să vă amintesc despre cina și dansul pe care eu și soția mea le organizăm vineri seara. Contăm pe prezența voastră, a tuturor.

Apoi i se adresă lui Chelsie.

– Văd că ai făcut deja cunoștință cu Andrew, copila mea.

– Așa este. Tocmai discutam despre niște probleme pedagogice.

– Sper că dialogul este la fel de constructiv și pentru unul și pentru celălalt.

Daniel Nelson era înzestrat cu un umor sec de care nu era întotdeauna conștient nici el însuși.

– Vino cu mine, Chelsie, continuă el. Sunt o mulțime de vechi prieteni care vor să stea de vorbă cu tine. Pe Andy îl așteptăm la noi vineri seara.

Andrew Bradford se apropie rapid de Chelsie și-i șopti la urece:

– Te rog să-mi rezervi și mie un dans, deși mă întreb dacă pot să am mai multă încredere în tine pe un ring de dans decât pe aleea unui parc…

Ea clătină din cap:

– Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș asuma un asemenea risc. Se spune că-i las pe bărbați lați pe covor.

După aceste vorbe, îi întoarse spatele și-l urmă pe profesorul Nelson fără să arunce măcar o privire înapoi.

***

Învăluită într-un nor vaporos de mătase albastră, Chelsie avea într-adevăr toate motivele să-i lase pe bărbați „lați pe vocor" atunci când își făcu intrarea în club vineri seara. Era însoțită de Lynn Marshall și de prietenul ei Franck, cărora le spuse cu blândețe:

– Hai să ne-nțelegem! Sunteți într-adevăr foarte amabili că m-ați luat cu voi, dar vedeți și voi că nu mai sunt o fetiță și de aceea nu vreau să vă simțiți obligați să mă țineți de mână toată seara.

Lynn îi ascultă toate obiecțiile cu o mișcare a capului.

– Nu fi proastă! Hai să ne găsim un loc bun și să facem rost de trei scaune până nu e prea târziu. E o masă acolo, lângă terasă, ce părere ai, Franck?

– Cred că e un loc bun. Ție îți convine, Chelsie?

– Bineînțeles! Sunt moartă de foame! Oare ce-o fi de mâncare?

– Doar nu vrei să spui că supraviețuiești tot datorită napolitanelor ălora vechi?

Chelsie izbucni în râs.

– Nu. Data viitoare când vei mai veni pe la mine am să te servesc cu biscuiți cu cremă de smochine.

– Biscuiți cu cremă de smochine! exclamă Lynn în timp ce traversau salonul în șir indian. Ai într-adevăr niște gusturi foarte ciudate!

După câteva ciocniri inevitabile, ajunseră la masa lor la care se mai așezară și cei doi membri ai familiei Henderson, el profesor de biologie, iar ea de economie.

Chelsie înfulecase deja o salată de crabi uriași și atacase o porție de friptură în sânge când îl observă pe Andrew Bradford așezat în apropierea ei.

Îi admiră costumul albastru-închis, făcut cu siguranță de un croitor faimos. Cămașa, de un alb strălucitor, contrasta cu tenul lui bronzat și-l făcea să arate extraordinar.

Albastrul i se potrivea de minune, lucru pe care era convinsă că el îl știa foarte bine. Dar de când era un păcat pentru un bărbat să știe să se îmbrace? Nu din același motiv îmbrăcase și ea rochia albastră? Se mai uită încă o dată la el și începu să mănânce din nou cu poftă.

Până la sfârșitul mesei se simți în largul ei, dar imediat ce începu să cânte orchestra, i se păru că e în plus. Lynn, Franck și familia Henderson rămâneau pe locurile lor ca să n-o lase singură, deși ar fi putut să jure că băteau tactul cu picioarele pe sub masă. Ea le spuse cu o veselie prefăcută:

– Am zărit niște vechi cunoștințe pe care trebuie neapărat să le salut. Vă rog să mă scuzați… Mă întorc imediat.

Chelsie inspiră adânc ca să-și facă un pic de curaj și începu să se strecoare prin mulțimea dansatorilor. Se duse mai întâi la toaletă unde își aranjă cu grijă coafura și machiajul, doar ca să facă să mai treacă timpul. Apoi intră din nou în salon și se îndreptă spre ușile din sticlă, larg deschise spre terasă.

Adevărul e că încă de pe vremea Arcei lui Noe lumea a fost concepută să fie populată de perechi, își spuse ea. Își acceptase statutul de femeie singură, dar uneori regreta că era așa și se simțea bântuită de solitudine…

Trăind absorbită de munca ei în cercul de prieteni de la Bryn Mawr, și având parte de numeroase iubiri trecătoare, Chelsie McBride se întreba dacă îl va întâlni vreodată pe bărbatul vieții ei. De fapt, nu mai era prea sigură că un asemenea bărbat ar exista undeva. În adâncul sufletului ei însă, spera că așa este, fără să fie prea sigură de asta. Era foarte posibil să nu mai cunoască niciodată versiunea adultă a iubirii fulgerătoare pentru Gerry Marshall, pe când avea vârsta de șaisprezece ani. Bărbații excepționali se găseau greu, chiar și atunci când erau căutați cu lumânarea și cu atât mai puțin atunci când nu-i căutai deloc.

Dintr-o dată, se simți ridicolă. Își părăsise prietenii ca să le permită acestora să danseze și nu ca să-și plângă de milă. Se purta anormal și cele două pahare de Cabernet Sauvignon nu-i îmbunătățiseră deloc starea de spirit. În general, două pahare reprezentau o limită pe care nu era bine s-o depășească.

Ajunse pe terasă și observă că era o noapte superbă. O briză ușoară rostogolea de colo-colo frunzele moarte de pe

alee. Se apropia toamna. Curând vor face focul în sobe, diminețile vor deveni răcoroase, iar lumea vegetală va trece de la verde la galben deschis și de la ocru la stacojiu.

Pentru majoritatea oamenilor, toamna era un anotimp deprimant, dar nu și pentru ea. Inspiră aerul rece care încă mai păstra miresmele verii. Era într-adevăr o noapte magnifică.

– Salut, Chelsie, auzi o voce gravă în spatele ei.

Era pentru prima oară când Andrew Bradford îi spunea pe numele său.

– Salut, îi răspunse ea fără să se întoarcă spre el. Frumoasă seară…

– Într-adevăr, e o seară foarte frumoasă…

El veni lângă ea și Chelsie simți dintr-o dată nevoia de a-și justifica prezența pe terasă.

– Am vrut să fiu singură o vreme…

– În cazul ăsta, înseamnă că sunt în plus, îi răspunse el pe un ton sarcastic.

Fără voia ei, Chelsie protestă:

– O, n-am vrut să spun asta, Andrew!

Îi rostise numele fără să facă un efort prea mare.

– Atunci, rămân… cu condiția să accepți să dansezi cu mine.

– Dar orchestra s-a oprit, nu mai avem după ce să dansăm!

– Cum poți să spui așa ceva? Nu m-ai auzit niciodată cântând!

Chelsie îl privi cu neîncredere.

– Nu ți se pare că oamenilor din jurul nostru li se va părea puțin ciudat acest lucru?

– Îți pasă chiar atât de mult de ce spun alții?

– Deloc.

– Ei bine, nici mie. Și în plus, dacă asta te poate liniști, nu cred că suntem văzuți din interiorul clădirii. Așadar, îmi acorzi acest dans, Chelsie McBride? Te rog să-mi spui Andy, nimeni nu-mi spune Andrew.

Fără să-și dea seama ce și cum, Chelsie se trezi lipită de pieptul musculos al lui Andrew Bradford. Deodată își simți gura uscată, ca pe vremea când avea treisprezece ani și participa la primul bal al liceului. Ca și atunci, simțea aceeași nerăbdare și un gol în stomac. Dar lucrurile se schimbaseră foarte mult de atunci: era pe deplin conștientă de faptul că în cazul în care cavalerul ei ar fi însoțit-o acasă după bal, nu s-ar mai fi mulțumit cu un sărut cast pe obraz.

Andrew îi fredona o melodie romantică la ureche, dar ea se simțea stângace, țeapănă și ridicolă în brațele lui.

– Relaxează-te, Chelsie, îi șopti el strângând-o și mai tare în brațe.

Orchestra începu din nou să cânte și Chelsie se lăsă cucerită de ritmul muzicii. Stând cu capul pe umărul lui Andy și cu coapsele lipite de ale lui, se simțea de parcă era singură pe lume împreună cu el.

Era ca și cum trupurile vorbeau în locul lor, exprimând prin dans tot ceea ce nu îndrăzneau încă să-și spună prin cuvinte. Da, era una din acele nopți pline de magie care îi

amintea lui Chelsie de filmul „Crăciun sub zăpadă“, în care Danny Kaye și Vera Ellen dansau pe terasă și se îndrăgosteau unul de altul.

– La ce te gândești? o întrebă Andy cu blândețe.

– La Vera Ellen. Avea într-adevăr niște picioare foarte subțiri!

El izbucni în râs, dar, spre mirarea ei, n-o întrebă cine era Vera Ellen. Devenise dintr-o dată foarte apropiat, foarte prietenos.

– Da, era o dansatoare minunată… dar în ceea ce privește picioarele, cred că n-ai dreptate.

– Mi-am dorit mereu să dansez ca ea, îi mărturisi ea în șoaptă, dar frații mei mi-au spus că eram la fel de grațioasă ca un elefant în timpul unui viscol.

– A! Bănuiesc că este vorba despre acei domni McBride despre care ai pomenit și înainte.

– Exact…

– Nu trebuie să fii speriată din cauza asta. Cât despre picioare, află că ale tale sunt mult mai frumoase decât ale Verei Ellen.

Și, ca să întărească această opinie, Andy o mângâie pe șold. Ea înțelese imediat că dorea s-o sărute, ba chiar că o va săruta, lucru care i se citea în ochi și se simțea în modul în care o strângea de mijloc.

Și Chelsie dorea același lucru și atunci când el își lipi buzele de ale ei, i se păru că era foarte firesc să se întâmple așa.

Este fals să crezi că toți bărbații știu din instinct cum să sărute o femeie. De-a lungul anilor, Chelsie cunoscuse o mulțime de bărbați prea siguri pe ei înșiși. Sărutul lui Andy era însă blând, într-un cuvânt foarte plăcut… Ea se lipi de el și-i înconjură mijlocul cu brațele. Nu voia ca el s-o considere o pradă ușoară, dar, pentru prima dată în viață, avea chef să trăiască periculos.

În timp ce el devenea din ce în ce mai îndrăzneț, mângâindu-i spatele și șoldurile, ea se lăsă invadată de plăcere, cu buzele întredeschise.

Nu era prima oară când era sărutată astfel. În definitiv, avea douăzeci și opt de ani… Dar ceea ce nu reușea să-și explice erau propriile reacții: amețită, tremurând toată, era copleșită de o dorință pur fizică de care nu se simțise niciodată în stare.

În cele din urmă, el se dezlipi de ea, cu obrajii ușor îmbujorați.

– Te rog să mă scuzi, doamnă profesor McBride, am cam depășit niște limite. Nu… nu înțeleg ce naiba s-a întâmplat. La vârsta mea, atunci când sărut o femeie frumoasă, o fac în general din simplă curiozitate, mai adăugă el cu un aer gânditor.

Ea se uită la el, simțindu-și trupul încă înfierbântat de dorință. Nu se simțea jignită de cele petrecute mai înainte, ba dimpotrivă, era măgulită și chiar fericită…

– Nu este nevoie să te explici sau să te scuzi, domnule profesor, șopti ea. Îmi place foarte mult cum săruți.

Îl mângâie pe obraz și apoi îl sărută îndelung pe buze. Acela era modul ei de a demonstra că îl găsea absolut seducător.

Ținând-o în continuare în brațele lui, Andy o privi fix în ochi.

– De obicei, nu le invit pe femeie la mine în pat de la prima întâlnire – cel puțin de când am scăpat de adolescență – dar de data asta nu știu de ce am un chef grozav să te iau cu mine acasă!

Urmară câteva secunde de tăcere.

– Dar asta nu este o primă întâlnire, îi spuse cu calm Chelsie. De fapt, nu este nici măcar o întâlnire în adevăratul sens al cuvântului.

Andy dădu din umeri zâmbind.

– În cazul ăsta, ce-mi recomandă eminentul nostru profesor pentru a-mi domoli febra asta ciudată?

– Păi…

– Nu, n-are rost, am ghicit ce vrei să spui: să iau două aspirine și să vin la tine mâine dimineață, așa este?

Ea își ascunse un zâmbet.

– Așa cum ți-am spus, profesore Bradford, înțelegi foarte repede cum stau lucrurile.

– S-ar părea că nu prea repede, șopti el. Prima repriză ai câștigat-o tu, dar fii atentă că la a doua s-ar putea să ai de-a face cu un profesionist!

Capitolul 3

– În literatura medievală, vânătoarea îmbracă adeseori aspectele unui joc sexual, spuse Chelsie McBride cu un ton profesoral. Iepurele, de exemplu, a fost și mai este încă un simbol al libertinajului.

Coborî de pe podium, adresându-le studenților săi un zâmbet complice.

– Eram sigură că acest lucru vă va interesa. Atunci când citiți „Povestirile lui Canterbury", fiți atenți la referirile care se fac la animale și nu uitați că Chaucer dă uneori dovadă de un umor destul de obscen. De altfel, cred că n-o să fie prea greu să observați acest lucru, adăugă ea, făcând alergie la numărul covârșitor al tinerilor care urmau cursurile ei.

În principiu, ar fi trebuit să aibă circa treizeci de studenți, dar, ca întotdeauna, participau cel puțin de două ori mai mulți.

– Data viitoare, continuă ea, vom studia „Povestirea morarului“. Veți avea de-a face cu un umor cam deocheat. Însuși autorul îi avertizează pe cititori și, ca să vă stârnesc interesul, am să vă citesc câteva rânduri din ea.

Tocmai se pregătea să dea citire textului, când, ridicând întâmplător ochii din carte, zări deodată o figură cunoscută în fundul sălii. Dumnezeule mare! Să fie într-adevăr Andrew Bradford? Ca să-și acorde câteva clipe de răgaz, se duse să-și ia ochelarii de pe catedră.

De fapt, n-avea nevoie de ei decât la volan, dar se simțea mai bine în spatele ramelor lor mari. Aruncă din nou o privire rapidă asupra sălii și constată că era într-adevăr Andrew Bradford cel care stătea pe un scaun și o asculta ca și când fiecare cuvânt pe care îl spunea ea îl interesa în mod deosebit.

Nu-i trebui mai mult ca să se fâstâcească total. Răsfoi cu stângăcie paginile cărții, dar nu reuși să găsească pasajul pe care-l căuta.

– Așa… iată acum câteva versuri din „Povestea morarului“.

După ce termină de citit, încheie:

– Sper că limba lui Chaucer a început să vă fie destul de cunoscută pentru a vă permite să înțelegeți acest fragment. Atât pentru astăzi. Bună ziua.

Le dădu drumul studenților cam pe nepusă masă, din cauza apariției neașteptate a lui Andy Bradford. Dumnezeule, dar nu mai era o școlăriță sau o pudică fată bătrână! Literatura pe care o preda era împănată cu aluzii erotice, era clar ca bună ziua! Doar n-avea de gând să permită unui bărbat s-o tulbure în halul acela!

Văzându-l pe Andy coborând printre bănci și îndreptându-se spre ea, se grăbi să-și strângă hârtiile și cărțile pe care le adusese cu ea.

Nu se mai întâlnise cu el după petrecerea de la club, din vinerea trecută. Nu știa cum avea de gând să se comporte față de ea după cele petrecute între ei, dar crezuse că își va face apariția în weekend.

– Salut, Chelsie.

Vocea lui o determină imediat să adopte o atitudine defensivă. Încercă să-i răspundă cu aceeași indiferență.

– O, salut, Andy!

– Mi-a plăcut foarte mult cursul tău, Chelsie. Interpretarea pe care o dai tu bătrânului Chaucer mă determină să-i citesc din nou cărțile.

– Mă bucur că ți s-a părut atât de pasionant cursul meu, domnule profesor Bradford.

– Am învățat multe lucruri ascultându-te, doamnă profesoară McBride.

Chelsie avu ciudata impresie că el făcea aluzie la altceva și nu la Chaucer și la „Povestirile din Canterbury“.

– Ți-a fost cumva dor de mine în weekend? o întrebă el cu un zâmbet în colțul gurii.

– Ai fost plecat undeva? îl întrebă pe un ton cât se poate de indiferent.

– Da. De ce crezi că nu ți-am dat telefon?

– Aveai de gând să mă suni? îl întrebă, ca și cum n-o interesa răspunsul lui.

Enervat, Andrew Bradford își șterse fruntea cu mâna.

– Da, așa intenționam, dar am primit un telefon sâmbătă în zori și a trebuit să plec repede la Albany. M-am întors abia azi-dimineață.

– Mă bucur nespus pentru tine, șopti Chelsie, continuând să-și strângă lucrurile.

– Dar eu nu mă bucur deloc! Aș fi preferat de mii de ori să mă întâlnesc cu tine.

Se apropie de ea și-i scoase încet ochelarii, lăsând-o în felul acesta și fără fragilul zid de apărare la care ținea atât de mult.

– Sub aerul ăsta de erudit prăfuit, am impresia că se acunde totuși o persoană destul de dezmățată, doamnă profesor McBride. Ce-ar fi să luăm masa de prânz împreună?

Chelsie se opri și rămase cu brațele atârnând pe lângă corp.

– Eu… eu…

– Ți-am verificat programul și nu ai curs în după-amiaza asta.

– Dar, Andy…

– Trec să te iau de la doamna Freeman peste o oră. Având în vedere locul în care am de gând să te duc, cred că ar fi bine să nu te îmbraci elegant.

– De unde știi că locuiesc la doamna Freeman? exclamă ea cu ciudă.

– Păi… secretara serviciului de personal s-a dovedit foarte amabilă cu mine, îi răspunse el izbucnind în râs.

– Acum înțeleg!

Andy se uită la ceas, care era un Seiko cu brățară din argint.

– Aș fi vrut să te însoțesc până la mașină, dar, din nefericire, am întâlnire cu unul din studenții mei în fix… zece minute și jumătate.

– Pot să mă lipsesc de prezența ta, îi răspunse ea, sperând că va sesiza sensul dublu al cuvintelor ei. Ce-ar fi să-mi dai înapoi ochelarii?

– Sigur că da! Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ai da din nou peste vreun pieton nenorocit, din pricină că n-ai avut ochelarii pe nas! Pe curând, îngerașule! Să fii gata într-o oră.

Deodată, se aplecă spre ea și o sărută atât de apăsat, încât i se tăie răsuflarea. Andy plecase de multă vreme din clasă, dar încă nu-și revenise complet. Verifică pentru ultima oară dacă toate erau în ordine și stinse luminile. După câte se părea, sunase deja ceasul pentru cea de-a doua repriză….

***

Cu cinci minute înainte de ora stabilită, Chelsie se așezase deja pe scările din fața casei. Cu toate că nu-i plăcea deloc felul în care o invitase, a lua masa cu el era o tentație irezistibilă. Și trebuia să recunoască faptul că și bărbatul era irezistibil prin calitățile pe care le afișa: era inteligent, nostim și hotărât. Aproape ajunsese să-i ierte aroganța pe care o exprima atunci când nu reușea să obțină imediat ceea ce dorea. Era convinsă că acest fapt se datora activității lui ca om de afaceri…

Chelsie urmărea visătoare mersul unei coloane de furnici pe alee, când își făcu apariția Andy.

Făcu ochii mari și explodă într-un hohot uriaș de râs.

– O, Andy, nu se poate așa ceva! Ce e asta? O bicicletă pentru două persoane?

El sprijini tandemul de poartă și-i zâmbi larg.

– M-am gândit că risc mai puțin stând amândoi pe o bicicletă.

– Ei bine, dă-mi voie să-ți spun că admir nespus oamenii care nu sunt ranchiunoși! Unde ai de gând să mă duci cu chestia aia?

Andy îi arătă coșul agățat de ghidon.

– Mergem la picnic, în parc, doamnă profesor McBride, bineînțeles, dacă îți face plăcere.

– Sunt în culmea fericirii!

El o studie din cap până-n picioare, analizând modul în care se îmbrăcase: cămașă și pantaloni kaki, pantofi cu toc plat.

– Văd că mi-ai urmat sfaturile și te-ai îmbrăcat adecvat!

– Am bănuit că știi ce spui, domnule profesor Bradford!

– De data asta chiar așa este, observă el. Hai să mergem! Așază-te în față.

În cazul în care l-ar fi ascultat, ar fi avut o priveliște neîngrădită asupra șoldurilor ei…

– Aș prefera să stau în spate…

– Nici să nu te gândești la așa ceva. Nu din cauză că m-aș teme de tine, îngerașule, ci pentru că vreau să nu te scap din

ochi nici o clipă. Și ca să-și sublinieze vorbele, o sărută sonor pe buze, fără să-i pese de eventualele priviri indiscrete care le-ar fi fost adresate.

Înțelegând în cele din urmă că trebuia să se conformeze, Chelsie încălecă pe bicicletă și, la semnalul lui Andy, porniră la drum. Pedalând într-un ritm aproape perfect, traversă piața Ivy și ajunseră la una din intrările parcului Wilber.

Era una din acele zile superbe de dinaintea instalării toamnei. Cerul era limpede și albastru, iar copacii de un verde strălucitor purtau ici și colo semnele schimbărilor uriașe care urmau să aibă loc.

Chelsie credea că știe foarte bine configurația parcului, dar constată că îi scăpaseră numeroase cotloane pline de sălbăticie.

Chiar înainte de a efectua marea curbă a dealului, Andy îi strigă s-o ia la dreapta. Se opriră aproape imediat în fața unei tufe de conifere, într-o zonă pe care Chelsie n-o prea cunoștea. Începură să-și dezmorțească picioarele timp de câteva minute.

– Nu-mi amintesc să fi trecut vreodată pe aici, șopti Chelsie, deși credeam că cunosc parcul ăsta ca pe buzunarul meu.

– Ai trăit multă vreme la Oneonta, observă Andy în timp ce lua coșul cu merinde și o conducea pe Chelsie spre un petic de iarbă expus la soare.

– Da… aici am și crescut. Am locuit într-o casă mare vopsită în gri și alb, cu ușile roșii ca cireșele, în East Street.

Ușile casei sunt și în ziua de astăzi roșii, ca și când n-ar fi trecut timpul peste ele. Vara se organizau baluri pe terenurile de tenis din parc. Se atârnau ghirlande de becuri colorate de garduri și un difuzor transmitea muzică rock. Noi dansam și beam coca-cola…

– Și uneori dispăreați în noapte, continuă Andy.

– Da, câteodată se mai întâmpla și așa, spuse ea cu un aer nostalgic. Au trecut zece ani de atunci, dar parcă ar fi fost ieri. Dintre toate orașele în care am locuit, îl prefer pe acesta.

Andy zâmbi și-i întinse o pătură veche militară pe care o adusese în coș.

– Mai întâi să ne instalăm, dacă vrem să ne aducem aminte de vremurile trecute. Ține de capătul ăla…

La a doua încercare, reuși să întidă pătura.

– Sper că nu te plictisesc, Andy. De obicei nu sunt atât de sentimentală, dar parcul ăsta îmi amintește de atâtea lucruri plăcute… Cred că nimeni nu trebuie să uite locul în care s-a îndrăgostit pentru prima oară, prima întâlnire, primul sărut…

– Nu mă plictisești deloc, spuse el așezându-se lângă ea, dar mie nu-mi place să mă gândesc la trecut. Asta nu folosește la nimic.

Lui Chelsie îi atrase atenția tonul ciudat al vocii lui Andy, dar nu reuși să citească nimic în trăsăturile feței lui.

– Așa este, dar asta mă ajută totuși s-o înțeleg mai bine pe femeia care sunt în prezent. Orașul ăsta a avut o foarte mare importanță în viața mea.

– În cazul ăsta, bravo Oneonta! A făcut treabă bună! spuse el râzând.

Pentru ca zâmbetul să nu-i dispară de pe față, Chelsie schimbă subiectul discuției.

– Vai de mine! Toată trăncăneala asta mi-a făcut o foame de lup!

– Dacă înțeleg bine, vrei să speri că ar fi timpul să mâncăm?

– Iată ce înseamnă să știi să te exprimi, domnule profesor Bradford! Dar parcă-mi amintesc că m-ai invitat la masă, nu-i așa?

– Așa este, răspunse Andy și deschise coșul cu merinde. Să vedem ce ne-a pregătit drăguța de Edith…

– Edith?

– Edith Sawyer, menajera mea. Doar nu ți-ai închipuit că am pregătit mâncarea asta cu mâinile mele? Competența mea în materie de bucătărie se limitează la sandvișul cu dulceață și unt de arahide.

Chelsie oftă adânc.

– Pe vremea când trăgeam mâța de coadă, mi s-a întâmplat să mănânc și trei zile la rând așa ceva.

Andy se uită la silueta ei.

– Nu prea se vede că ai fi avut de suferit de pe urma acestei cure. Oricum, te asigur că însușirile culinare ale lui Edith depășesc cu mult stadiul de sandviș. De aceea am și angajat-o.

Și drept dovadă, scoase din coș un pui rece dezosat, cel mai bun pe care îl mâncase Chelsie vreodată, o salată de creveți și castraveți, un amestec de legume proaspete cu mirodenii și la sfârșit produse de patiserie franțuzească ce li se topeau în gură. La toate acestea se adăugau apa minerală și berea.

După ce își potoli foamea, Chelsie se întinse pe pătură și închise ochii. Simți că Andy nu se întinde lângă ea. Își ținu răsuflarea, întrebându-se ce avea de gând să facă. Cum el nu făcea nici o mișcare, se întoarse spre el și-și puse capul pe brațul lui îndoit.

– De fapt, nu știu mare lucru despre tine, Andy, șopti ea.

– Ce anume ai vrea să știi?

– Ăsta este un răspuns tipic masculin! observă ea zâmbind. Eu îți povestesc toată viața mea, dar despre tine nu știu nici măcar ce înălțime ai!

– Un metru șaptezeci și cinci!

– Oricum, e mai mult decât mine! Deci să recapitulăm: un metru șaptezeci și cinci, om de afaceri și profesor și, după unele informații neconfirmate, celibatar. A mai rămas ceva de adăugat?

Deodată, Andy trecu la acțiune și o strânse puternic la pieptul lui.

– Cam suferi de limbariță, Chelsie McBride! Mai devreme sau mai târziu, o să ai necazuri din cauza asta!

– Povestește-mi, mă interesează foarte mult, îi răspunse ea pe un ton provocator.

El o strânse și mai tare în brațe.

– Vrei să știi mai multe despre mine? îi spuse el sărutând-o brusc. Am treizeci și șapte de ani și sunt într-adevăr celibatar. O sărută din nou și mai apăsat! În urmă cu un an, eram președinte-director general al firmei Bradford

Electronics, cu sediul în Albany, statul New York. Am renunțat la funcția pe care o dețineam, dar încă fac parte din consiliul de administrație.

Al treilea sărut fu mai lung și mai pasionat. De fapt, Andy Bradford părea că-și cam pierduse șirul gândurilor.

– Predau… predau cursuri de economie la Oneonta de un an de zile și până de curând duceam o viață foarte liniștită.

De data asta, buzele lui zăboviră îndelung asupra celor ale lui Chelsie, de parcă n-ar fi vrut să se mai dezlipească de ele. Sărutul lui îndeplinea toate condițiile unui sărut reușit: era dominator, blând și atât de trist încât o putea determina pe parteneră să izbucnească în plâns. Chelsie simțea că trupulul lui vibrează lângă al ei. Ca și pasărea Pheonix, dorința renăștea în ea din cenușă. Dacă ar fi avut de gând s-o pedepsească sărutând-o, lecția luase totuși o cu totul altă întorsătură.

– Asta o să te învețe minte să mai vorbești fără să gândești, îi spuse el cu o voce răgușită care-i trăda emoția.

– Folosești des metoda asta educativă, profesore Bradford?

– Numai în cazuri extreme, doamnă profesoară McBride. Ești o tânără foarte încăpățânată….

– Ba nu sunt deloc…

– Ești incorigibilă, nu-i așa? observă Andy sprijinindu-se brusc de ea.

Oscilând între teamă și dorință, ea își dădu seama că o va săruta din nou. El puse stăpânire pe buzele ei, oferind și primind plăcere, într-un mod deopotrivă blând și brutal, pasional și glacial, stârnind în ea niște emoții extrem de

puternice, așa cum nu mai simțise niciodată. Depășind stadiul de beție, nu mai erau decât un bărbat și o femeie care găsesc plăcere unul în trupul celuilalt.

Și ce plăcere! El îi închidea ușor ochii cu un sărut, o mușca de ureche, cufundându-și fața în părul ei lung. În schimb, ea îl mângâia pe gât și pe ceafă, gemând.

Se rostogoliră împreună pe iarba caldă și parfumată.

La început, Chelsie simți fiecare rămurică înțepându-i spatele prin bluza de bumbac, dar apoi uită de toate sub mângâierile lui Andy. El îi deschise nasturii și, rămasă goală în fața privirilor lui, avu impresia că o adiere caldă și umedă îi atinge pielea pieptului.

Cuprinsă de pasiune, Chelsie descheie și ea nasturii cămășii lui Andy și își lipi buzele de pieptul lui. Însetați unul de trupul celuilalt, ardeau de o dorință pe care numai împreunarea acestora putea s-o domolească. Nu mai erau niște copii care descoperă misterul iubirii, ci niște adulți care căutau unul în celălalt cea mai firească dintre satisfacții.

Tocmai erau pe cale să ajungă la un punct dincolo de care n-ar mai fi existat cale de întoarcere, când Andy se ridică deodată.

– Dumnezeule, atât de mult doresc să fac dragoste cu tine, încât am uitat total unde suntem! Îmi pierd controlul când mă aflu lângă tine, Chelsie McBride. Ți-am spus încă de la prima noastră întâlnire, fără să știu cât era de adevărat, că ești o tânără foarte periculoasă.

Se rostogoli departe de ea și rămase câteva secunde toropit de emoții, încercând să respire din nou normal. Apoi se apropie de ea și încercă să-i aranjeze cât de cât hainele pe trup.

Trecură câteva minute bune până când Chelsie fu în stare să vorbească. Ochii ei albaștri erau întunecați din cauza emoțiilor pe care încerca să și le stăpânească.

– În privința asta, cred că nu sunt decât o amatoare, în comparație cu tine, Andy Bradford!

În timp ce se uita la ea, Chelsie se grăbi să termine cu îmbrăcatul și începu să-i încheie și lui nasturii cămășii. El îi prinse mâinile, cu ochii strălucind ca niște cărbuni aprinși.

– Știi foarte bine că te doresc nespus, Chelsie, și știu că și tu mă dorești, așa că ori ne vedem fiecare de drumul său, ori riscăm totul până la capăt. Dar, dacă vom continua să ne vedem, știm amândoi foarte bine cum se vor sfârși lucrurile.

Ea se înroși toată la față și inspiră adânc aer în piept.

– Prefer să nu vorbesc despre asta…

El o prinse de umeri.

– Dimpotrivă, trebuie neapărat să vorbim, Chelsie. Nu mai suntem niște copii aflați în căutarea unei nopți de dragoste, dar nu cred nici că o legătură trebuie să ducă în mod fatal la un angajament pe viață. De ani de zile n-am mai dorit o femeie ca pe tine, Chelsie. Poate este chiar pentru prima oară. Îți doresc trupul, dar și spiritul care îl animă. Încă nu este prea târziu să luăm o hotărâre, dar lucrurile nu vor sta întotdeauna așa… Va veni vremea în care nici măcar nu voi mai încerca să rezist ispitei…

Se opri, ca și cum nu ar mai fi putut să respire, apoi continuă:

– Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, îți dai seama cât mă costă să-ți spun toate astea, în vreme ce tot ce e mai primitiv în mine mă îndeamnă să te arunc pe un umăr și să te iau cu mine?

Îngrozită la început de explozia lui verbală, ca întotdeauna, Chelsie sesiză aspectul comic al situației:

– Bravo, profesore, referitor la instinctele primitive! Uneori, aparențele pot fi foarte înșelătoare! La prima vedere, pari un om destul de civilizat!

Neștiind dacă trebuia să ia vorbele ei drept un compliment sau drept o jignire, în cele din urmă Andy bombăni indignat:

– Am considerat întotdeauna că sunt un om civilizat.

Chelsie simți că ceva anume din expresia lui face să vibreze în ea o coardă maternă. De sub trăsăturile lui bărbătești, în fața ochilor ei apăru deodată copilașul care poate fusese odinioară.

– O, Andy Bradford, te iubesc! exclamă ea râzând și agățându-se de gâtul lui.

Apoi își dădu seama că gestul și cuvintele ei puteau fi interpretate greșit și dădu repede înapoi.

– Nu… nu asta am vrut să spun, Andy. Numai că… în sfârșit. Te iubesc, spuse ea aproape în șoaptă.

Dar era prea târziu. Cu privirea strălucind de bucurie, Andy înlătură cu un gest al mâinii explicațiile ei.

– Doamnă profesor McBride, țin cu tot dinadinsul să fii foarte conștientă de exactitatea cuvintelor tale.

– „Te iubesc“ înseamnă în mintea mea „te iubesc foarte mult“, repetă ea enervată.

– Dacă îți face plăcere îngerașule…

– Și încă ceva: mă numesc Chelsie și nu „îngerașule“! spuse ea exasperată.

– Ho, ho! Cred că ai început să te cam înfierbânți! După părerea mea, ai nevoie de o baie într-o apă limpede și știu unde poți găsi așa ceva…

Chelsie îl privi sfidătoare.

– Oh, da? Și unde anume?

– Știu o casă în apropiere cu o piscină minunată care nu te așteaptă decât pe tine.

– Asta să însemne oare că locuiești în împrejurimi și ai piscină?

– Gândești foarte rapid, doamnă profesoară, observă Andy nepăsător. Să înțeleg că răspunsul este „da“?

Ea își mușcă buza de jos, dar acceptă să prindă mâna care i se întindea.

– Bine… răspunsul este „da“, spuse ea în cele din urmă.

Capitolul 4

Pedalau de o bună bucată de vreme pe un drum ușor abrupt, când Chelsie începu să se plângă. Îmbrăcămintea i se lipea de piele din cauza căldurii și mușchii picioarelor o dureau.

– Parcă am înțeles că locuința ta se găsește în apropiere, bombăni ea aruncând o privire peste umăr.

– Pe jos, da, dar sper că nu-ți imaginezi c-o putem lua peste câmp, călare pe bicicleta asta!

După câteva minute, Andy o anunță că ajunseseră la destinație.

– Acum, ia-o la stânga.

Executară curba și cotiră pe o șosea lată, cu trei benzi de circulație. Chelsie zări pe marginea șoselei o căsuță cu aspect rustic.

Nu era deloc casa pe care și-o imaginase. De fapt, nu se aștepta la nimic special, dar simți că se îndrăgostește pe loc de viluța aceea ascunsă de ramurile brazilor înalți. Clădirea era înconjurată de o verandă închisă cu geamuri, iar terenul dimprejur era acoperit cu vegetație sălbatică. Într-un asemenea peisaj, puteai să uiți cu desăvârșire de vecinătatea zgomotoasă a lumii civilizate!

– Oh, Andy, dar este minunat! exclamă Chelsie, de-a dreptul entuziasmată.

După ce rezemă tandemul de un șopron, Andy o prinse cu brațul pe după umeri.

– Vino, îngerașule… ia-o pe aici, îi spuse el, prefăcându-se că a uitat protestele vehemente ale lui Chelsie atunci când auzea acel cuvânt tandru.

După ce trecură pragul casei, tânăra scoase o exclamație de încântare. Se găsea într-o încăpere uriașă, decorată simplu, dar cu mult rafinament. Peretele opus ușii era ocupat de un șemineu imens din piatră cioplită. Pe trei din pereți fuseseră lăsate grinzile aparente, iar al treilea era format în întregime din sticlă. Și peste tot se aflau cărți. Tavanul era de asemenea împodobit cu grinzi lungi și o scară ducea la un pod amenajat pentru locuit.

Pentru a păstra tenta de autenticitate a casei, fuseseră utilizate nuanțe de culoarea nisipului, înviorate ici și colo de pete roșii: perne aruncate pe cele două canapele și covoare în dungi întinse pe podeaua din lemn natur.

Pereții erau acoperiți de vreo douăsprezece tablouri în ulei și acuarelă, cel mai impresionant tronând deasupra șemineului. De tavan atârnau de lanțuri niște lustre uriașe din lemn.

Andy se îndreptă cu pași mari spre colțul destinat servirii mesei.

– Vrei să bei ceva? Am cam tot ce-și poate dori o femeie rezonabilă.

– Cu mare plăcere! Sunt moartă de sete!

Se așeză pe un taburet, în timp ce Andy începu să treacă în revistă conținutul frigiderului.

– Ia să vedem... pot să-ți ofer bere, vin, ceai rece, sifon sau pina colada. Cea din urmă e o băutură fără alcool, a cărei rețetă o am de la un prieten care lucrează în domeniul sucurilor. Este delicioasă, dacă îți plac băuturile exotice...

– Este într-adevăr tentant ce-mi spui. Pregătește-mi o pina colada.

Andy umplu un blender cu suc de ananas, un fel de praf și gheață pisată. După ce-l agită, turnă lichidul spumos în două pahare mari și puse unul în fața lui Chelsie. Ea își înmuie buzele în lichid și dădu din cap satisfăcută.

– Este într-adevăr delicioasă! Felicitări prietenului tău!

În timp ce gusta din pahar, observă că bucătăria era dotată cu utilitățile cele mai moderne și că în general nu se prea făcuse economie la decorarea interiorului casei.

– Nu prea cred că ți-ai cumpărat vila asta din salariul tău de profesor.

Andy aruncă o privire în jur cu un aer indiferent.

– Nu este a mea. Am închiriat-o până când mă hotărăsc dacă rămân sau nu la Oneonta.

– De ce, nu ești sigur c-o să rămâi?

– Nu sunt deloc sigur... Nu predau decât de un an de zile. Toată viața mea a fost legată, într-un fel sau altul, de firma Bradford Electronics. Mi-a intrat în sânge și nu știu încă dacă sunt în stare s-o las baltă fără să regret.

Se opri să umple din nou paharele și apoi veni să se așeze lângă Chelsie.

– Când aveam douăzeci și trei de ani, cu o diplomă în istorie și una în economie în buzunar, nu aveam decât un singur vis: acela de a fi profesor. Pe vremea aceea, firma era condusă de tatăl meu. Nopți în șir a încercat să mă convingă să lucrez alături de el. Avea o părere excepțională despre calitățile mele intelectuale și nu voia să mă lase să le irosesc în învățământ – sper că pot să spun asta fără să te simți jignită... În cele din urmă m-am lăsat convins și am devenit președintele companiei Bradford Electronics la vârsta de treizeci de ani. Știind că munca lui de-o viață se află pe mâini bune, tatăl meu s-a pensionat. A murit doi ani mai târziu.

– Oh! Îmi pare rău, șopti Chelsie.

Ca de obicei, Andrew Bradford nu lăsă să se ghicească ceea ce gândea cu adevărat, și continuă cu o voce lipsită de orice emoție:

– Oricum, în ciuda opoziției consiliului de administrație, anul trecut am părăsit postul de președinte pentru a mă dedica meseriei de profesor, dar nu știu cum să-ți spun… Eu sunt cel care a făcut din firma asta ceea ce este astăzi. Este ca și copilul meu și parcă nu-mi vine să-l abandonez.

Surprinsă de faptul că el catadicsea să-i facă asemenea confidențe, mai ales dilema care-l chinuia, Chelsie rezumă rapid situația.

– Dacă am înțeles bine, faci în continuare parte din consiliul de administrație și predai și cursuri la facultate în așteptarea luării unei decizii.

– Da, cam așa ceva. Am promis consiliului să-i comunic hotărârea mea, oricare ar fi ea, până la Crăciun.

Chelsie nu știa ce să-i spună. Pentru ea era ușor să ia o hotărâre, din moment ce nu cunoscuse până atunci decât viața universitară. Tatăl și mama ei fiind și ei la rândul lor profesori, le călca pe urme în modul cel mai firesc. Își iubea cărțile, studenții și se simțea în largul ei în mediul acela liniștit. Nu știa nimic despre lumea afacerilor și nu o încercase niciodată dorința de a afla mai multe despre domeniul respectiv.

Tăceau amândoi, absorbiți de gândurile lor. Chelsie ridică privirea și zări prin peretele din sticlă piscina pe care i-o promisese Andy. Era împrejmuită de niște tufișuri înalte și dese. În apropierea ei se găsea o cabană mică din lemn.

– E o saună? se întrebă ea cu voce tare.

Andy tresări și făcu un efort vizibil ca să rămână cu picioarele pe pământ.

– Poftim?

– E o saună? repetă ea.

– Da, vrei s-o încerci înainte de a intra în apă?

Lui Chelsie i se păru că în ochii lui Andy apăruse o sclipire ușoară, dar aceasta se stinse rapid.

– Este într-adevăr foarte tentantă ideea ta. Problema e că n-am costum de baie. Ai tu să-mi împrumuți vreunul? N-aveam de unde să știu că ai piscina?

Andy izbucni în râs.

– Ai citit prea multe cărți despre viața burlacilor bogați, scumpa mea. Contrar legendelor brodate pe această temă, află că eu nu țin în dulapul meu pentru orice eventualitate un maldăr de costume de baie femeiești. Dar, dacă nu te superi, îmi dai voie să-ți atrag respectuos atenția că lenjeria ta intimă nu-ți va descoperi mai mult anatomia decât un bikini? Dacă dorești, pot să-ți mai ofer și un prosop mare de baie.

Situația părea să-l amuze grozav.

– Bănuiesc că sauna nici nu este încălzită, spuse ea uitându-se în altă parte.

– O, ba da! Am pornit instalația chiar înainte de a veni după tine. În fiecare seară, îmi place să petrec aici câteva minute înainte să mă duc să înot.

De fapt, Chelsie se aștepta la acest răspuns.

În definitiv, nu era o adolescentă înnebunită de ideea de a merge la saună cu un bărbat. Și dacă prosopul era atât de mare pe cât spunea el…

– În cazul acesta, accept, răspunse ea cu demnitate.

Andy dădu pe gât ce-i mai rămăsese în pahar și sări în picioare.

– Vino cu mine, doamnă profesor. Îți voi arăta unde poți să te schimbi.

O prinse de mână și o conduse rapid la primul etaj unde intrară în ceea ce părea a fi dormitorul stăpânului casei. Camera lui Andy… Gândul acesta tulburător îi veni în minte lui Chelsie când se găsi în fața patului uriaș din alamă, acoperit cu o plapumă din puf de modă veche.

– Poți să te dezbraci aici, spuse el arătând spre baia uriașă de alături.

Scotoci câteva clipe prin dulap și scoase un teanc de prosoape.

– Alege, îngerașule. Nu vrei să ți-l pui pe ăsta pe umeri? zise el întinzându-i un halat bărbătesc uriaș.

– Îți mulțumesc, spuse Chelsie luându-l cu un zâmbet forțat.

– Te aștept jos, spuse el.

După plecarea lui, Chelsie rămase nemișcată, nefăcând nici un gest pentru a-și da jos cămașa kaki și pantalonii din gabardină. De fapt, înțelesese că se găsea într-o situație extrem de delicată față de Andrew Bradford, situație pe care în mod inconștient poate o și dorise… Acum era sigură că atracția fizică pe care o exercita Andy asupra ei era fără precedent.

Să-l ia naiba! Oricum, asta nu era de ajuns. Oare respectul, prietenia, iubirea nu erau și ele necesare în relația dintre un bărbat și o femeie? Ea cam așa vedea lucrurile.

Apoi începu să râdă cam fără veselie când își aminti ce se întâmplase între ei în după-amiaza aceea. Ce se alesese de principiile ei în momentele acelea? Fuseseră măturate rapid de un val de dorință căruia puțin îi păsa de prietenie, respect sau iubire.

Sau era posibil ca iubirea să se poată naște din dorința aceea nesăbuită? Chelsie știa foarte bine că iubirea nu este neapărat fructul unei maturizări lente dar, Dumnezeu știe de ce, crezuse întotdeauna că ei așa i se va întâmpla. Nu era stilul ei să alerge după cai verzi și nici în acest caz nu va face ea primul pas. Era un om cu picioarele pe pământ și avea de gând să procedeze în consecință.

După ce ajunse la această concluzie, începu să se dezbrace.

Câteva minute mai târziu, coborî scările ușor emoționată. Degeaba afirmase el că lenjeria ei intimă nu va descoperi mai mult din trupul ei decât un bikini. Andy însă nu o văzuse: erau niște bucățele minuscule din dantelă, aproape transparente… Își strânse mai tare cordonul de la halat în jurul coapselor.

Văzând că nu e nici urmă de Andy, Chelsie se hotărî s-o ia înainte. Împinse ușa culisantă din sticlă și se îndreptă spre piscină. Nu avea de făcut decât câțiva pași până acolo…

Intră în căsuță și tresări. Andy era deja acolo, întins pe o banchetă, cu un prosop legat în jurul șoldurilor. El deschise ochii.

– Te sfătuiesc să agăţi halatul afară, aici este foarte cald...

Chelsie îl ascultă fără să scoată nici un cuvânt, inspiră adânc, pentru a-şi face curaj, şi se aşeză lângă el pe banchetă.

Liniştea care se lăsă era apăsătoare şi ea începu să-şi pipăie nervoasă prosopul pe care şi-l înfăşurase în jurul trupului ca pe un sari indian. Cam fără voia ei, îşi îndreptă privirea spre Andy.

– Am impresia că nu eşti prea obişnuită cu chestia asta, nu-i aşa? o întrebă el.

– Aşa este. Până acum n-am mai fost decât o singură dată într-o saună, îi răspunse ea cu sinceritate.

– Relaxează-te, îngeraşule. Aşază-te mai întâi confortabil şi calmează-te. Pentru asta a fost creată sauna, să liniştească trupul şi spiritul.

Uşor de zis... dar prezenţa lui Andy nu-i prea permitea să se relaxeze...

Când el îşi întinse picioarele lungi şi bronzate în faţa lui, acestea atraseră atenţia lui Chelsie. Erau nişte picioare puternice şi musculoase, care arătau aşa datorită numeroşilor kilometri parcurşi la alergări, picioare care puteau să le strângă pe ale ei ca într-o menghină... Cu toate că era îngrozitor de cald, Chelsie se înfioră deodată din cauza gândurilor senzuale care-i tulburau mintea.

Andy îşi încrucişă braţele pe pieptul care începuse să i se umble broboane de transpiraţie. Aerul era sufocant, dar acesta nu era singurul motiv care o împiedica pe Chelsie să respire...

Abia acum își dădu seama ce greșeală făcuse aducând în discuție existența saunei. Stând închiși acolo împreună, practic aproape goi, în spațiul acela îngust, prezența lui Andy devenise și mai amenințătoare. Probabil că nu fusese în toate mințile, de putuse să creadă că va rămâne stăpână pe situație. Cu imaginația înfierbântată, se vedea deja strânsă în brațele puternice ale lui Andy, îi simțea buzele lipite de ale ei și mâinile mângâindu-i pielea…

„Să fim serioși, Chelsie McBride! Bărbatul ăsta nici măcar nu te bagă în seamă!“ își spuse ea, dar avea destulă experiență pentru a înțelege că atitudinea indiferentă a lui Andy Bradford era falsă. Nici nu era prea sigură de ea însăși și de capacitatea ei de rezistență.

Înainte de orice, trebuia să se gândească la altceva dar, din nefericire, într-o saună nu prea ai cu ce să te distrezi. Dacă ar fi avut măcar o carte… ar fi putut să se prefacă adâncită în lectură.

Privirea îi căzu asupra picioarelor lui Andy. Asta e! Se va concentra numai asupra lor. Arătau bine, cu degetele lor lungi și drepte, dar pentru cine niște picioare ar putea reprezenta un obiect de excitare sexuală? În orice caz, pentru ea nu.

Zâmbi la această idee și-i continuă studiul. Fără să vrea, lăsă să-i scape chiar și un hohot de râs.

– Ești prima persoană căreia i se pare comică o saună, mormăi Andy deschizând ochii. Ce te-a găsit?

– Îți priveam picioarele.

– Picioarele mele?

– Date fiind împrejurările, nu văd unde aș putea să mă uit fără să risc nimic.

Andy se sili să nu zâmbească.

– Oricum, pentru prima încercare, ai stat destul aici.

– A doua, îl corectă Chelsie. Dar ai dreptate, îmi ajunge.

Se ridică și ieși cu toată grația de care mai era în stare. Cu halatul în mână, se îndrepta spre casă.

– Hei! Unde te duci?

Ea se întoarse spre el. Andy stătea în picioare în fața saunei, cu mâinile în șolduri, sprijinite chiar deasupra prosopului. Trebuie să faci un duș ca să stabilizezi temperatura corpului, îi explică el, făcându-i semn să se îndrepte spre cabinele mici care se găseau lângă saună.

– Nu puteai să-mi spui asta mai devreme? bombăni ea făcând cale-ntoarsă.

El ridică ochii spre cer.

– E șampon și săpun pe etajeră!

– Mulțumesc, îi răspunse ea cu politețe.

Intră în cabină, foarte tulburată la gândul că va trebui să-și dea jos puțina îmbrăcăminte care mai rămăsese pe ea și știind că și Andy se găsea în aceeași stare la câțiva metri de ea. Totuși, dușul îi făcu plăcere și își spălă și părul cu șampon. După aceea, înviorată din cap până-n picioare,

închise robinetele și se îmbrăcă în halat. Lenjeria intimă era încă udă ca s-o poată pune pe ea.

Andy ieși din cabina alăturată, înfășurat într-un prosop curat.

– Ești pregătită să înoți puțin? o întrebă el vesel.

– Glumești! Cred că am făcut destul efort fizic astăzi.

– Atunci, ce-ar fi să te duci să-ți iei ceva rece de băut în timp ce eu fac câteva bazine?

Ea șovăi.

– E-n regulă. Tu ce vrei?

– Ce bei și tu. Pune-mi paharul pe masa aceea, voi veni și eu după ce termin.

– Am înțeles, dom' profesor!

Ea făcu un gest dezinvolt în loc de salut și-i întoarse spatele. Nu făcuse nici trei pași, că se și trezi cu un prosop aruncat în partea de jos a spatelui.

– Ai grijă cum vorbești, femeie! Ai uitat ce-ai pățit ultima oară?

Chelsie era pe punctul de a se întoarce ca să-i dea replica potrivită, dar se opri îngrozită: n-avea pe el decât un prosop pe care-l folosise ca să-l arunce spre ea…

Doamne sfinte! Oare stătea în spatele ei, gol-pușcă? Monstrul! Ar fi vrut să aibă curajul de a-l înfrunta, dar n-o făcu din lașitate.

– Voi avea grijă să pun mai multă gheață în paharul tău, ciripi ea numai lapte și miere. Asta o să te ajute să-ți păstrezi mintea limpede.

Apoi se îndepărtă unduindu-și coapsele.

Stătu mult să se gândească ce să aleagă din frigider. La început, se gândi să ia niște nectar de mărar, dar nu mai avea prea mult. În cele din urmă se hotărî se aleagă o sticlă de vin alb sec.

Când se întoarse, constată că Andy făcea curse dus-întors în bazin. Nu era nevoie să ai o imaginație prea bogată sau o vedere de vultur ca să-ți dai seama că înota gol-pușcă. Ei bine, orice s-ar întâmpla, își jură că va ști să facă față situației.

Puse paharul de vin pe masă conform indicațiilor, apoi se duse să se întindă pe un șezlong. Ținând paharul în mână, se uita la silueta zveltă și care săgeta apa de culoare albăstruie.

Orice i-ar face, nu se va lăsa intimidată de el. Își închipuia cumva că o va impresiona, că o va face să se simtă prost sau Dumnezeu știe cum, fudulindu-se gol-pușcă prin fața ei? Ei bine, trupul masculin nu mai avea nici un secret pentru ea. Crescuse alături de o droaie de frați și, de fapt, toți bărbații erau croiți după același tipar.

Totuși, Chelsie trebui să recunoască faptul că exista o mică diferență de data asta: pe bărbatul acela îl dorea cu o intensitate pe care n-o mai cunoscuse niciodată. Îi stârnea în trup niște emoții pe care nu reușea să le stăpânească. În timp ce îl privea alunecând prin apă, cu mușchii încordați sub piele, simțea cum i se contractă stomacul ca o bombă cu efect întârziat gata să explodeze.

Însă nu-și revenise din starea de tulburare care o cuprinsese, când văzu că Andy înota spre ea, după care se ridică în picioare, stând în apă.

– Te rog să-mi dai prosopul, Chelsie.

– Desigur! îi răspunse ea pe un ton indiferent.

El îl prinse din zbor, ieși cu ușurință din apă și, fără să se grăbească deloc, și-l înnodă în jurul coapselor.

– Mimoză pudică, bombăni Chelsie printre dinți.

– Ai spus ceva? o întrebă el privind-o liniștit.

Ea îi înfruntă privirea.

– Ți-am adus vin. Îți place?

– E o alegere excelentă. Sauvignonul este unul dintre vinurile mele preferate. Ești fermecătoare, Chelsie, cu părul ăsta ciufulit…

Stând drept în fața ei și dominând-o de la înălțimea lui, părea c-o soarbe din ochi. Se aplecă spre ea și lăsă mâna să-i rătăcească peste reverul halatului, atingându-i ușor sânii. Apoi o sărută pe buze o dată, de două ori…

Fără să-i ceară voie, îi luă paharul din mână, se duse să-l pună pe masă și se întoarse să se așeze pe marginea șezlongului ei. O trase spre Chelsie spre el și ea, fără să spună nici un cuvânt își lipi fața de pieptul lui.

Pielea lui Andy era încă umedă. Ea îi inspiră parfumul, un amestec straniu dar amețitor de vin, apă cu clor și săpun. Își lipi buzele cu tandrețe de locul unde simțea că-i bate inima. El o mângâie pe obraz și-i șopti cu o voce răgușită de emoție:

– Chelsie, te doresc foarte tare… Ce să fac?

Chelsie nu avea răspuns pentru această întrebare, cu atât mai mult cu cât și ea avea aceeași problemă. Clătină din cap cu un aer rătăcit.

El își vârî capul în părul ei bogat și rămase o vreme în această poziție, ca și când ar fi fost îmbătat de parfumul acestuia. Apoi, buzele lui de o moliciune surprinzătoare, sărutară urechea lui Chelsie și alunecară apoi pe umăr cu o senzualitate care o făcu să se înfioare de plăcere.

În timp ce o săruta apăsat pe buze, tânăra simți deodată că se lasă pe spate și se trezi acoperită complet de trupul lui. Înțelese că Andy acționase mânerul de întindere a șezlongului… Ar fi vrut să protesteze împotriva modului neloial în care procedase, dar aflându-se sub influența mângâierilor lui, uită de toate.

Era atât de minunat să te lași purtat de aripile pasiunii, fără grija zilei de mâine, de ieri sau de clipa care va urma! Nimic nu mai avea importanță, în afara clipei prezente, a săruturilor lui Andy…

– Numai Dumnezeu știe cât am încercat să stau departe de tine, îngerașule, șopti el desprinzându-se de trupul ei cu regret. Am înotat mult mai mult decât de obicei, sperând cu disperare să mă calmez în felul acesta, dar degeaba. Te doresc mai tare ca niciodată.

– Și eu la fel, Andy, îi răspunse ea pe un ton serios.

Halatul i se deschisese fără voia ei și îi căzu de pe umeri. Nimic nu le mai stătea în cale, în afara prosopului care înconjura coapsele lui Andy. La gândul că urma să facă dragoste cu el, se simțea extrem de excitată și dominată de o așteptare dureroasă.

– Ești foarte frumoasă, îi șopti el mângâind-o. Trupul tău este la fel de seducător ca și spiritul. Îmi vine să mă cufund în dulceața lui. Dumnezeule, Chelsie, eu…

Se opri, nefiind în stare să mai continue. Magia sentimentelor lor era desigur prea nouă și fragilă pentru a se putea exprima în fraze standard.

– Știu, șopti ea punându-i degetul pe buze.

În mod cu totul întâmplător, sau poate intenționat, prosopul lui Andy se desfăcu și căzu pe dalele de piatră. Acum nu mai exista nici o barieră între ei. Elanul de nestăpânit împingându-i pe unul către celălalt, urmară împreună drumul care ducea spre împlinirea dorințelor lor și, amândoi odată, scoțând un singur strigăt, atinseră bucuria extazului.

***

Stând mai departe în brațele lui Andy, Chelsie era uluită de strania fericire care o cuprinsese. Chiar dacă atracția fizică reciprocă stătea la baza oricărei relații dintre un bărbat și o femeie, plăcerea nu era totul. În orice caz, pentru ea nu.

În timp ce ea îi mângâia părul, capul lui Andy se ridică încet și fu mirată de emoția pe care o văzu în privirea lui.

– Chelsie, între noi s-a petrecut ceva unic… foarte rar, ceva care ard de nerăbdare să se întâmple din nou… îi spuse el mângâindu-i gâtul cu nasul.

Ea începu să râdă.

– Haide, fii cuminte, Andy!

– E prea târziu, doamnă profesor. Am fost contaminat de o creatură mică și drăguță, cu ochi mari și albaștri și părul ca mierea de albine. Sunt convins că individa asta mă va duce la pierzanie.

– N-ai decât să procedezi ca toți ceilalți și să iei un antidot, îi zise ea în glumă.

Andy o prinse brusc de bărbie și o trase spre el.

– Sper să știi că acum îmi aparții în întregime, îi spuse el foarte calm.

– Stai puțin, Andy Bradford…

– Ssstt!... nu e bine să uiți necazurile pe care ți le poate produce limba ta ascuțită…

Izbucniră în râs, apoi Andy se ridică încet în picioare și-i întinse mâna. Ea i-o luă fără nici o ezitare și se îndreptară amândoi spre casă.

De data asta făcură duș împreună, fără să se jeneze unul de celălalt, săpunindu-se reciproc, râzând și sărutându-se. Apoi făcură dragoste din nou, pe patul uriaș din alamă.

Capitolul 5

Pentru a doua oară în decurs de o oră Chelsie își lăsă pixul pe birou și se duse să-și facă o cafea în bucătărie. În timp ce privea visătoare pe fereastra îngustă de deasupra chiuvetei, așteptă să înceapă să bolborosească filtrul, apoi își turnă o ceașcă până sus, adăugă lapte și zahăr și se întoarse la lucru.

În ultimii ani, petrecuse multe seri ca cea de acum, corectând lucrări și pregătindu-și cursurile, dar de data asta mai avea de rezolvat și hârțogăria pe care o neglijase din cauza lui Andy Bradford.

Andy! Numai evocându-i numele, Chelsie simți cum îi urcă un val de căldură în obraji. Pentru a nu știu câta oară, punea stăpânire pe gândurile ei! Dumnezeule, ce să facă oare?

Din după-amiaza aceea memorabilă când făcuseră dragoste se văzuseră în fiecare zi, numai că nu avuseseră nici o secundă de intimitate. Marți seara o invitase să ia cina într-un

restaurant foarte bun, dar neinteresat. A doua zi, merseseră la cinema să vadă o comedie al cărei nume îl uitase, în cazul în care îl știuse vreodată, și în seara anterioară el o însoțise la un recital de violoncel la universitate.

Îi spusese că își va petrece weekendul împreună cu ea, dar de dimineață, între două cursuri, o anunțase că trebuia să plece pentru a rezolva o problemă urgentă.

Chelsie încercase să nu pară speriată, dar în realitate se simțea trădată, jignită și chiar furioasă. Andy o părăsise fără nici o explicație. După un sărut scurt, o aruncase în brațele singurătății și deznădejdii.

Acest fapt nu făcea decât să-i întărească și mai mult dubiile referitoare la relațiile dintre ei. Deși nu o spusese cu voce tare, era evident că acum evita orice raport sexual cu ea. După ce avuseseră prima experiență, el făcea în așa fel încât să nu rămână niciodată singuri sau să se afle într-o situație care ar fi putut să ducă la un plus de intimitate.

Chelsie începea să-și pună întrebări din ce în ce mai des. Oare regreta ceea ce se petrecuse între ei? Nu cumva ultimele ieșiri împreună reprezentau un mod politicos de a o rupe cu ea?

Această idee o făcu să se simtă atât de rău, încât încercă s-o izgonească rapid din minte, dar, din nefericire, așa stăteau lucrurile: Andy venise s-o ia în fiecare seară și o condusese acasă ca un cavaler câteva ore mai târziu, fără să-i ceară să urce pentru a bea o cafea și fără măcar s-o invite la el.

Totul era învăluit în mister. Cu toate astea, Chelsie era convinsă că în ziua aceea se petrecuse ceva cu totul ieșit din

comun între ei. Și Andy recunoscuse acest lucru, nu putea fi vorba de niște vorbe-n vânt spuse uneori de unii bărbați, la întâmplare. Nu, pentru pacea ei sufletească, refuza să creadă așa ceva. Dar pacea ei sufletească o cam părăsise acum…

Își lăsase din nou cafeaua să se răcească! Se întoarse în bucătărie, oftând. În definitiv, poate că era mai bine că Andy era plecat. Îi era imposibil să gândească în prezența lui.

Se simțea de parcă viața îi fusese dată peste cap de un uragan care apoi se domolise brusc. Nu suporta gândul că nu reprezentase pentru Andy decât o cucerire ușoară și nici că el ar putea fi bărbatul care pândește o ocazie favorabilă. Nu mai era la vârsta la care se mai putea lăsa implicată într-o aventură fără nici un viitor și gândul că poate o făcuse într-o clipă de pasiune îi displăcea total. Acest fapt o făcea să scadă în proprii săi ochi. Se considerase întotdeauna o femeie independentă și rațională, care avea obiceiul să se gândească îndelung înainte de a lăsa sentimentele să-și facă de cap.

Însă toate aceste gânduri nu duceau nicăieri și din cauza asta începuse s-o doară cumplit capul. Deodată, își dădu seama că îi era foame și că poate aceasta era cauza migrenei.

Scoase o cutie de fursecuri și, cu ceașca de cafea într-o mână și cu biscuiții în cealaltă, se întoarse să dea piept cu maldărul de hârtii care-i acopereau biroul.

În decursul vieții, își făcuse o regulă din neamestecul vieții personale cu responsabilitățile profesionale și era hotărâtă și de această dată să nu se abată de la acest principiu. Își lua meseria în serios și acest fapt îi adusese respectul studenților și colegilor ei.

Începu să citească o lucrare care avea drept subiect comparația dintre trei povestiri ale lui Chaucer. Era a zecea din seara aceea, dar nu-i stătea mintea la treabă. Andy Bradford îi monopolizase toate gândurile și din cauza asta nu reușea să se concentreze.

Chelsie își amintea detaliile cele mai intime, mâinile lui puternice și virile care îi manevrau trupul precum un muzician instrumentul favorit, buzele lui fierbinți care îi transmiteau flacăra senzuală a pasiunii.

Dumnezeule mare! În felul ăsta n-o să mai termine niciodată de citit lucrările astea. Cum era posibil să-l lase pe Andy Bradford s-o domine în halul acela, chiar și în absența lui?

Încă nu găsise un răspuns la această întrebare când auzi pe cineva bătând în ușă. Vreme de câteva secunde, crezu… speră să fie Andy. Ce prostie! El era la Albany, la peste o sută șaizeci de kilometri distanță de ea și nu se întorcea decât luni.

Totuși, licărul de speranță din suflet nu i se stinse decât în momentul în care o văzu pe Lynn Marshall în pragul ușii.

– Salut, Lynn!

Încercase să pună un strop de entuziasm în tonul vocii, dar tristețea ei era prea evidentă! Lynn îi zâmbi cu politețe.

– Ce păcat că nu am un metru optzeci, părul negru și ochii cenușii… Sunt doar eu…

– Scuză-mă, Lynn. Numai că…

– Nu trebuie să-mi dai nici o explicație! Te înțeleg perfect, dar sunt ușor nedumerită de faptul că te găsesc acasă.

– Andy a plecat să-și rezolve niște treburi de afaceri și eu profit de absența lui ca să mă ocup puțin de hârțogăria de pe birou. Ai ceva timp să stai cu mine?

– Da. Franck trebuie să treacă pe aici și să mă ia ca să mergem la cinematograf, dar asta se va întâmpla abia peste vreo douăzeci de minute. Ce mai faci?

– Foarte bine…

Chelsie simțea că Lynn ar fi vrut s-o întrebe mai multe, dar se abținea din respect pentru viața ei personală.

– Cum merge cu cursurile? Ești mulțumită? continuă ea cu prudență.

– Sunt foarte mulțumită. Am mai mulți studenți decât fusese prevăzut, dar întotdeauna se întâmplă așa. Dar tu ce mai faci?

– Din ce în ce mai bine… Știu că treaba asta nu mă privește pe mine, dar sper că n-ai de gând să începi o legătură serioasă cu Andy Bradford, nu-i așa?

– Există vreun motiv pentru care n-ar trebui să am de-a face cu el? îi răspunse Chelsie, curioasă.

– Asta-i bună! A trebuit să vin eu să-mi vâr nasul în treburile tale! exclamă Lynn Marshall de-a dreptul enervată. Și continuă pe același ton: Chelsie, tu ești o persoană deosebită. Nu, acesta nu e un compliment răsuflat, cred într-adevăr că ești o femeie independentă.

– Îți mulțumesc foarte mult, dar ce legătură are treaba asta cu Andy Bradford?

Lynn suporta cu greu privirea ochilor albaștri ai lui Chelsie.

– De câteva zile nu te mai recunosc. Știu că ai ieșit cu Andy Bradford toată săptămâna, v-am văzut împreună aseară la concert. Ai un aer atât de trist atunci când ești cu el... Nu știu ce să zic... Cred că nu suport ideea că individul ar putea să-ți facă vreun rău...

– Uite cum stau lucrurile, Lynn. Eu și Andy ne cunoaștem foarte puțin, îi răspunse Chelsie care părea să-și aleagă cu grijă cuvintele. Ne face plăcere să ieșim seara împreună, dar... dar nu știu ce anume simt pentru el. Este foarte diferit de bărbații pe care i-am cunoscut până acum, e foarte simpatic...

– O, Iisuse Cristoase... Doar nu te-ai îndrăgostit de el?

Era clar că Lynn considera o asemenea eventualitate drept o mare catastrofă. Ce să-i răspundă la această întrebare pe care merita ea însăși să și-o pună?

– Să-ți spun drept, Lynn, habar n-am... îi răspunse ea pe un ton disperat.

– Uite ce este, n-am venit la tine să te dădăcesc de parcă aș fi mama ta. De fapt, voiam să te întreb dacă vrei să ieși împreună cu mine, Franck și Gerry, duminică după-amiază. Franck are patru bilete la un meci de basebal care are loc la Cooperstown.

– Basebalul nu prea mă interesează, îi răspunse Chelsie făcând o grimasă.

– Să nu mai spui treaba asta, mai ales în prezența lui Franck. Și eu mă plictisesc de moarte la meciurile astea, dar fratele meu arde de nerăbdare să te revadă și cred c-o să ne

distrăm de minune împreună. Oricum, o să fie mai bine decât să te închizi singură între patru pereți. Mă angajez să-ți ofer oricâți hot-dogs vrei…

Lynn Marshall nu-și dădu seama dacă acest ultim argument reușise s-o convingă pe Chelsie, dar fu recompensată pentru efortul depus.

– E-n regulă, vin cu voi! Am impresia că ți-ai cam ratat vocația de agent comercial, Lynn! E păcat să-ți pierzi vremea predând limba franceză!

– Sunt convinsă că ai dreptate… Dar, să-ți mai spun ceva: ce-ar fi să vii cu noi în seara asta la cinema? Se pare că filmul e foarte nostim și, ca să-ți spun drept, n-ar fi rău dacă am mai râde un pic.

– Ești foarte drăguță, dar l-am văzut deja și în afară de asta, vreau neapărat să termin de corectat lucrările astea.

– Ești atât de conștiincioasă încât ar fi deplasat să mai insist, îi spuse Lynn privind-o ironic. Am impresia că Franck urcă scările. Am plecat. Voi trece mâine pe la tine, pentru întâlnirea de duminică.

– Îți mulțumesc, Lynn! Mulțumesc pentru tot!

– De fapt, nici nu mi-ai spus dacă filmul este bun sau prost!

– Nu-mi amintesc nimic, nici măcar titlul, îi răspunse Chelsie izbucnind în râs.

– Oho! era chiar atât de bun?

– Îți garantez că dacă ești cu Franck, oricum n-o să vezi decât flăcări!

Lynn rămase gânditoare câteva secunde, apoi îi făcu cu ochiul.

– Asta cam așa este!

Ieși din cameră ca să-l întâmpine pe Franck Dixon, care ajunsese chiar în clipa aceea în fața ușii. În timp ce coborau scările, Lynn începu să vorbească încet, dar Chelsie auzi ce spunea:

– Spune-mi, Franck, nu cumva poți să faci rost de patru bilete pentru meciul de basebal de duminica viitoare?

Zâmbind cu gura până la urechi, Chelsie McBride închise ușa și începu din nou să lucreze.

***

În general, atunci când femeile se întâlnesc cu un iubit din tinerețe după o lungă despărțire, descoperă uimite că Făt-Frumos a făcut burtă, și-a pierdut părul și între timp a devenit groaznic de plictisitor. Cu Gerry Marshall, lucrurile stăteau însă cu totul altfel. Trecuseră doisprezece ani, însă el avea părul la fel de blond și ochii la fel de albaștri. Se părea că trecerea timpului îl menajase din toate punctele de vedere: la douăzeci și nouă de ani, era chiar mai frumos decât pe vremea când era licean. Numai caracterul i se schimbase, ceea ce nu era rău deloc. Obrăzniciei juvenile îi luase locul o anumită rezervă care lui Chelsie i se păru fermecătoare. Dar cu toate astea, nu se mai simți atrasă de el. Între ei nu mai rămăsese decât sentimentul prieteniei.

Lynn avusese dreptate, ieșirea fusese un succes. Imediat după ce trecu momentul stânjenitor al revederii, izbucniră cu toții în râs și începură să depene amintiri, așa cum o pot face numai niște vechi prieteni.

Și nici meciul de basebal n-a fost atât de plictisitor cum se temuse Chelsie. Avuseseră parte chiar și de momente de veselie maximă pe seama echipelor care se confruntau în ziua aceea. Cele două tinere reușiră chiar să adopte un aer interesat atunci când Gerry și Franck spuseseră că o excursie la Cooperstown nu se putea încheia în mod fericit fără o vizită la muzeul național al basebalului.

Chelsie ar fi preferat să viziteze Feminore House, casa lui James Feminore Cooper, care descrisese atât de inspirat regiunea New York, dar orele erau destul de înaintate atunci când cvartetul se urcă în mașina lui Franck pentru a se întoarce la Oneonta. Una peste alta, Chelsie putea spune că petrecuse o duminică foarte plăcută.

– Nu vreți să beți o cafea la mine? le propuse ea în timp ce urcau zgomotoși scara.

– Cu altă ocazie, îi răspunse Lynn aruncându-i o privire complice lui Franck Dixon. Franck mi-a promis să-mi arate câteva figuri de apărare pe care le-a învățat la basebal.

Acesta dădu din umeri cu un aer stânjenit:

– Mi s-a părut că e mai original așa, decât s-o invit să-mi vadă „stampele japoneze".

– Ei bine, eu aș vrea bucuros o ceașcă de cafea, interveni în discuție Gerry Marshall. Dacă oferta mai este valabilă…

– Desigur! Vino, Gerry, poate reușim să studiem și noi niște figuri de apărare.

– Iată o propunere care nu poate fi refuzată!

– Îți mai amintești de Angela Martin? pufni ea în râs în timp ce vâra cheia în broască. Ce s-o mai fi întâmplat cu ea?

– M-am întâlnit cu ea de curând. Se îmbracă tot ca o sperietoare de ciori.

– Oh, Gerry, ești incorigibil!

Chiar în clipa în care intra în apartament, Chelsie avu o impresie ciudată; justificată imediat de spectacolul pe care i-l oferea Andy Bradford, instalat confortabil într-un fotoliu din salon.

Genul acesta de situații stânjenitoare știa că are loc adesea doar în cărți, dar nu-și putuse închipui vreodată că ele se petreceau și în realitate, și cu atât mai puțin ei însăși. Dar, spre deosebire de eroinele din romane, care nu erau niciodată luate prin surprindere, ea nu prea se bucura de prezența de spirit necesară pentru a face față situației.

– Bună, Chelsie, spuse Andy fără să facă nici o mișcare.

– Ăă… parcă trebuia să te întorci abia mâine, zise ea bâlbâindu-se, ca și când s-ar fi simțit vinovată de ceva.

Și avea cu siguranță un aer nevinovat… Dumnezeu știe de ce! Acest lucru nu făcu decât s-o enerveze și mai mult. Dar mai întâi de toate, ce căuta la ea în casă? Asta era întrebarea pe care trebuia să i-o pună.

– Am reușit să rezolv problemele mai devreme decât îmi planificasem, îi explică el cu o nonșalanță prefăcută.

– Dar trebuia să mă suni înainte de a veni aici. De ce Dumnezeu crezi c-a fost inventat telefonul?

– Nu l-a inventat Dumnezeu, ci Graham Bell; și de altfel te-am sunat, dar dat fiind că nu erai acasă, este evident că n-ai de unde să știi, îi răspunse el cu o voce periculos de calmă.

Tensiunea care domnea între ei fu întreruptă de Gerry Marshall, care tuși discret pentru a le aminti că este și el prezent la scenă. Chelsie îi zâmbi încurcată:

– Oh, Gerry! Scuză-mă. Intră. Dă-mi voie să ți-l prezint pe profesorul Bradford, un coleg de la universitate.

Știa că-l va enerva din cale-afară pe Andy prezentându-l drept o simplă cunoștință profesională și într-adevăr, observă cu satisfacție că privirea acestuia se înăsprise. El se ridică și ea continuă:

– Andrew, ți-l prezint pe unul din vechii mei prieteni, Gerry Marshall.

– Mai degrabă un fost amorez, o corectă Gerry zâmbind.

– Da, eu și Gerry am fost îndrăgostiți unul de altul pe vremea când eram elevi, confirmă ea cu o voce tremurată.

– Îndrăgostiți, zici… repetă Andrew aruncându-le o privire scurtă. Ei bine, îmi pare rău că mă simt nevoit să vă întrerup această mică reuniune, dar eu și Chelsie avem câteva probleme de rezolvat.

Roșie la față de furie, Chelsie jură în gând să i-o plătească lui Andy o dată și-o dată.

– Noi aveam de gând să bem o cafea, Andy, sunt convinsă că problemele acelea mai pot aștepta…

– Mi-e teamă că nu…

Gerry Marshall interveni în discuție:

– Chelsie, eu oricum trebuie să mă întorc acasă. Vom bea cafeaua altă dată.

Ea se pregătea să protesteze, dar se răzgândi. Se părea că Andy n-avea de gând să-i ușureze situația și deci prezența lui Gerry nu ar fi făcut altceva decât să complice și mai mult lucrurile.

– Atunci așa rămâne, spuse ea scurt. Și mulțumesc. Am petrecut o zi foarte plăcută.

– Și eu. O să te sun.

– Aștept cu plăcere. Îmi pare rău pentru cafea…

– Nu fi supărată, e doar o amânare. Mi-a făcut mare plăcere să te revăd, Chelsie. Pe curând, dragă prietenă, mai adăugă el sărutând-o ușor pe buze.

Imediat ce ușa se închise, Chelsie tăbărî asupra lui Andy Bradford. Regreta că nu mai fuma: poate că o țigară i-ar fi calmat nervii și i-ar fi ocupat mâinile cu care tare i-ar mai fi plăcut să-l strângă de gât pe Andy.

– Ei bine, sper că acum ești mulțumit, domnule profesor! exclamă ea pe un ton veninos. Ai reușit să-l alungi pe unul din cei mai vechi prieteni ai mei.

Andy se uită la ea cu răceală, clătinând din cap ca și când problema nu l-ar fi privit în nici un fel.

– A! Deci așa stau lucrurile… După toată polologhia asta plină de „vechi prieteni“ și amorezi nu știam la ce să mă aștept…

– Suntem prieteni de foarte multă vreme și îmi doream să rămânem așa încă mult timp, lucru care mi se pare extrem de greu după bădărănia inimaginabilă de care ai dat dovadă.

– Nu ai nevoie de un „vechi și drag prieten“ ca Marshall. De fapt, eu sunt singurul prieten de care ai într-adevăr nevoie, îi spuse el cu o voce răgușită și duioasă, apropiindu-se de ea.

– Este foarte clar că avem concepții diferite în ceea ce privește prieteniile, Andy Bradford. Nimeni n-are dreptul să-mi aleagă prietenii și tu cu atât mai puțin…

– Să fim serioși, îngerașule, pe cine vrei tu să păcălești? o întrebă el râzând împăciuitor. Mi l-ai scos dinainte în mod intenționat pe cățelușul ăsta. Crezi că sunt orb? Ți-am înțeles imediat jocul. Te-ai folosit de bărbatul ăla ca să te răzbuni pe mine.

– Și care să fie motivul pentru care aș vrea să mă răzbun? exclamă ea, ca și cum ideea i se părea ridicolă.

– Pentru că n-am făcut dragoste cu tine toată săptămâna, îi răspunse el cu blândețe, în timp ce o mângâia pe gât.

Ea îi respinse mâna cu un gest nervos.

– Te supraestimezi, profesore! Sunt furioasă pentru că practic l-ai dat afară din casă pe unul din prietenii mei. Asta n-are nimic de-a face cu așa-zisele tale performanțe sexuale!

În ochii lui Andy apăru un licăr de triumf.

– Aha! Ești supărată pe mine pentru că am stat intenționat departe de tine și atunci ai încercat să te răzbuni făcându-mă gelos!

– Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap o asemenea idee penibilă, îi răspunse ea furioasă.

– Ei bine, dacă asta ai avut de gând, află că ai reușit. Am văzut roșu în fața ochilor în momentul în care ai intrat în apartament cu un tânăr Adonis pe urmele tale. Așa cum ți-am mai spus, acum îmi aparții în totalitate, Chelsie. Eu muncesc ca un nebun ca să fiu lângă tine cu o zi mai devreme și, când colo, găsesc în locul meu un tinerel apărut netam-nesam din trecutul tău îndepărtat…

O luă brusc în brațe și o sărută apăsat, cu violență, ca și cum ar fi dorit să-și pună definitiv pecetea asupra ei.

Chelsie detesta brutalitatea, așa că această manifestare a lui Andy nu o încântă peste măsură.

– Dă-mi drumul! Câteva ore de intimitate nu-ți dau dreptul să faci pe amantul jignit! strigă ea, uitând că făcuse tot ce era posibil ca să-i stârnească gelozia. Sunt stăpână pe viața mea și nimeni nu-și poate permite să mă considere proprietatea lui!

– Așa crezi? Noi doi am petrecut mai mult de câteva ore de intimitate și tu știi foarte bine acest lucru! Vrei să mă convingi că nu s-a întâmplat nimic extraordinar între noi? Că astfel de lucruri apar la tot pasul?

Chelsie simți o durere ascuțită în piept.

– Nu… n-am zis asta. Ceea ce s-a petrecut între noi a fost într-adevăr unic. Dar nu vreau să te văd intrând în viața mea și distrugând totul în drum ca un elefant într-un magazin de porțelanuri.

– Eroare, îngerașule. Tu ești cea care a deschis ostilitățile plimbându-l pe puștiul ăsta pe sub nasul meu. Nu trebuie să te joci cu focul dacă nu suporți căldura.

– Te-ai purtat ca ultimul bădăran!

– E posibil. Dar, pentru Dumnezeu, Chelsie, de cinci zile fac pe dracu-n patru ca să nu mă ating de tine, și te rog să mă crezi că n-a fost deloc ușor. Cum îți imaginezi că m-am simțit atunci când l-am văzut intrând pe filfizonul ăla aproape lipit de tine?

– Dar nu mă ținea decât de mână!

Atât i-a trebuit. Dăduse drumul la un val de gelozie inimaginabilă. Trebuia să găsească un mijloc prin care să repare răul pe care-l produsese.

– Ascultă-mă, Andy, eu și cu Gerry nu ne-am văzut de doisprezece ani și te asigur că între noi nu este decât prietenie. E adevărat că poate am exagerat puțin, dar mi-ai părut atât de indiferent față de mine, încât nu mai știam ce să cred.

– Deci, recunoști că te-ai folosit de el ca să mă faci gelos?

Chelsie ridică brațele în aer.

– Bine, recunosc. Ești mulțumit?

– Nu prea. Unde ai fost astăzi? întrebă el pe un ton de inchizitor.

– Nu, dar…

Ridică ochii spre el și ceea ce văzu pe fața lui o emoționă profund, dar o și sperie cumplit. Dar nu asta își dorise? Să afle că ține la ea?

– Te vei simți de-a dreptul ridicol când îți voi spune.

– Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta.

– Am asistat la un meci de basebal la Cooperstown.

– Vrei să mă faci să cred că după ce nu v-ați văzut doisprezece ani, tu și amicul tău n-ați găsit altceva mai bun de făcut decât să mergeți la un meci de basebal?

– Da. Împreună cu Lynn Marshall, care întâmplător este sora lui Gerry și vecina mea, și cu prietenul ei, Franck Dixon. Pot să-ți dau adresele și numerele lor de telefon, dar poate te vei mulțumi numai cu o declarație semnată?

Andy dădu ușor din cap și zâmbi imperceptibil.

– Băiatul ăsta e mai tâmpit decât mi l-am imaginat!

– Gerry Marshall este un adevărat gentleman, îi răspunse ea emoționată. Nu i-ar trece niciodată prin cap să abuzeze de o femeie.

– Vrei să mă faci să înțeleg în felul ăsta, vrăjitoare cu limbă ascuțită, că într-un fel sau altul aș fi abuzat de tine așa cum ai spus într-un mod atât de demodat?

– Nu mi-au plăcut deloc insinuările referitoare la Gerry, asta e tot, bombăni ea ocolind răspunsul.

Dar Andy nu era omul care să se lase păcălit atât de ușor.

– Nu mi-ai răspuns încă, îngerașule. Am abuzat cumva de tine? Te-am cucerit oare prin forță? o întrebă el pe un ton amenințător în timp ce îi atingea gâtul cu o blândețe senzuală.

– Nu, șopti ea în cele din urmă, simțind că o trădează trupul și reacționează ca o pisică la mângâierile lui.

– Știi ce greu mi-a fost să te țin la distanță?

– Nu…

– Ei bine, dă-mi voie să-ți spun că a trebuit să adun toate rămășițele de noblețe morală pe care le-am găsit în mine.

– De noblețe? exclamă ea râzând.

– Mi-ar fi fost atât de ușor să te aduc din nou în patul meu... Chelsie, am nevoie disperată de tine și dacă vrei să fii sinceră cu tine însăți, trebuie să recunoști că și tu ai nevoie de mine. Dar aș dori să avem posibilitatea de a ne cunoaște mai bine, fără ca plăcerea fizică să vină să încurce lucrurile.

– Cu alte cuvinte, câtă vreme nu vom ști dacă ne placem, ne vom abține? spuse Chelsie rezumând sec situația.

Andy o luă în brațele lui puternice.

– Femeie! Tu reprezinți o tentație cumplită pentru mine! Aproape că-mi vine să renunț la ideea asta stupidă și nebunească! Și totuși... vreau să știu dacă este vorba despre o aventură de o noapte sau de ceva mai mult. Până când ne rezolvăm dilema asta, ei bine, da, vom fi abstinenți!

Înțelegând brusc că el de fapt vorbește serios, Chelsie spuse încet:

– Și... cum o să rezolvăm dilema?

– Pentru început, vei veni cu mine la Albany în weekendul viitor. Vreau să-ți arăt și cealaltă parte a universului meu, numit Bradford Electronics.

– De ce? îl întrebă ea cu voce tremurândă.

– Trebuie să aflu dacă există un viitor în ceea ce ne privește. În numai câteva zile, ai pus stăpânire total pe gândurile mele. În cazul în care vom mai face încă o dată dragoste, s-ar putea să nu mai vreau să te las să pleci, înțelegi?

– Nu știu, Andy, îi răspunse ea cu sinceritate.

– Vei veni cu mine?

Să fi avut oare dreptate Andy? Și ea simțeau nevoia să afle cum stăteau lucrurile. Ar fi fost ocazia potrivită să verifice dacă ceea ce simțea unul pentru celălalt nu era decât un foc de paie sau ceva mult mai serios.

– Da, voi veni cu tine, zise ea în cele din urmă.

El o luă în brațe și o sărută atât de tandru, încât îi dădură lacrimile. Se lipi cu toată forța de care era în stare de trupul lui viril și musculos, toropită de acea senzație pe care o cunoștea atât de bine și care o făcea să se topească din cap până-n picioare. Andy îi mângâie sânii gemând, apoi tresări, se opri brusc și-și lipi fruntea de-a ei.

– Doamne Dumnezeule, cred c-am înnebunit! exclamă el cu o forță care o sperie. Te doresc, Chelsie, sper că-ți dai seama cât te doresc. Dar nu te voi avea aici… nu acum…

– Andy, zise ea, punând în acel cuvânt toată forța dorinței și frustrării sale.

– Știu, este greu și pentru mine, îi zise el împingând-o ușor. Te rog să ai încredere în mine, îngerașule. Trebuie să ajungem la capătul acestei încercări dure.

Ea dădu din cap. De fapt, n-avea de ales și atunci când Andy o sărută și plecă acasă cu părere de rău, îl lăsă s-o facă fără să rostească nici un cuvânt.

Dar în noaptea aceea plânsese foarte mult și când în cele din urmă adormi, avu un somn agitat, tulburat de viziunea unui bărbat înalt și brunet, cu ochi strălucitori.

Capitolul 6

Vinerea următoare a fost o zi minunată de toamnă, limpede și însorită. O lumină radioasă înconjura coroanele copacilor cu frunze aurii și în aer se simțea un miros plăcut de fum și frunze uscate.

Chelsie se întâlni cu Andrew Bradford după cursul de după-amiază. Credea că o va lua pe autostrada care ducea în capitala statului, dar fu foarte mirată când îl văzu pe Andy apucând pe un drum secundar care ducea la micul aeroport din Oneonta.

– Mergem la Albany cu avionul? îl întrebă ea.

– Da, am unul aici în permanență. În felul ăsta câștig foarte mult timp.

Peste câteva minute, parca mașina într-un hangar de la marginea pistei. Încărcă bagajele într-un avion mic cu două motoare și Chelsie fu și mai uimită atunci când văzu că Andy se așază pe locul pilotului.

– Ai de gând să conduci chiar tu? îl întrebă ea, uitându-se speriată spre avion.

– Bineînțeles. Pilotez întotdeauna singur, atunci când este posibil. În felul ăsta, nu mai depind de altcineva. N-ai de ce să fii atât de speriată, îngerașule. Am toate brevetele necesare și o mulțime de ore de zbor la activ, îi spuse el în timp ce acționa butoanele și manetele de pe tabloul de bord.

Chelsie se așeză în scaunul confortabil de lângă el. Acum nu era momentul potrivit să-i distragă atenția prin niște vorbe fără rost.

În clipa în care decolară, ea închise ochii și șopti o rugăciune scurtă. Adevărul este că se simțea mai puțin în largul ei în acea carlingă îngustă decât în avioanele de linie cu care călătorea uneori.

Apoi deschise ochii și se relaxă când văzu cerul albastru și pământul verde și maroniu care defila sub ei. Zgomotul din interiorul habitatului făcea imposibilă orice conversație, așa că se mulțumi doar să admire peisajul. De la altitudinea de 1500 de metri, vedea cu alți ochi dealurile, văile și munții care înconjurau Oneonta.

Ca să mai treacă timpul, se întrebă dacă își luase cu ea îmbrăcămintea potrivită pentru weekend. Andy o anunțase că urmau să participe la câteva recepții foarte sofisticate. Mai voia s-o ducă să viziteze Bradford Electronics. De aceea, luase cu ea cele două rochii de seară dintre cele mai elegante și câteva taioare din lână pe care și le cususe singură. Hainele acelea îi

veneau foarte bine, dar se temea să nu fie prea demodate în comparație cu rochiile de la marile case de modă pe care era convinsă că le vor purta celelalte femei.

Pentru prima oară în ultimii ani, Chelsie McBride avea un trac îngrozitor. Regreta amarnic că se lăsase amestecată în povestea asta. Ceea ce o îngrijora cel mai tare acum, era marea necunoscută pe care o reprezenta acea aventură.

În Oneonta, cel puțin, se simțea pe picior de egalitate cu Andy Bradford, dar acum, aflându-se pe teritoriul inamicului, își pierduse încrederea în forțele ei. Nu era obișnuită cu avioanele particulare, cu mașinile luxoase și alte capcane ale bogăției! Pe vremea când era copil, părinții ei rămâneau mai mereu fără bani la sfârșitul lunii. Având șase guri de hrănit și patru copii de dat la facultate, familia McBride fusese mereu strâmtorată. De altfel, aceasta se ghida după principiul că învățătura era singura bogăție demnă de luat în seamă.

Gândul că trebuia să treacă în weekendul acela un test social îi sporea starea de indispoziție. Degeaba pretindea Andy că voia doar să-i prezinte universul lui, pentru că știa foarte bine că el va încerca să afle și în ce măsură putea ea să se integreze acestuia. Singurul lucru care o mai liniștea era acela că nu va trebui să întâlnească familia lui. Mama lui – da-i-ar Dumnezeu sănătate! – făcea o croazieră pe undeva prin Marea Caraibilor.

Dar se va lăsa ea oare intimidată de niște blănuri și niște nenorocite de diamante? O dată cu capul! În definitiv, era o persoană inteligentă și destul de seducătoare. Ar fi putut să se prezinte și în fața președintelui Statelor Unite fără să roșească.

În timp ce era cufundată în gânduri, Andy reluase contactul radio cu turnul de control: deja aterizau la Albany. Toate manevrele pe care le efectuă la aterizare îi erau arhicunoscute probabil lui Andy, pentru că observă cu ce ușurință aduse aparatul la sol și-l duse spre un hangar de la capătul pistei.

Coborâră împreună cu bagajele și intrară într-un birou. După ce schimbă câteva cuvinte cu funcționarul referitor la ora de întoarcere, Andy își luă trusa de chei a mașinii și se treziră din nou singuri sub cerul însorit de după-amiază.

– Ți-a plăcut călătoria în avion? o întrebă el în timp ce se îndreptau spre parcare.

– Da… mi-a plăcut mai mult după ce am decolat. E o zi minunată pentru zbor și tu ești un pilot excelent. De când ai dobândit brevetul?

– Depinde la care te referi. Am zburat pentru prima oară singur pe un avion mic la vârsta de șaisprezece ani.

– Șaisprezece ani! exclamă ea uimită. Tu pilotai deja un avion pe vremea când eu picam la primul examen pentru permisul de conducere.

– Dar ce s-a întâmplat?

– Ei bine, totul a mers perfect până în momentul în care… am intrat într-un copac! mărturisi ea puțin rușinată.

Andy izbucni în râs.

– Trebuia să-mi închipui că ăsta a fost motivul, date fiind împrejurările în care ne-am cunoscut! exclamă el cu ochii strălucind de veselie.

Se opri în dreptul unui Mercedes de culoare gri metalizat.

– Este a ta? îl întrebă Chelsie uimită.

– Da. Îți place?

– Pentru mine, mașina nu este decât un mijloc comod de deplasare dintr-un loc într-altul, îi răspunse ea dând din umeri cu indiferență.

– În cazul ăsta, voi conduce eu, dacă nu te deranjează prea mult, zise el râzând.

Chelsie se așeză pe scaunul din față al luxoasei mașini. Drumul până la Albany a fost foarte plăcut. Andy făcea pe ghidul, arătându-i obiectivele mai importante și îi povesti o grămadă de anecdote de prin partea locului. Atunci când voia, Andy putea să fie un excelent însoțitor și tânăra simțea cum se relaxează rapid, mergând până acolo încât îi povesti și ea amănunte picante din viața ei.

În timp ce râdeau amândoi de o aventură petrecută de ea la Bryn Mawr, mașina se opri brusc în fața unei clădiri superbe. Avea o fațadă elegantă din cărămidă roșie și o ușă mare din alamă, lucruri care-i aminteau de un restaurant franțuzesc foarte scump unde mâncase într-o zi. Locuința lui Bradford mirosea de la o poștă a bani mulți, în ciuda modestiei pe care o afișa.

– Iată-ne ajunși acasă, o anunță Andy, încercând să risipească tensiunea care se instalase din nou între ei.

El coborî din mașină și se duse să-i deschidă portiera. Ea rămase pe scaun, cu spatele drept și buzele strânse cu încăpățânare.

– Nu cobori?

Ea întoarse capul și-i aruncă o privire care spunea multe.

– N-ai motive să-ți fie frică de mine, îngerașule, îți promit că voi fi cuminte.

– De asta nu mă îndoiesc nici o clipă!

Era prima aluzie străvezie referitoare la pactul ciudat pe care-l încheiaseră cu o săptămână în urmă, dar nu acest gând o pusese pe gânduri. În decurs de câteva ore, descoperise că Andy era mai bogat decât își imaginase vreodată și această constatare o făcuse să se simtă extrem de jenată.

Chelsie acceptă fără nici un chef mâna pe care i-o întindea ca s-o ajute să iasă din mașină. Un portar în uniformă alergă în întâmpinarea lor.

– Bună ziua, domnule Bradford, spuse acesta.

– Bună, Austin, îi răspunse Andy întinzându-i cheile de la Mercedes. Ești amabil să-i spui lui John să ducă mașina în garaj și să urce bagajele?

– Imediat, domnule Bradford.

Un lift rapid și silențios îi duse la ultimul etaj, unde se găsea apartamentul lui Andy.

Chelsie fu mai întâi uimită de somptuozitatea locuinței. Mobilierul, în stil georgian autentic, era total diferit de cel din vila lui din Oneonta. Era un loc făcut special pentru portrete de familie pictate în ulei, lustre de cristal și dineuri rafinate. Chelsie se simțea atât de dezorientată, de parcă s-ar fi aflat într-o țară străină. Era evident că nu se simțea în largul ei în înalta societate și acel apartament îi întărea acel sentiment.

Oare adevăratul Andy Bradford era cel reprezentat de casa rustică ascunsă în mijlocul pădurii sau de eleganța care se etala acolo, în fața ei?

– Vrei să te înviorezi puțin până când ne aduce John bagajele? o întrebă el.

– Cu mare plăcere, șopti ea dorind mai mult să rămână singură măcar câteva minute.

Avea deodată impresia că acceptase să-și petreacă weekendul împreună cu un străin. Rămase cât de mult posibil în baia placată cu marmură de lângă camera de oaspeți. În cele din urmă, după ce depuse eforturi uriașe să se calmeze, reuși să-și regăsească siguranța de sine și, ceea ce era și mai important, simțul umorului.

„Dacă haina nu-l face pe om, își spuse ea, nu văd de ce niște mobile ar putea avea o putere mai mare".

Adoptând o atitudine sfidătoare, plecă în căutarea lui Andy. Îl găsi în bucătărie, luptându-se cu un platou cu aperitive.

– Stai puțin, lăsă-mă pe mine! îi spuse ea râzând și-i luă platoul din brațe. O, dar arată nemaipomenit!

În afară de fileurile de anșoa tradiționale și felurite sortimente de măsline și șuncă, mai erau și crabi, creveți de Rock Island, legume proaspete și mai multe feluri de sosuri.

Andy o privi cum desface cu îndemânare ambalajul din plastic care lui îi crease atâtea probleme.

– M-am gândit că poate o să ni se facă foame până să mergem la petrecere, și cum nu avem timp să cinăm, am comandat aperitivele la birtul din colț…

– Tu adu vinul și paharele, de rest mă ocup eu, îi ordonă Cheslie îndreptându-se spre o mică încăpere destul de intimă pe care o remarcase lângă salonul cel mare.

Puse platoul pe o măsuță joasă în fața unei canapele acoperită cu pluș.

– Ai avut o idee foarte bună, Andy, observă ea, sincer emoționată. Cu atât mai mult cu cât chiar sunt moartă de foame!

– Nimeni nu poate nega că ai un apetit de invidiat, zise el zâmbind ușor.

Chelsie preferă să nu ia în seamă apropoul. Luând o bucățică de crab cu o scobitoare, o mestecă vreme de câteva secunde, apoi luă o înghițitură de vin și-și trecu limba peste buza de jos cu o mișcare intenționat provocatoare.

– Are un gust divin! Ar trebui să guști și tu, observă ea cu o voce neutră, hotărâtă să i-o plătească pentru aluziile referitoare la „apetitul ei".

Andy se așeză lângă ea pe canapea și își puse mâna pe umărul ei. În ochii lui scăpărau un noian de fulgere, ca într-un nor prevestitor de furtună.

– Îngerașule, nu știu ce mă tentează mai mult, tu sau aperitivele astea… îi șopti el la ureche.

– Ai face mai bine să mănânci, s-ar putea ca petrecerea să dureze destul de mult, îl sfătui Chelsie oferindu-i o măslină mare. Și acum, ești amabil să-mi explici și mie cât se poate de serios pe cine urmează să întâlnesc la petrecerea asta?

***

Sosind la recepție la brațul lui Andy Bradford, Chelsie înțelese că nu pusese întrebarea în mod corect. De fapt, ar fi făcut mai bine să întrebe pe cine nu va urma să întâlnească acolo. Câteva sute de persoane în haine se seară se înghesuiau în locuința lui Richard și Caroline Allen. Bine că reușise să învețe pe dinafară numele gazdelor sale și pe ale câtorva personalități ale firmei Bradford Electronics.

Avantajul unei asemenea situații, își spuse ea imediat, era acela că, aflându-se în mijlocul unei asemenea mulțimi de oameni, n-o va remarca nimeni dacă îi venea, de exemplu, să-și amestece cafeaua cu degetul. Asta în cazul în care s-ar servi cafea în înalta societate…

Abia ajunseră la intrarea imensă a casei, că o femeie în vârstă, de circa patruzeci de ani, extrem de elegantă, se îndreptă spre ei să-i întâmpine conform protocolului, urmată de un bărbat la fel de impunător ca ea.

– Suntem încântați că ai reușit să vii, Andy, spuse femeia cu o voce melodioasă.

Andy o sărută și strânse cu căldură mâna bărbatului.

– Voi ce mai faceți? Dați-mi voie să vă prezint o foarte bună prietenă, doamna profesor Chelsie McBride, spuse el luând-o pe Chelsie de mijloc. Gazdele noastre, Caroline și Richard Allen.

– Încântată de cunoștință, doamnă profesor McBride, șopti Caroline Allen întinzându-i mâna plină de diamante.

– Ați fost foarte amabilă că m-ați invitat… Vă rog să-mi spuneți Chelsie, mai adăugă ea ca să-și ascundă emoția.

Dar fusese oare invitată?

– Cu multă plăcere, Chelsie. Andy mi-a spus că ești profesoară la universitate. Atât de rar poți să întâlnești o tânără care să fie dotată și cu inteligență și cu frumusețe! Sper să ne mai revedem înainte să se termine petrecerea. Uneori e destul de dificil când e atât de multă lume.

– Sper și eu, șopti Chelsie.

Andy o conduse în salonul uriaș și-i șopti la ureche:

– Nu-i așa că nu e atât de îngrozitor?

Chelsie începu să râdă.

– O, stai puțin, Andy! E ca și cum l-ai felicita pe un șofer de curse care a ajuns în fruntea primului tur al circuitului de la Indianapolis.

El o strânse și mai tare de mijloc.

– Dumnezeule, dar tremuri ca o frunză! N-ai nici un motiv să fii nervoasă, îngerașule. Ești cea mai frumoasă femeie dintre toate aici de față. Nu vezi că toți bărbații mă invidiază, doamnă profesor?

Chelsie se înroși când îi văzu privirea senzuală.

– Nu te știam atât de lingușitor, Andy Bradford. Și acum, poartă-te civilizat… vine cineva spre noi!

Andy ridică ochii și adoptă imediat expresia serioasă de om de afaceri.

– Bună seara, Walt.

– Bună, Andy. Nu eram sigur că o să poți să vii, spuse individul privind-o pe Chelsie cu vădit interes.

Era evident că aștepta să-i fie prezentat.

– Walter Fairhurst, președintele firmei Bradford Electronics… Doamna profesor Chelsie McBride.

– Care ține locul președintelui, îl corectă Walter. Încântat de cunoștință, doamnă profesor.

– Încântată, domnule Fairhurst…

Acesta trecu imediat la afaceri, fără să mai piardă timpul cu formule de politețe.

– Treci mâine pe la mine, Andy? Există mai multe puncte ale contractului cu guvernul pe care aș vrea să le discut cu tine.

– Voi fi acolo în jurul orei zece. Am organizat o vizită la instalațiile noastre, pentru doamna profesor. Cu ocazia asta, am putea să discutăm câteva minute.

– Am înțeles, Andy. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, doamnă profesor. Sunt sigur că și soția mea va dori să vă cunoască. E pe acolo, pe undeva… zise el râzând.

După ce-și îndeplini misiunea, Walt dispăru în mulțime.

– Ce agitat e individul! exclamă Chelsie.

Andy se încruntă.

– Da, Walter este unul din motivele care mă silesc să iau o hotărâre rapidă în legătură cu Bradford Electronics. E un tip de treabă, dar îi cam lipsește spiritul de inițiativă. Dacă eu mă retrag definitiv, consiliul de administrație va avea libertatea să numească pe altcineva în locul lui.

Cu o mișcare vioaie, ca și cum s-ar fi debarasat de greutatea invizibilă a responsabilităților lui, Andy se întoarse spre Chelsie zâmbind.

– Hai să bem și noi ceva, îngerașule. În definitiv, ne aflăm aici ca să ne distrăm.

Traversară mulțimea spre unul din barurile instalate în casă special pentru acea ocazie. Chelsie nu voia decât limonadă, pentru că trebuia să-și păstreze mintea limpede dacă voia să treacă examenul din seara aceea cu succes.

Nu-i spusese lui Andy cât de tare ura genul acesta de recepții, dar, de fapt, îi făceau pur și simplu oroare. Deși avea o fire sociabilă, mondenitățile reprezentau pentru ea o adevărată corvoadă: aici se vorbea întotdeauna la modul general. Ea prefera să poarte conversații mai personale și intime cu câțiva prieteni aleși.

Dar nu era chiar acesta scopul acelui weekend? Nu trebuia ca ea și Andy să încerce să se cunoască mai bine? Greu de făcut așa ceva în mijlocul unei asemenea îmbulzeli de oameni.

Chelsie trebui să-și întrerupă șirul gândurilor, deoarece în jurul lor se adunaseră mai multe persoane. Renunțând să-și amintească numele de familie care-i bombardau urechile, se strădui să le rețină măcar prenumele. Se afla acolo o persoană roșcovană însoțit de soția lui și o blondă foarte elegantă care se agățase de Andy ca și când nu se mai putea ține pe picioare. Chelsie zâmbea și dădea răspunsuri neutre la întrebările oaspeților.

La un moment dat, profită de un moment de acalmie ca să se ducă să-și refacă machiajul. Începea s-o doară cumplit capul.

Se duse și se închise în baie unde aplică câteva retușuri machiajului, dar încercă mai ales să se odihnească puțin. După ce înghiți două aspirine, nemaiavând nici un motiv să mai întârzie în acel loc, se întoarse în mijlocul mulțimii.

Când intră în salon, constată că Andy dispăruse. Cuprinsă de panică, mai luă o limonadă ca să-și păstreze stăpânirea de sine. Doar n-o să se apuce acum să alerge din cameră în cameră în căutarea blestematului ăla de Bradford! Avea și ea mândria ei. În definitiv, era o femeie cu capul pe umeri și nu o oaie rămasă fără ciobanul ei!

Se amestecă într-un grup de oameni foarte zgomotoși, ca și cum ar fi aparținut în mod natural acelei lumi în care străluceau rochii croite de marii croitori de modă și smochinguri luxoase.

– Ai venit împreună cu Andy, nu-i așa, copila mea? o întrebă deodată o femeie în vârstă, cu o înfățișare mai amabilă decât celelalte. Eu sunt Helen Whitman, o prietenă a Charlottei… mama lui Andy, preciză ea văzând expresia perplexă a lui Chelsie.

– Încântată, doamnă Whitman, eu sunt Chelsie McBride, spuse ea plină de recunoștință pentru femeia aceea care manifesta interes față de ea.

– Ești superbă, domnișoară McBride. Ești cumva manechin sau ceva în genul acesta?

– Nu, nu sunt manechin.

– Ce păcat! oftă doamna, fără ca Chelsie să înțeleagă de ce. Dar atunci, cu ce te ocupi?

– Sunt profesoară la universitate. Predau literatura medievală, în special Chaucer, răspunse ea puțin cam grăbită.

– Chaucer?...

După modul în care repeta doamna Whitman numele respectiv, Chelsie înțelese că aceasta se întreba cine naiba mai este și Chaucer ăla!

– Predau cursuri de literatură engleză, îi explică ea oftând ușor.

– Ce grozav! E o meserie atât de frumoasă pentru o femeie, nu-i așa, domnișoară McBride?

– Da, așa este, răspunse Chelsie, pregătită sufletește să schimbe cu doamna Whitman toate banalitățile obișnuite referitoare la avantajele ce ar decurge din meseria ei.

În cele din urmă, nu reuși să scape de acest subiect decât ascultând-o o jumătate de oră pe doamna Whitman povestindu-i despre nepoții ei, unul în vârstă de patru, celălalt cinci ani…

Cu prima ocazie, Chelsie o luă din loc, dar libertatea ei nu dură mult. Fu interpelată de o femeie stridentă și ascuțită.

– Ia te uită… Nu cumva din întâmplare avem de-a face cu mica noastră profesoară?

Blonda care se agățase cu câteva minute în urmă de brațul lui Andy, îi bara acum calea. Era evident că băuse prea mult. Chelsie știa din experiență că în asemenea împrejurări era mai bine să evite orice fel de discuție.

– Bună, domnișoară Wells, îi zise cu politețe, mulțumită că cel puțin își amintise numele acesteia.

Încercă zadarnic să plece din fața ei.

– Ești într-adevăr profesoară? o întrebă blonda pe un ton agresiv. E ceva nou pentru Andy să se intereseze de o fată care are mai multă minte decât frumusețe.

– Cu siguranță, îi răspunse prompt Chelsie.

Oamenii se uitau la ele, dar Chelsie n-avea nici un chef să se lase tocată mărunt de către Monica Wells.

– Și ce faci ca să-i menții atenția trează lui Andy, doamnă profesor? continuă cealaltă, cu o privire răutăcioasă. Îi citești romane în pat?

Chelsie simți o împunsătură ciudată și neplăcută în stomac. Până acum, nu mai avusese ocazia să se confrunte cu o femeie beată și geloasă. Poate cea mai bună tactică ar fi sinceritatea.

– Cred că ai băut prea mult și asta este cauza vorbelor tale deplasate, domnișoară Wells, îi răspunse ea cu calm.

– Încerci cumva să mă ironizezi? îi răspunse Monica Wells, rotind cu greutate cuvintele.

– Nu mai e nevoie de mine pentru asta, domnișoară Wells. Te descurci foarte bine și singură.

– Ajunge, Monica! rosti deodată o voce masculină.

Lucru care nu făcu decât să agreveze și mai mult situația: cu gura strâmbă de furie și pumnii strânși, blonda porni din nou la atac:

– Cât timp crezi c-o să-l mai poți duce de nas pe Andy cu tâmpeniile astea intelectuale? Nu asta caută un bărbat la o femeie. Bănuiesc că Andy ți-a vorbit despre mine, nu-i așa, doamnă profesoară?

În general, în asemenea situații demnitatea are cel mai mult de suferit, dar cu toate astea Chelsie era hotărâtă să salveze din acest atribut al ei cât putea de mult. Toată lumea se uita la ele, așteptând ca ea să-i aplice lovitură după lovitură.

– Până în seara asta nu-ți cunoșteam nici numele, domnișoară Wells, spuse ea cu o voce blândă, dar hotărâtă. Se pare că Andy n-a considerat necesar să mi-l aducă la cunoștință.

Monica deveni stacojie de furie.

– Fir-ai… Dar cine te crezi?

– Doamna profesor McBride este invitata mea, se auzi atunci vocea clară și frumos modelată a Carolinei Allen. Mi se pare că te-ai cam pilit. Voi ruga pe cineva să te ducă acasă.

Și cu o mișcare princiară din cap, Caroline o pofti afară din casă. Apoi, zâmbindu-i cu prietenie, o luă pe Chelsie de braț.

– Hai să mergem. Toată lumea vrea să te cunoască, inclusiv senatorul.

Ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, o conduse prin mulțimea invitaților.

– Bravo! îi șopti ea la ureche. Ține-te tare până reușim să ieșim de aici.

– Oh, Caroline! Îmi pare nespus de rău… șopti Chelsie.

– Eu sunt cea care trebuie să-ți ceară scuze, draga mea. Nu-mi vine să cred că invitații mei își adresează injurii sub

propriul meu acoperiș! Vreau să te asigur că Monica Wells nu va mai pune piciorul în casa mea. De data asta, a mers prea departe!

– Nu cred că și gândea ceea ce spunea. Era evident că se cam amețise.

– Ești prea indulgentă cu ea, Chelsie. Nu este prima oară când asistăm la unul din scandalurile provocate de ea. Începând din seara asta, a devenit persoana non grata pentru mine. Haide să intrăm aici.

Pătrunseră într-un birou mic și liniștit, care dădea spre fațada de la intrarea în clădire.

– Lucrul de care avem nevoie cel mai mult în acest moment este o băutură tare… din motive de sănătate, bineînțeles!

Îi întinse lui Chelsie un pahar, își luă și ea unul, apoi se așezară una lângă alta pe canapea.

– Mă simt prost că trebuie să stai cu mine ca să mă consolezi, în timp ce poate ești așteptată de o mulțime de oameni…

– N-au decât să se întrețină și singuri câteva minute, zise Caroline indiferentă. Trebuie să ne mai tragem și noi un pic răsuflarea, ce Dumnezeu!

– Îți mulțumesc mult că mi-ai sărit în ajutor. Ai făcut ordine cu o mână de fier.

Doamna Allen îi mulțumi pentru compliment, ridicând paharul:

– Atunci, să închinăm în sănătatea noastră. Să dea Dumnezeu s-o învingem mereu! spuse ea schimbând o privire

complice cu Chelsie. Dar spune-mi, lăsând la o parte altercația cu Monica Wells, te-ai distrat cât de cât la recepția noastră?

– Am fost încântată să te cunosc pe tine și pe soțul tău, îi spuse cu prudență Chelsie, care nu voia să mintă.

– Înțeleg. Nici nu știu de ce te-a adus Andy, chiar în seara asta. Nu întotdeauna avem atâția invitați, și pentru prima oară…

– Poate că a vrut să vadă cum mă descurc în societate? sugeră Chelsie.

– Serios, să știi că te descurci foarte bine și chiar am de gând să-i spun acest lucru! Acum te simți în stare să înfrunți din nou mulțimea din salon?

– Cred că da, răspunse Chelsie pe un ton mai sigur decât se simțea în realitate.

– De când te-am văzut, am înțeles că ești o femeie curajoasă, doamnă profesoară McBride. Mă întreb dacă Andy realizează faptul că în sfârșit a găsit o femeie care să-l merite.

Chelsie ar fi vrut s-o întrebe ce înțelegea prin asta, dar aceasta era deja înconjurată de marea de oameni și Andy Bradford venea în întâmpinarea lor.

– Unde Dumnezeu ați dispărut brusc amândouă?

– Ne-am ascuns să bem și noi un pahar în liniște, îi răspunse Caroline. Chelsie i-a cucerit pe toți invitații mei. Dacă o vei aduce mai des la Albany, cineva ți-o va răpi. De altfel, i-am promis senatorului că i-o voi prezenta. Vino cu mine, Chelsie. Ai dreptul să ne însoțești, Andy.

Dar Andrew nu părea prea încântat de cele auzite. Avea chiar un aer vădit nemulțumit, dar nici Caroline, nici Chelsie nu erau dispuse să dea înapoi. Nici nu merita alt tratament, din moment ce o lăsase singură pe Chelsie aproape toată seara.

– Îmi pare rău că am lipsit atât de mult, îi șopti el la ureche, în timp ce se ținea după Caroline Allen.

– Ai lipsit chiar atât de mult? îi răspunse Chelsie cu un aer inocent.

– Știi al naibii de bine că practic nu te-am văzut toată seara, bombăni, învinovățindu-se în felul acesta pe el însuși.

– N-am spus-o eu, Andy, îi răspunse Chelsie, incapabilă să-și mai ascundă mult timp sentimentele. Te-ai recunoscut vinovat de treaba asta, dar și de multe altele!

Dar dat fiind că în momentul următor Caroline i-o prezenta pe Chelsie senatorului de New York, Andrew Bradford nu mai apucă să afle de ce anume se mai făcuse vinovat.

Capitolul 7

Chelsie visa. Era un vis minunat și straniu, care n-ar fi vrut să se termine niciodată: Andy o strângea în brațe ca și când n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată, o săruta pasionat și o mângâia ca și cum i-ar fi cunoscut toate secretele trupului. Ea îi răspundea la fel de pătimaș, oferindu-i toată dragostea de care se simțea în stare, căutând satisfacția senzuală pe care numai el putea să i-o aducă.

Și chiar aici, în acest vis, descoperi că îl iubea pe Andy, că îl iubea așa cum orice femeie aspiră să iubească măcar o singură dată în viață.

Îi strigă numele. Nu voia să se mai trezească. Voia să continue să viseze la nesfârșit, dar ceva anume, sau mai degrabă cineva, voia cu tot dinadinsul s-o facă să deschidă ochii.

Într-adevăr, Andy Bradford era lângă ea și o acoperea cu sărutări. Pentru a se trezi din somn, era cu siguranță o metodă mult mai plăcută decât soneria ceasului deșteptător….

– Bună dimineața, pisicuța mea, îi șopti el așezându-se pe marginea patului. Ți-am adus niște cafea.

– Mulțumesc, zise ea căscând.

Se întinse, fără să bage de seamă că frumoasa ei cămașă de noapte i se întindea peste sâni, scoțându-i în evidență formele provocatoare.

– Am venit să-ți aduc cafea, dar văd că îmi dai idei mai bune, îi spuse Andy cu o voce răgușită de emoție.

Începu din nou s-o sărute cu patimă și Chelsie constată că acel sărut, cel din realitate, era mult mai excitant decât cele pe care le-ar fi putut visa. Atunci, când se îndepărtă puțin de ea, tânăra citi în ochii lui că o dorea cu intensitate și ar fi vrut s-o posede chiar în clipa aceea.

– Și cu cafeaua cum rămâne? îl întrebă ea cu un tremur în glas.

– Voi pune să ți-o încălzească imediat, îi răspunse el abia șoptit și cu o privire fixată asupra sânilor ei care urcau și coborau în ritmul scadat al respirației.

Ca și cum ar fi fost vrăjit, începu s-o mângâie. Chelsie încercă să protesteze, dar, cu răsuflarea tăiată de emoție și simțind cum voluptatea îi alungă orice gând rațional, cedă insistențelor lui gemând ca un animal rănit.

Înțelegând că și ea îl dorește, Andy își lipi repede buzele de ale ei. Chelsie îl prinse de mijloc pentru a-l putea atrage, pentru a-i simți pielea sub degete. Acum, nimic nu mai avea importanță: nici recepția din ajun, nici Monica Wells și nici măcar abstinența autoimpusă din ultimele două săptămâni. Nu mai conta decât clipa prezentă.

Andy se dezlipi din nou de ea. Dezamăgită de gestul lui, tânăra îi șopti numele pe un ton rugător:

– Știu, îngerașule, ai dreptate, ducă-se naibii noblețea, spuse el, după care își desfăcu halatul și-l lăsă să cadă la picioarele lui.

Dând la o parte pătura, se întinse lângă ea și o luă în brațe cu tandrețe.

Era exact ca în visul ei. Era divin să simtă trupul lui puternic și viril lipit de al ei. Andy… Ar fi extraordinar dacă ar iubi-o cu adevărat… Ce bine ar fi dacă-ar fi așa în fiecare zi, până la sfârșitul zilelor lor…

Cu mâinile lui viguroase, îi mângâie spatele, curbura coapselor, fundul mic și tare. El îi săruta fiecare parte a trupului, ca și cum ar fi vrut s-o devoreze. Din cauza intensității dorinței, Chelsie avu impresia că prin venele ei curge lavă topită. Îi răspundea cu toată ființa ei, cu mâinile, gura, învățând să-i dăruiască și ea cât mai multă plăcere.

– Te iubesc, Andy, șopti ea.

– Oh! Dragostea mea, și eu te iubesc, te doresc îngrozitor de tare…

Timp de câteva secunde, în timp ce el acționa pentru a-i demonstra acest lucru, ea simți că i se taie răsuflarea. Apoi, copleșită de propria dorință, se aruncă împreună cu el într-o voluptate pe care n-o mai cunoscuse până atunci.

După acea dezlănțuire pătimașă, fericită și liniștită, se ghemui în brațele lui și se cufundă într-un somn fără vise.

Andy se trezi primul, din cauză că cineva suna la ușă foarte insistent. Chelsie se răsuci spre el și-l privi cu ochii pe jumătate închiși.

– Fir-ar să fie! Cât este ceasul? bombăni el sărind din pat.

Își îmbrăcă halatul în grabă și ieși din încăpere.

Chelsie auzi zgomot de voci la intrare. Când Andy se întoarse, ea stătea pe marginea patului înfășurată într-un cearșaf.

– Hai să mergem, îngerașule! A sosit șoferul meu, mașina e jos și suntem așteptați la sediul companiei într-o jumătate de oră. Poți să fii gata de plecare într-un sfert de oră?

– Gata de plecare în nici un caz, îi răspunse ea râzând, dar pot să fiu cel puțin îmbrăcată!

Imediat ce el închise ușa, Chelsie sări din pat și începu să se pregătească în mare grabă.

***

– Sper că am toate hainele pe mine, bombăni Chelsie în timp ce intrau în clădirea impresionantă a companiei Bradford Electronics.

– Tu ești frumoasă și cu haine și fără ele, îi șopti Andy la ureche.

Dar în momentul când sosiră în fața liftului, pe chipul lui apăru brusc o mască. Ea observă încă o dată cum bărbatul obișnuit pe care îl cunoștea se transforma în om de afaceri.

– Te voi lăsa în grija lui Margo Reardon, asistenta mea. Ea te va conduce să vizitezi instalațiile în timp ce eu voi sta de vorbă cu Walt Fairhart, îi spuse el pe un ton rece și precis, ca și cum i-ar fi comunicat un program.

Chelsie oftă ușor.

– Nu pot mai bine să aștept undeva într-un birou până când o să termini? Aș prefera să te am pe tine drept ghid.

– Și mie mi-ar conveni mai mult, dar din nefericire nu știu cât va dura discuția. N-are nici un rost să te fac să pierzi o oră sau două din cauza asta. Ca să nu mai punem la socoteală faptul că Margo cunoaște compania cel puțin la fel de bine ca mine.

– Nu mă îndoiesc de asta, bombăni ea recunoscându-și înfrângerea.

Era suficient însă să vadă expresia feței lui Andy ca să înțeleagă că toate obiecțiile ei n-ar fi fost de nici un folos. Se găsea aici pe teritoriul lui, el era stăpânul.

Liftul se opri la etajul zece și ultimul al clădirii, la care se găseau birourile conducerii. O secretară îl salută cu respect pe Andy. El deschise o ușă pe care era scris cu litere mari numele lui și se dădu la o parte ca să-i facă loc lui Chelsie.

Era fără îndoială un birou impresionant, dotat cu lambriuri din lemn, covor gros și mobilă scumpă. Abia după câteva secunde își dădu seama că de fapt nu se aflau în biroul lui Andy, ci în cel al secretarei lui.

– Bună ziua, Ruth.

– Bună ziua, Andrew, îi răspunse aceasta ridicându-se în picioare.

Chelsie se aștepta s-o vadă pe acea femeie destul de în vârstă, care părea foarte eficientă, să execute un salut militar.

– Chelsie, dă-mi voie să ți-o prezint pe Ruth Halliday, secretara mea… Chelsie McBride, care a venit să viziteze firma.

Apoi, fără să piardă timpul, începu să vorbească despre afaceri:

– Am întâlnire cu Walt în cinci minute. Ești amabilă să-mi aduci contractele pe care le avem de semnat cu guvernul? Și sun-o pe Margo și anunț-o că a sosit doamna profesor McBride!

– Ai câteva mesaje telefonice pe birou, Andrew. Le-am însemnat pe cele care mi s-au părut că merită un răspuns astăzi, chiar dacă e sâmbătă.

– O să văd ce pot să fac, îi spuse Andy fără să facă nici o promisiune.

Trecu în camera vecină, făcându-i semn lui Chelsie să-l urmeze.

Evident, biroul secretarei nici nu se putea compara cu ce vedea aici. Dar acesta era sanctuarul strălucitului Președinte-Director General Andrew Bradford… O masă uriașă din lemn sculptat, tablouri originale pe pereți; un șemineu într-un colț… Chelsie nu mai văzuse în viața ei un asemenea birou.

Încă n-apucase să-și revină din starea de șoc când Andy veni și o sărută scurt pe buze.

– Îți urez o vizionare plăcută, îngerașule. Ne întâlnim aici peste două ore, ca să mergem la masă.

Andy ieși rapid din încăpere și ea nu mai reuși să spună nici un cuvânt.

Chelsie se simți dintr-o dată ca o mireasă părăsită în fața altarului. Ce Dumnezeu căuta ea acolo? Vedea în jurul ei numai lux, putere și bani… Lumea aceea nu-i aparținea și nici nu-i va aparține vreodată. În schimb, începea să-și dea seama că aceea era lumea lui Andy, acum și întotdeauna, în cazul în care el se va hotărî să rămână la firmă.

Abia atunci înțelese că s-ar putea să fie îndrăgostită de un bărbat care nu-i va aparține niciodată cu adevărat… Cuvântul „dragoste“ nu fusese rostit de el în dimineața aceea. Vorbise numai despre „dorință“. Între cele două noțiuni era o distanță uriașă…

Simți o durere ascuțită în piept, ca și cum i-ar fi fost răsucit un cuțit într-o rană. Fusese nebună să-și închipuie că avea importanță numai pasiunea pe care o împărtășeau amândoi. Poate că nici dragostea nu era întotdeauna de-ajuns…

Privea tristă pe fereastră, cufundată în gânduri, când o voce de femeie, plăcută și melodioasă, o făcu să tresară:

– Doamna profesor McBride?

Chelsie se întoarse încet.

– Da...

– Sunt Margo Reardon, asistenta lui Andy, îi spuse ea apropiindu-se de Chelsie cu mâna întinsă.

Înaltă, brunetă, cu tenul alb ca porțelanul, era una dintre femeile cele mai frumoase pe care le văzuse vreodată Chelsie. Foarte elegantă, îmbrăcată într-un taior scump din stofă albastră, părea a fi prototipul unui cadru de conducere de sex feminin.

– Încântată de cunoștință, domnișoară Reardon, răspunse Chelsie, silindu-se să zâmbească.

– Mi s-a spus că v-ar plăcea să vizitați echipamentele noastre, continuă tânăra pe un ton politicos. Dat fiind că Andy este ocupat cu o altă problemă, mi-ar face plăcere să vă explic tot ceea ce vă interesează.

– Sunteți foarte amabilă, domnișoară Reardon. Sunt sigură că și dumneavoastră sunteți extrem de ocupată.

– Întotdeauna sunt bucuroasă să-i pot face un serviciu lui Andy, îi răspunse Margo. Sunteți amabilă să mă urmați, doamnă profesor? Avem foarte multe lucruri de văzut și mi s-a spus să vă aduc înapoi peste două ore.

Se dădu la o parte pentru a-i face loc să iasă și Chelsie o luă înainte, mulțumindu-i cu o înclinare a capului.

– Cred că ar trebui să începem cu parterul și apoi să urcăm, îi spuse Margo în timp ce apăsa pe butonul liftului. Există mai multe servicii în această clădire: comercial, juridic, marketing, relații industriale, cercetare și dezvoltare... în afară de două

etaje cu birouri și o sală de mese. Departamentul de cercetare și dezvoltare a luat un mare avânt și nu ne mai ajunge spațiul. Acesta este copilul personal și îndrăgit al lui Andy și trebuie să se hotărască repede unde vrea să-l transfere.

– Doar el are dreptul să hotărască în această privință? întrebă ea. Credeam că genul acesta de decizii sunt luate de consiliul de administrație.

– Bradford Electronics este o întreprindere privată, doamnă McBride. Părțile sociale sunt împărțite între un număr mic de acționari și Andy este majoritar. Mama lui deține și ea o bună parte din acțiuni. Consiliul de administrație nu există decât pe hârtie. De fapt, compania înseamnă Andrew Bradford.

Margo Reardon vorbea cu convingere, fiind evident că era mândră de companie și de președintele acesteia.

– Înțeleg, șopti Chelsie încruntându-se.

Nu-i prea plăcea ce auzise. Unde își găsea locul profesorul Andrew Bradford în peisajul acela?

– Și ce legătură au toate asta cu dorința lui Andy de a fi profesor? întrebă ea.

Margo Reardon se gândi câteva secunde înainte de a răspunde.

– Sigur că noi înțelegem cu toții faptul că acum Andy trebuie să aleagă între înclinația lui pentru învățământ și responsabilitățile față de firmă, dar eu am încredere în el. Sunt convinsă că va lua hotărârea cea mai înțeleaptă.

Părea să știe deja ce hotărâse Andy…

– Ei bine, să începem cu serviciul vânzări, continuă ea. Evident, nu voi reuși să vă explic totul în amănunțime și, cum astăzi este sâmbătă, majoritatea birourilor sunt aproape goale, dar Andy va putea să completeze mai târziu lacunele. Vă va răspunde el la toate întrebările.

Chelsie avea deja cam multe întrebări de pus lui Andy, întrebări care n-aveau nici o legătură cu domeniul tehnic…

***

Peste aproximativ o oră și trei sferturi, cu capul plin de nume și de cifre, Chelsie încerca să urmărească expunerea făcută de Margo Reardon despre planurile de viitor ale departamentului cercetare și dezvoltare.

– Da, Andy este pe cale să ne ducă destul de departe în domeniul cipurilor electronice și fibrelor optice, îi explică ea lui Chelsie, ca și cum cipurile și fibrele optice n-ar fi avut nici un secret pentru ea. De fapt, doamnă profesor, gândiți-vă numai la noile tehnologii care le utilizează pentru stocarea informațiilor, ca să nu mai vorbim despre piața în plină expansiune a calculatoarelor personale.

– Dar fibrele optice? o întrebă Chelsie după câteva clipe de tăcere, încercând să adopte un aer inteligent.

– Lucrăm în acest domeniu împreună cu companiile telefonice. Sunt convinsă că ați auzit despre cablul subteran care folosește raza de lumină pentru transmisie în locul curentului electric.

– Da, înțeleg!... șopti Chelsie.

Nu înțelegea absolut nimic, dar nu se simțea încă pregătită să recunoască acest lucru. Margo ar fi capabilă să vrea să-i ofere explicații suplimentare și orice explicație, oricât de simplă, nu-i era de nici un folos. Niciodată nu avusese talent pentru tehnică. Dacă i-ar fi vorbit despre influențele franceze din opera lui Chaucer sau despre iubirea de curte din Evul Mediu, s-ar fi simțit stăpână pe situație, dar toate acele detalii tehnice nu erau pentru ea decât niște chinezării.

– Vai de mine! Mai avem puțin până la ora stabilită, spuse Margo aruncând o privire către ceas. Să mergem să vedem dacă a terminat Andy ședința, ceea ce m-ar mira, mai adăugă ea zâmbind. Bufetul este închis sâmbăta, dar pot să vă ofer o cafea la mine în birou.

– Cu multă plăcere! spuse Chelsie, dovedind un real entuziasm pentru prima dată în ziua aceea. Ne-am sculat prea târziu ca să mai apucăm să ne bem cafeaua.

Imediat își mușcă limba. De ce naiba folosise pluralul?

Din fericire, Margo părea că nu observase.

Așa cum prevăzuse asistenta lui, Andy era încă ocupat cu Walter Fairhurst și cele două femei, se duseră în biroul lui Margo. Se instalară confortabil în fotolii ca să-și bea cafeaua.

– Spuneți-mi, doamnă profesor McBride…, începu Margo cu o ușoară ezitare, îmi permiteți să vă spun Chelsie?

– Desigur! exclamă Chelsie râzând. Am încercat fără succes de altfel să evit apelativele de genul „doamnă profesor“ și „domnișoară“.

– L-ați întâlnit pe Andy la universitatea de la Oneonta, nu-i așa? o întrebă Margo, ușor jenată.

– Da, răspunse Chelsie, așteptând să vadă unde vrea să ajungă.

Margo păru că vrea să spună ceva, apoi se răzgândi.

– Lucrez la Bradford Electronics de opt ani, la unul sau altul din departamente, dar numai de patru ani ocup postul foarte invidiat de asistentă a lui Andy. Aflându-mă lângă el zi de zi, i-am urmărit îndeaproape eforturile de a duce firma la poziția pe care se află acum: aceea de campioană a industriei electronice. În toți anii aceștia, Andy Bradford a trebuit să lupte ca să rezolve o mulțime de probleme, adăugă ea cu o voce mai blândă. Dar toate greutățile prin care a trecut nu se pot compara cu cea pe care trebuie să o înfrunte acum. De fapt, ceea ce vreau să aflu de la tine, este dacă pare fericit să predea la universitate.

Chelsie nu se aștepta deloc la o asemenea întrebare. „Fericit“… Ce cuvânt ciudat a fost folosit de către o colegă de serviciu! Tânăra asta superbă nu părea să nutrească pentru Andy un interes pur profesional…

– Nu sunt sigură dacă pot să-ți răspund, începu ea discuția, alegându-și cu atenție cuvintele. Andy nu este același om ca la Oneonta. Acolo este mult mai relaxat, mai vesel… mai tânăr, într-un fel. Cred că învățământul îi place cu adevărat, dar de aici până la a spune că ar fi în stare să lase baltă tot ce este aici… spuse ea și făcu un gest larg cu mâna. Nu prea știu ce să spun și cred că nici el nu știe. De altfel, mi-a și mărturisit acest lucru.

– S-ar putea ca Andy să se creadă în stare și chiar să încerce s-o facă o perioadă de timp, spuse Margo, dar sunt convinsă că mai devreme sau mai târziu va regreta și atunci o va urî pe persoana care l-a forțat să facă acel pas greșit.

– Mi-e greu să-mi imaginez că cineva l-ar putea forța pe Andy să facă indiferent ce, nu ești de aceeași părere cu mine? îi răspunse Chelsie cu aceeași sinceritate.

Margo o privi drept în ochi.

– Știm foarte bine amândouă că forța poate îmbrăca mai multe forme, doamnă profesor, unele mai subtile decât altele. În ceea ce mă privește, apreciez soluția care va fi considerată cea mai bună și pentru Andy și pentru companie.

– Și știi sigur care este aceea? răspunse Chelsie fără să clipească. De fapt, ceea ce crede fiecare dintre noi are puțină importanță. În cele din urmă decizia îi va aparține lui Andy și numai lui.

– Chiar așa crezi? Eu nu sunt prea convinsă de asta, spuse Margo fără răutate.

Părea hotărâtă s-o convingă pe Chelsie că în calitatea ei de asistentă a lui Andy, îl cunoștea mai bine decât orice.

– Andy și cu mine suntem doar prieteni, spuse Chelsie după o ușoară ezitare. Cred că supraestimezi influența pe care o pot avea asupra lui.

– Nu cred, îi răspunse Margo apăsând pe fiecare cuvânt. Știi că tu ești prima prietenă pe care a invitat-o Andy la birou? S-ar părea că nu, șopti ea când observă mirarea care se citea pe chipul lui Chelsie. A! Au fost unele care au venit aici din proprie inițiativă, precum Monica Wells, de exemplu, dar relațiile ei cu Andy n-au mai durat mult după aceea. În clipa în care m-a anunțat că vii în vizită, am înțeles ce vrea să însemne asta. Fie că ești conștientă de acest fapt, fie că nu, ai multă influență asupra lui, doamnă profesor McBride.

– Și asta te sperie? Te temi ca nu cumva să mă folosesc de această influență pentru a-l determina să abandoneze Bradford Electronics?

Margo îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– N-o să faci asta? Poți să spui cu mâna pe inimă că ai fi fericită în universul lui, în cazul în care acest univers ar fi cel de la Bradford Electronics?

– Nu… nu pot să spun așa ceva.

– Și crezi că Andy ar putea să fie fericit mult timp în universul tău? o întrebă Margo, profitând de deruta lui Chelsie.

Chelsie o asculta și simțea cum fiecare cuvânt al ei o rănea cumplit. Închise ochii și căzu pe gânduri.

– Nu știu, recunoscu ea în cele din urmă, mai mult tulburată decât supărată pe Margo. Pe cuvânt că nu știu…

– Ești frumoasă și inteligentă, Chelsie McBride și aș fi preferat ca Andy să nu te fi întâlnit niciodată, dar să știi că oricare ar fi hotărârea pe care o vei lua, îl vei face să sufere foarte tare.

Uluită de acel veritabil rechizitoriu și temându-se ca acesta să nu se dovedească a fi măcar parțial adevărat, Chelsie nu mai spuse nimic. De fapt, ce-ar mai fi putut să spună? Că îi părea rău?

Soneria stridentă a telefonului întrerupse din fericire tăcerea care i se părea că domnea de o veșnicie între ele. Margo puse ceașca de cafea pe măsuță și se duse să răspundă. După tonul vocii, înțelese că vorbea cu Andy.

– Am înțeles. Mă ocup eu de ea, spuse și închise telefonul. Andrew nu poate să ia cina cu tine, îi explică ea lui Chelsie. Ne propune să mergem să mâncăm amândouă undeva, după care te voi lăsa la el acasă. Dacă am înțeles bine, va trebui să mergeți în seara asta la o recepție. Ți-a transmis că va fi acasă la timp pentru a se schimba.

Chelsie simțea cum îi crește furia cu fiecare cuvânt rostit de Margo. Monstrul! Nu putuse să-i ceară să vorbească direct cu ea și nu să-i transmită scuzele printr-o altă persoană? Nu voia să pară nepoliticoasă, dar se cam săturase de prezența asistentei lui Andy. Ar fi făcut orice, dar nu să petreacă încă o oră în compania ei.

– Dacă nu te deranjează, o să sar peste masa de prânz, îi spuse ea ridicându-se în picioare. Deja te-am reținut prea mult. Îți mulțumesc pentru cafea și pentru explicații.

– Plăcerea a fost de partea mea, profesore. Vrei să te însoțesc?

– Nu, mulțumesc. Voi lua un taxi, îi spuse ea cu un zâmbet forțat.

Se creă un moment de fâstâceală atunci când s-au trezit față în față dinaintea ușii, privindu-se nu ca două dușmance, ci ca două rivale de un gen mult mai subtil.

– În alte împrejurări, am fi putut fi prietene, șopti Margo pe un ton plin de regret.

– Da, am fi putut…. oftă Chelsie. La revedere, Margo.

Ieși fără să se mai uite în urmă, nemaigândindu-se decât la un singur lucru și anume să rămână singură.

Șoferul de taxi vorbi încontinuu, apoi trebui să stea de vorbă cu portarul care îi deschise ușa apartamentului.

Veni în sfârșit și clipa în care rămase numai cu ea însăși. Cu o lipsă de respect care îi demonstra proasta dispoziție, își aruncă geanta pe un scaun Chippendale autentic din secolul XVIII, își azvârli pantofii în capătul celălalt al încăperii și se trânti pe o canapea. Își așeză câțiva pui de pernă sub cap, își întinse picioarele și începu să fluiere ușor, rumegând gânduri negre.

Nevrând să dea piept cu propriile probleme, căută să înțeleagă ce nu-i plăcea în felul cum era aranjată încăperea.

Mobila era toată de epocă și autentică, tablourile erau originale, desingul fusese făcut desigur de către un profesionist, în concluzie totul era perfect.

Dar tocmai aici era problema: era prea perfect. Fiecare obiect își avea locul lui și fiecare obiect stătea pe locul lui.

Era un salon care părea adus acolo direct dintr-un magazin de decorațiuni interioare, de parcă nu locuia nimeni în el. Sau poate chiar așa stăteau lucrurile? Era evident că Andy ducea un stil de viață care nu-i permitea să petreacă prea mult timp acasă la el. Era ca o horă nesfârșită, formată din ședințe și serate mondene.

– Asta mai e viață? se întrebă ea cu voce tare.

Nu era viața pe care și-o dorea, nici acum nici în viitor. Ei îi plăceau lucrurile simple: muzica, lectura, mersul pe bicicletă, orele de curs, și crezuse întotdeauna că le va putea trăi alături de omul pe care îl va iubi. Din nefericire, era foarte îndrăgostită, dar nu de bărbatul potrivit…

Se convinsese din nou că iubirea nu era totul. Degeaba îl iubea pe Andy, nu putea să schimbe nici ce era, nici cine era pentru a se putea adapta la stilul lui de viață și cu atât mai puțin s-ar fi putut schimba Andy ca să se adapteze la viață alături de ea.

O, sigur, puteau încerca. Se simțea în stare să-l convingă că își va găsi fericirea de a preda undeva, într-o universitate, dar Margo avea dreptate: va veni o zi în care îi va purta pică, ba

chiar o va putea urî pentru că l-a silit să aleagă un drum care nu-i era potrivit. Nimeni nu avea dreptul să-i ceară cuiva să facă acest lucru.

Prefera mai degrabă să-l părăsească decât să aștepte ziua în care va începe s-o urască. Da, asta trebuia să facă, și încă foarte repede, până când nu o lăsau puterile. Și fără să mai aștepte întoarcerea lui, pentru că el știa întotdeauna cum s-o îmbrobodească. Acum, chiar acum, trebuia să plece.

Foarte hotărâtă, Chelsie trecu la fapte. Își făcu în liniște bagajele și se gândi chiar să sune la autogară ca să afle programul autobuzelor.

Totuși, nu putea pleca așa, fără nici o explicație. Nu era chiar atât de lașă.

Atunci, trăi minutele cele mai dureroase din viața ei. Cum să-i spună bărbatului pe care-l iubea că nu puteau avea un viitor împreună? Dar, de fapt, cum de-i venise ideea de a renunța la ceva care nu fusese niciodată al ei?

În cele din urmă, mâzgăli în grabă câteva cuvinte pe o bucată de hârtie pe care o sprijini de oglinda de la intrare.

Plecând definitiv din acea casă, Chelsie McBride nu-i întorcea spatele numai lui Andy Bradford, ci și unei părți din ea însăși.

Capitolul 8

Drumul până la Oneonta i se păru lui Chelsie mai lung decât de obicei. Totuși, era convinsă că luase decizia care se impunea atât pentru binele ei, cât și pentru cel al lui Andy. Uneori era preferabil să știi când să renunți la dragoste decât să asiști la moartea ei.

Nu-ți trebuie carte multă ca să-ți dai seama că nu se potriveau absolut deloc. Banii nu erau singurul lucru care-i despărțea și dacă putuse vreodată să-și închipuie că ei nu au nici o importanță, venise vremea să înceteze să-și mai facă iluzii. Poate și Andy gândea la fel, dar nu avusese curajul să-i spună?

Chelsie știa foarte bine că va face parte toată viața din clasa mijlocie. Educația pe care o primise, mediul în care părinții săi îi crescuseră pe cei patru copii reprezentau pentru ea valorile pe care le respecta. Succesul în viață nu se putea măsura numai în funcție de cantitatea de bunuri adunate. A face era mult mai important decât a avea.

Dacă se va căsători vreodată, va dori un soț pentru ea și un tată pentru copiii ei și nu un bărbat pe care nu-l interesa decât cariera lui. Se gândea rareori la aceste lucruri, dar acestea făceau parte în mod firesc din propria ei ființă.

Nu concepea căsătoria decât ca pe un angajament pe viață. Căsnicia părinților ei fusese un succes, însă câte altele s-au dovedit în cele din urmă dezastruoase? Acest subiect nu fusese abordat niciodată de ei doi, dar chiar și în cazul în care Andy ar fi vrut să se însoare cu ea, n-ar fi acceptat fără să reflecteze îndelung înainte de a lua o hotărâre. Era evident că nu puteau avea parte decât de o aventură scurtă și pătimașă, dar necazul era că nu era făcută pentru asemenea gen de aventuri.

În adâncul sufletului, știa bine că dacă ar fi putut printr-o minune, lovindu-l cu o baghetă magică, să-l transforme pe Andy într-un profesor fericit să-și exercite această meserie, ei bine, ar fi făcut-o! Ar fi dorit atât de mult să aibă șansa de a cunoaște fericirea împreună cu el! Dar Andy Bradford, de la Bradford Electronics, era cu totul altceva! El era un bărbat căruia îi plăcea puterea și a cărui ambiție adusese întreprinderea lui la poziția pe care o ocupa în prezent, așa cum îi arătase Margo Reardon.

Chelsie nu prea înțelegea ce-i împingea pe oameni să caute genul acela de succes și de putere asupra altora. Nu era nici pe departe o naivă, dar i se părea că omul trebuie să obțină de la viață cu totul alte lucruri…

Da, dar ce era viața fără dragoste? Ce se va întâmpla acum cu ea, când iubea un bnărbat pe care-l pierduse? Era de-a dreptul stupidă! Putea foarte bine să se ascundă de Andy Bradford, dar nu se putea ascunde de ea însăși. În câteva săptămâni, el devenise rațiunea întregii sale existențe. Toate astea nu mai aveau nici un sens… Dacă ar fi avut un dram de minte, ar fi fugit de omul ăsta ca dracul de tămâie.

Toate aceste gânduri și multe altele îi bombardau mintea în timpul călătoriei de întoarcere și continuau s-o bântuie și acum, când ajunsese acasă. Ajunsă la capătul puterilor, își târî valiza în dormitor și începu să-și desfacă bagajele.

După ce puse totul în ordine, se lăsă pradă disperării. O lacrimă i se prelinse mai întâi pe obraji, apoi o alta… Se aruncă pe pat și plânse îndelung cu inima frântă de durere.

***

Atunci când Chelsie se trezi, era foarte târziu. Se uită la ceas, total dezorientată, cu capul mare și gândurile vraiște. Deodată, își aminti totul: era sâmbătă seara și în loc să-l însoțească pe Andy la recepție, fugise…

Se simțea îngrozitor de rău, ochii umflați o dureau și o ustura în gât. Avea o migrenă cumplită, ca și cum ar fi băut prea mult și în plus îi era și foame.

– „Dumnezeule, gemu ea, cum poate să-mi fie foame, când mă simt atât de rău!“

Se forță să stea în capul oaselor, apoi să se ridice și în cele din urmă să facă încet câțiva pași. Se duse la bucătărie și, ca un automat, își pregăti un bol cu supă instant. O duse în salon și se ghemui într-un fotoliu, cu picioarele sub ea. Costumul ei elegant din lână, de care era foarte mândră, se șifonase într-un hal de nedescris.

Avea impresia că era o marionetă fără sfori, o cochilie goală. Se simțea amorțită din cap până-n picioare. Totul era tăcut și liniștit în jurul ei. Era singură, așa cum își dorise. Singură, foarte, foarte singură!

Oare cât timp stătuse în poziția aceea? Realiză dintr-o dată că bolul era gol, dar nu-și amintea să-și fi băut supa. Se ridică încet și se duse în camera ei. Se dezbrăcă pe întuneric, își puse o cămașă de noapte și se duse la baie ca să se spele pe față cu apă rece și să-și pieptene părul. Apoi se întoarse în salon și se ghemui din nou în fotoliu, cu o pătură peste picioare. Rămase acolo singură, mai singură decât fusese vreodată în viața ei.

Când auzi bătăi în ușa de la bucătărie, crezu la început că imaginația îi joacă o festă. Dar bătaia se repetă, mai puternică și mai insistentă. Traversă rapid încăperea, ezită câteva clipe și în cele din urmă șopti în dreptul ușii:

– Cine… cine e?

– Andy.

Auzindu-i glasul, Chelsie fu copleșită de bucurie, tristețe, regret și chiar de frică.

– Chelsie, eu sunt, Andy. Deschide!

Tânăra desfăcu lanțul de siguranță și răsuci butonul. El era acolo, nemișcat, impresionant în penumbră. Purta și acum costumul din trei piese în care-l văzuse după-amiază. Părea obosit și în jurul gurii și al ochilor îi apăruseră niște riduri pe care nu le observase până atunci. Poate din pricină că nu existau? își spuse ea, cuprinsă brusc de remușcări.

– Bună, șopti ea.

– Bună? repetă el pe un ton sarcastic. Iisuse! Arăți îngrozitor! mai adăugă el fără să-și dea seama că vorbea cu voce tare.

– Dacă ți se pare că acum arăt îngrozitor, trebuia să mă vezi acum o jumătate de oră!

– Ai de gând să mă inviți înăuntru sau vrei să discutăm în pragul ușii? bombăni el nerăbdător.

– Te rog... zise ea, știind foarte bine că fie că-l invita, fie că nu, rezultatul era același.

Andy intră cu pași mari, se opri brusc în mijlocul bucătăriei și se întoarse spre ea. Chelsie închise ușa și, cu un gest obosit, îi făcu semn să vină după ea în salon.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, explodă el trântindu-se într-un fotoliu.

Chelsie se simțea pe jumătate moartă. Nu era pregătită pentru această confruntare. Nu în seara aceea. Nu la ea acasă.

– Nu putem să mai așteptăm până mâine, Andy? întrebă ea.

– Nu, nu putem! strigă el pe punctul de a-și pierde controlul. Spune-mi și mie de ce ai șters-o? continuă el mergând drept la țintă.

Chelsie ezită puțin. Dintr-o dată, se simțea caraghioasă în cămașa de noapte tricotată care o acoperea de la gât până la glezne.

– Ți-am… ți-am explicat în mesaj… se bâlbâi ea.

– Nu mi-ai explicat absolut nimic, i-o reteză el scurt, furios la culme.

Scoase din buzunar o bucată de hârtie și i-o întinse.

– „N-avem nici un viitor împreună“, ce dracu înseamnă asta?

– Înseamnă exact ce ai citit: n-avem nici un viitor împreună. Cred că ar trebui să punem capăt relației noastre înainte de a ne lega prea mult unul de altul.

– Dacă vrei să știi, îngerașule, află că acum este deja prea târziu, suntem legați și răzlegați.

Chelsie oftă adânc și se duse să se așeze pe canapea. Aveau o noapte lungă înainte până să termine discuția. Cu privirea fixată asupra mâinilor, ea îi răspunse încet, cu o voce blândă, dar rece:

– Să știi că nu mi-e deloc ușor, Andy…

– Și nici n-o să-ți fie mai ușor de acum încolo, zise el întrerupând-o din nou brusc.

– Între noi nu poate fi nimic. Trebuie să înțelegi, îi zise ea pe un ton serios. E mai bine să ne despărțim înainte ca unul dintre noi să aibă de suferit.

– Despre asta este vorba, Chelsie? Ți-e teamă de suferință?

– Da! strigă ea, și știu că într-o zi te voi face și eu pe tine să suferi.

– Pe legea mea, micuțo, aici ai dreptate. Ai reușit să-mi frângi inima încă de pe acum. Doamne Dumnezeule! Nu te mai înțeleg, Chelsie! Credeam că mă iubești.

– Nu… nu te… bolborosi ea cu vocea tremurând de emoție.

Nu putu să-l mintă. Fără îndoială, cel mai simplu ar fi fost să-l facă să creadă pe Andy că nu-l iubea și că voia să-l părăsească, dar… cuvintele nu voiau să iasă din gură.

– Dacă eu te iubesc și mă iubești și tu pe mine, care e problema? o întrebă el fixând-o cu asprime.

Chelsie făcu ochii mari.

– Nu… nu mi-ai spus niciodată… că… mă iubești… șopti ea, ca și cum l-ar fi acuzat de ceva.

Andy dădu din umeri.

– Am fost convins că știi asta, dat fiind că mă purtam cu tine într-un anumit fel…

– O femeie simte nevoia să i se spună, Andy, spuse ea cu prudență în glas.

– Chelsie, te iubesc, îi spuse el cu o voce calmă și hotărâtă.

Două lacrimi mari începură să se prelingă pe obrajii ei.

– Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile, ba le încurcă și mai mult.

– De ce? zise el ridicându-se dintr-un salt. De ce le-ar încurca și mai mult?

– Pentru că iubirea nu este întotdeauna de-ajuns. Suntem prea diferiți, Andy.

– Ai dreptate, suntem diferiți, recunoscu el pe un ton ironic. Tu ești femeie și eu sunt bărbat, asta este singura diferență dintre noi.

– Dacă ar fi fost atât de simplu… șopti ea cu tristețe.

– Dar este extrem de simplu, dragostea mea. Vom reuși, iubito, știu că vom reuși.

Chelsie clătină din cap.

– Singurul lucru pe care vom reuși să-l facem va fi acela de a ne aduce nefericire unul altuia și în cele din urmă ne vom urî. Nu vezi că nu sunt femeia care îți trebuie, așa cum nici tu nu ești bărbatul potrivit pentru mine?

Andy se făcu alb ca varul.

– Dracu să mă ia, Chelsie, dar tu ești femeia de care am nevoie!

– Da, în pat, dar viața nu înseamnă numai să faci dragoste. Nu vreau să mă schimb, nici măcar pentru tine. Nu aparțin universului tău și nu voi aparține niciodată.

– N-ar fi trebuit să te iau cu mine la Albany… S-a petrecut ceva în cursul weekendului, nu-i așa? Ce s-a întâmplat, Chelsie?

– Nimic special, îi răspunse ea supărată.

– Este vorba despre petrecerea de la familia Allen? Mi s-a părut că nu-ți prea place genul ăsta de distracție, observă el.

– Și zici că nu știi nimic! izbucni ea râzând înfuriată. Nu numai că m-ai lăsat singură în mijlocul unor oameni total necunoscuți aproape toată seara, nu numai că am petrecut aproape o jumătate de oră fascinantă în compania unei bunici țăcănite, dar, colac peste pupăza, fosta ta iubită m-a pus la colț în fața tuturor invitaților.

– Care fostă iubită? o întrebă el uluit.

– Monica Wells.

– Pentru numele lui Dumnezeu, dar Monica Wells nu este una din fostele mele iubite! Am ieșit împreună o dată sau de două ori în urmă cu aproape un an de zile. Este o alcoolică irecuperabilă, toată lumea o știe.

– Dar eu nu știam! Cel puțin până în momentul în care am avut neplăcuta onoare de a-i fi prezentată.

– O voi obliga să-ți ceară scuze în public! strigă el cu dinții strânși.

– Nici nu se pune problema! exclamă Chelsie, disperată. O, Andy, chiar nu înțelegi? Un bărbat cu poziția ta în societate este obligat să asiste la toate mondenitățile, dar eu am oroare de așa ceva! Urăsc recepțiile grandioase!

– Și de aceea vrei să te desparți de mine? Pentru că urăști recepțiile? o întrebă el nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Nu fi absurd! Nu este vorba despre recepții, ci de ceea ce reprezintă ele și anume un mod de viață pentru care eu nu sunt făcută; bazat pe banii tăi, mașinile tale frumoase, apartamentele tale de lux…

– Doar n-o să fiu nevoit să-mi cer scuze pentru că am bani!

– Mulți bani…

– De acord, mulți bani.

– Nu te oblig să-ți ceri scuze, doar încerc să-ți explic că ne situăm unul la antipodul celuilalt.

– De ce? Pentru că eu conduc un Mercedes și tu mergi cu o mașină mică? Stau și mă întreb cine e absurd în cazul ăsta…!

– Nu știu cum să te fac să înțelegi… șopti Chelsie cu lacrimi în ochi. Dacă ai fi fost doar profesorul Andy Bradford, am fi avut poate o șansă, dar așa…

Ea făcu un gest neputincios.

– Vrei să mă faci să înțeleg că dacă aș renunța la Bradford Electronics te-aș putea obține pe tine în schimb?

Ceva în vocea lui îi displăcea lui Chelsie.

– Nu. Nu i-aș cere niciodată unui bărbat să renunțe la viața lui pentru mine. Și de fapt la Bradford Electronics, care este viața ta, Andy. Ai nevoie de compania asta, așa cum și ea are nevoie de tine. Nu poți pur și simplu să-i întorci spatele. Ai o responsabilitate față de ea care depășește legăturile personale.

– Și cu noi cum rămâne? o întrebă Andy apucând-o brusc de umeri. Cu noi, un bărbat și o femeie care se iubesc și se doresc ce se va întâmpla?

– Noi… noi vom merge fiecare pe drumul lui. N-avem de ales, șopti ea cu ochii plecați.

Andy o luă de bărbie și o sili să se uite la el.

– Deci așa, poți să-mi spui liniștită că mă iubești și în clipa următoare să mă anunți că trebuie să mergem fiecare pe drumul lui. Oare ce-ți curge prin vene, doamnă profesor McBride, apă înghețată?

Chelsie tresări.

– Te știam în stare de multe lucruri, Andy Bradford, dar nu și de cruzime. Nu, nu de cruzime.

– Dar pentru numele lui Dumnezeu Chelsie, lupt pentru viața mea!

El îi dădu drumul, îi întoarse spatele și se duse să se uite pe fereastră.

– Știi ce-aveam de gând în seara asta, după recepție?

– Nu… șopti ea.

– Voiam să te cer în căsătorie, îi spuse el pe un ton dur.

Dumnezeule! Chelsie închise ochii și-și mușcă buza până dădu sângele. Simțea că se sufocă.

– Adevărul este că nu mă prea așteptam la o explozie de bucurie, dar credeam că ai putea măcar să-mi răspunzi ceva la cele spuse de mine mai înainte, îi spuse el întorcându-se brusc spre ea.

– Mi-ar… mi-ar plăcea să pot s-o fac, spuse ea cu o voce slabă și subțire pe care aproape că nu și-o recunoștea.

Andy era încordat ca un motan sălbatic care-și pândește prada.

– Ba poți! Trebuie numai să zici da.

– Nu pot! gemu ea.

– Vrei să-mi spui că nu vrei! constată Andy necruțător.

– Dracu să te ia, Andrew Bradford! strigă ea cu ochii plini de lacrimi. De ce trebuie să fiu personajul negativ? De ce să fiu eu aceea care spune nu? Nu vezi că m-ai adus în pragul disperării? Te iubesc și aș vrea să fiu soția ta, dar după cum stau lucrurile în momentul de față, nu vom apuca nici măcar aniversarea primului an de căsătorie. Numai un idiot își poate imagina că dragostea este de-ajuns pentru un bărbat și o femeie să fie fericiți împreună. Așa că ori ești idiot, ceea ce nu prea cred, ori refuzi să vezi realitatea crudă Se presupune că suntem deja adulți, când o să începi să te comporți și tu în consecință?

Era rândul lui Chelsie să fie nemiloasă.

– Sunt oare idiot deoarece cred că putem fi fericiți împreună și tu nu? urlă el cu ochii scăpărând de furie. Pentru că eu cred că lucrul cel mai important este să rămânem unul lângă altul? Te-am prevenit că dacă facem dragoste și a doua oară s-ar putea să nu te mai las să pleci? Ei bine, asta s-a și întâmplat, iubita mea, și n-o să te las să mai ieși din viața mea. Acum îmi aparții numai mie. Te vreau numai pentru mine!

– În viață nu obții întotdeauna tot ce dorești, îi răspunse ea cu o voce slabă, dar hotărâtă.

Mânat de o forță irezistibilă, el o prinse de umeri, și dintr-o singură mișcare, o ridică în picioare și o luă în brațe.

– Nu-mi spune că ești gata să renunți atât de ușor!

Îi acoperi gura cu buzele lui, ca și cum ar fi vrut să-și dovedească drepturile pe care le dobândise asupra ei. Chelsie răspunse sărutului său cu o patimă la fel de mare ca a lui. Dumnezeule, din ce paradis trebuia să fugă!

– Acum, privește-mă drept în ochi și spune-mi că nu poți să te măriți cu mine, îi zise el cu un zâmbet triumfător.

Chelsie își reveni, făcând un mare efort de voință:

– Nu pot să mă mărit cu tine! îi răspunse ea încet.

El vru s-o ia din nou în brațe.

– Nu! Nu vreau! strigă ea. Dacă mă iubești, nu înrăutăți și mai mult lucrurile. Te rog, Andy…

Toată voința păru s-o părăsească brusc.

– Cum să mă despart de tine? întrebă el cu o voce stinsă.

Ea înțelese că era furios și nefericit, dar durerea lui nu însemna nimic în comparație cu cea pe care i-o va produce cedându-i în acele momente. Trebuia să fie puternică pentru amândoi.

– Va trebui să pleci și să nu te mai întorci! Este singura soluție, îi răspunse ea liniștită, luându-l din nou de mână.

El se uită la ea fix câteva secunde.

– Este ultimul tău cuvânt?

– Este ultimul meu cuvânt, spuse ea hotărâtă.

Știa că nu va mai insista. Avea și el mândria lui…

Și într-adevăr, se depărtă brusc de ea și, cu mâna pe clanța ușii, se mai întoarse o dată spre ea:

– Sper că știi că în momentul ăsta m-ai condamnat la chinurile iadului pe pământ, iubita mea.

Lovi cu forță zidul cu pumnul, apoi ieși atât din apartament, cât și din viața lui Chelsie.

Ea rămase încremenită pe loc, cu ochii ațintiți asupra ușii. Îi venea să-l cheme înapoi, să-i strige numele, să-i simtă din nou brațele în jurul trupului ei... Dar îl lăsă să plece fără să spună nici un cuvânt.

***

Chelsie nu reuși deloc să doarmă în noaptea aceea și nici în următoarea. Începu să poarte ochelari de soare fumurii ca să-și ascundă ochii înroșiți de lipsa de somn. Își pierdu și pofta de mâncare și silueta ei, altădată cu forme destul de pline, devenise de-a dreptul scheletică.

De mai multe ori a fost pe punctul de a-i telefona lui Andy. Merse până acolo încât într-o seară formă numărul lui. Nu-i răspunse nimeni și a doua zi, revenindu-și, îi păru bine că nu-l găsise.

Ce i-ar fi putut spune? Situația ar fi fost la fel de stânjenitoare și pentru ea și pentru el...

Andy nu mai încercase s-o revadă. Dar de fapt, la ce se aștepta? Această întrebare și-o puse Chelsie de o sută de ori.

Andrew Bradford nu era omul care să alerge după o femeie care îl respinsese atât de categoric. Și nu numai că era foarte orgolios, dar probabil că nu-i lipseau femeile amatoare să-l consoleze.

Spre marea ei mirare, Chelsie descoperi că în cursul săptămânilor care urmară, puteau evita întâlnirile întâmplătoare în campusul destul de mic al universității. Din când în când, îl zărea pe Andy de la distanță și când se întâlneau pe vreun culoar, el înclina doar din cap, îngânând un vag salut.

Uneori, Chelsie se întreba dacă nu cumva dintre ei doi nu fusese ea cea mai idioată. Avusese de-a face cu un bărbat pe care îl iubea și care bănuia că și el o iubește, dar sacrificase totul din cauza fricii de viitor… Poate că el era cel mai înțelept, pentru că voia să se bucure de clipa prezentă și să lase viitorul să aibă singur grijă de el?

Nimeni nu bănuia că doamna profesor McBride se plimba acum având în piept un pietroi în loc de inimă. Până și Lynn Marshall îi acceptase explicațiile fără să comenteze: văzând că nu aveam nimic în comun, se hotărâseră să pună capăt relației lor. Și cum nu știuse nimeni că fuseseră amanți…

Fusese de multe ori pe punctul de a-i telefona profesorului Nelson, ca să-i ceară s-o elibereze mai devreme din funcție, dar de fiecare dată găsea o mie de motive ca să dea înapoi: nu avea un apartament la Bryn Mawr, nu avea un post până în

anul următor, nu-și putea permite să renunțe la salariu… ca să nu mai punem la socoteală faptul că avea o reputație de apărat…

Profesoara Chelsie McBride nu se dădea așa ușor bătută și n-avea de gând în nici un caz să-și părăsească postul fără un motiv întemeiat. Oricum, chiar dacă ar fi plecat din Oneonta, durerea tot i-ar fi rămas în suflet.

După trei săptămâni, Chelsie își revenise atât de bine, încât trăgea nădejde să termine totuși semestrul început. Se cufundă în muncă zi și noapte, era singurul lucru pe care îl putea face.

Ba chiar, în mod curios, i se părea că se va despărți cu greu de Oneonta atunci când va sosi momentul. Șansele de a-l mai întâlni pe Andy se vor reduce aproape la zero. În orice caz, faptul că îl zărea din când în când era un motiv de mare bucurie. Chiar dacă îl plătea cu o suferință cumplită.

Acum înțelesese că nu va mai fi niciodată aceeași. Se hotărâse să termine anul la Bryn Mawr și apoi să facă altceva. Se gândea foarte serios să candideze pentru un post în străinătate. O schimbare radicală, alte locuri, alte fețe, nu asta era ceea ce i-ar fi recomandat orice medic?

Crăciunul sosi pe neașteptate. Se duse să facă cumpărături la Bresse's, care reprezenta tot ce era mai select în materie de magazine. Își aminti de alte Crăciunuri, în urmă cu mulți ani, pe vremea când nu era decât o copilă… În anul acela, toată familia trebuia să se adune la fratele ei Stephen, la Pittsburg.

Pentru prima oară în viață, Charlie nu era sigură că avea chef să dea ochii cu ai ei. Acest Crăciun ar fi putut fi primul pentru Andy și ea. Gândul acesta îi aduse lacrimi în ochi și fu nevoită să fugă din magazin.

Suporta cu mare greutate colindele tradiționale ale acestei perioade a anului, pe care nu le va asculta niciodată împreună cu Andy. Petrecuseră atât de puțin timp împreună… doar câteva săptămâni de fericire, care trebuia să-i ajungă toată viața… Uneori, acest gând devenea de nesuportat.

Sosi și ziua când totul se termină, se dăduseră examenele și se terminară rezultatele studenților. N-o mai împiedica nimic pe Chelsie să plece. Venise vremea să-și încarce remorca și să pornească la drum.

Adună toate lucrurile pe care le înghesuise de-a lungul celor câteva luni în „vizuina“ care-i servise drept birou și închise ușa în urma ei pentru ultima oară. N-avea rost să mai piardă timpul pe acolo. Mai avea de făcut și bagajele, așa că nu se va culca prea devreme.

O luă pe coridorul pustiu și, cu servieta în mână, se trezi afară într-o după-amiază de iarnă.

Capitolul 9

După ce ajunse acasă, Chelsie se schimbă de haine și-și puse o pereche de blugi și un pulover pe gât care cunoscuseră și timpuri mai bune și, fără grabă, își suflecă mânecile și se puse pe treabă. Trebuia să împacheteze cărțile, hârtiile, hainele, ustensilele de bucătărie…

Se hotărî să lase combina stereo la sfârșit și alese un disc cu Peer Gynt de Grieg, ca să-ți țină de urât în timp ce lucra. Ideea părea a fi bună, dar deodată, aria lui Solvejg în care aceasta își jelește iubitul pierdut o aduse în pragul disperării. Înlocui discul cu înregistrarea unui concert de jaz clasic.

„Așa e mai bine“, își spuse ea așezând ultima cutie cu cărți pe podea. Nepotul doamnei Freeman trebuia să vină s-o ajute la transportul lucrurilor cele mai grele la mașină.

În cele două ore care urmară, munci cu spor, apoi stomacul îi aminti că ora cinei trecuse de mult. Se opri ca să-și încălzească și să bea o cutie cu supă din fructe de mare.

Tocmai își spăla farfuria când auzi o bătaie ușoară în ușă. Vreme de câteva secunde, inima încetă să-i mai bată, dar își recăpătă ritmul normal când o văzu pe Lynn Marshall în pragul ușii.

– Salut, Lynn, îi zise ea, bucuroasă c-o vede. Mi-ai ghicit gândurile! Tocmai voiam să trec pe la tine.

– Am venit să-ți urez drum bun și sărbători fericite! Asta este pentru tine, îi spuse ea întinzându-i un pachet. Crăciun fericit!

– Oh, Lynn! șopti Chelsie cu lacrimi în ochi. Nu vrei să intri puțin? Am și eu ceva pentru tine. Găsește-ți și tu un loc unde să stai. La mine e o întreagă harababură!

Chelsie aduse o cutie înfășurată cu o panglică frumoasă.

– Crăciun fericit, Lynn! îi zise ea oferindu-i-l.

– Așteptăm ziua de douăzeci și cinci ca să ne deschidem cadourile? o întrebă Lynn, veselă.

– Glumești! exclamă Chelsie desfăcându-și pachetul care conținea un flacon cu parfumul ei preferat. Sunt foarte emoționată, Lynn. Nu știam că îmi cunoști gusturile!

– Oh, Chelsie, e minunat! exclamă și Lynn care scoase din pachet o prețioasă cutiuță muzicală. Îți mulțumesc!

Ridică încet capacul împodobit cu un trandafir pictat și imediat se auziră acordurile melodiei „La vie en rose“.

– Care sunt planurile tale de vacanță?

– În seara asta, mă duc la Franck să-i cunosc pe părinții lui, îi mărturisi Lynn, zâmbind cu subînțeles. După aceea ne vom întoarce aici amândoi în ziua de Crăciun, ca să luăm masa împreună cu familia mea.

Chelsie se prefăcu mirată.

– Lynn Marshall! Încerci cumva să mă anunți în felul acesta că urmează să aibă loc un anumit eveniment?

– I-am promis lui Franck să-i dau un răspuns până la Revelion, dar cred că acesta va fi da, îi spuse Lynn visătoare. Am douăzeci și șapte de ani și dacă tot trebuie să fac pasul ăsta, de ce să nu-l fac cu Franck, cu atât mai mult cu cât îl iubesc…

– Felicitări! îi spuse Chelsie îmbrățișând-o. Stai liniștită, n-o să suflu o vorbă nimănui până când evenimentul n-o să devină oficial.

– Dar tu, ce planuri ai de Crăciun?

– Toată familia mea urmează să se adune la fratele meu, îi răspunse Chelsie cu un entuziasm prefăcut. Plec la Pittsburg, poimâine.

– Ai de gând să te vezi cu Andy Bradford înainte de plecare? o întrebă Lynn pe un ton foarte nevinovat.

– Nu, cu siguranță nu.

– Pentru că, știi, la un moment dat, pe la începutul semestrului, mi s-a părut că e ceva între voi…

– Nu, nu s-a petrecut nimic între noi, răspunse Chelsie pe un ton atât de categoric, încât Lynn nu mai insistă.

– O.K., e vremea s-o întind, spuse ea ridicându-se în picioare. Încă nu m-am hotărât cu ce rochie să mă îmbrac pentru vizita la părinții lui Franck. Pentru prima oară în viață, aș vrea să fac impresie bună…

– Sunt convinsă că te vor plăcea.

– Îmi va fi dor de tine, oftă Lynn oprindu-se în pragul ușii. Ne-am simțit bine împreună.

– Așa este, dar îți promit c-o să-ți scriu, deși îndeletnicirea asta nu reprezintă punctul meu forte.

– Ca oricărui profesor de engleză… glumi Lynn. Îți urez mult noroc, Chelsie!

– Crăciun fericit! îi strigă Chelsie din urmă.

***

Era aproape ora zece când Chelsie își oferi o pauză binemeritată. Totul era gata, până și hainele de călătorie și cutia în care își va vârî filtrul de cafea înainte de plecare.

În momentul acela n-avea poftă de cafea, ci de vin. Îi mai rămăsese o jumătate de sticlă pe care n-avea de gând s-o verse la chiuvetă. Își turnă puțin într-o ceașcă și își aprinse o țigară.

Abia apucă să tragă un fum din ea că auzi din nou o bătaie în ușă. I se păruse totuși că o auzise pe Lynn plecând; nu cumva o fi Esther Freeman care venea să-și ia rămas-bun?

Cu țigara într-o mână și ceașca în cealaltă se duse să deschidă.

– Salut, Chelsie!

Era vocea de bariton a lui Andy Bradford, cu inflexiuni dureros de cunoscute.

Trase din țigară și începu să tușească. Andy fu nevoit să vină lângă ea și să-i dea câțiva pumni în spate.

– Prost obicei mai e și fumatul ăsta! remarcă el cu calm.

– Și nu este singurul, bombăni ea, nereușind să-și ascundă tulburarea.

– Pot să intru? o întrebă Andy nescăpând-o din ochi.

– Mi se pare că ai făcut-o deja…

– Așa este, recunoscu el abia stăpânindu-și un zâmbet. După câte văd, îți faci bagajele…

– Da, mă întorc la Bryn Mawr mâine dimineață, îi răspunse ea pe un ton indiferent. Așa după cum cred că știi, mi-am terminat treaba aici.

– Da, am fost informat, de aceea am și venit. Dar nu știam că vei pleca atât de repede.

– Nu mai am nici un motiv să mai stau, îi spuse ea cu un ușor reproș în voce.

– Îmi dai și mie un pic de cafea? o întrebă făcând semn spre ceașca ei.

– Nu e cafea, ci vin. Vrei și tu?

– Cu plăcere, răspunse el ridicând aparent fără un efort deosebit o cutie cu cărți care ocupa un fotoliu.

Se așeză și scoase un pachet de țigări din buzunar.

– Scuză-mă că te servesc din ceașcă, dar am împachetat deja paharele. Parcă înțelesesem că fumatul este un obicei prost, observă ea.

– Într-adevăr, așa este, spuse el aprinzându-și o țigară. Mi se pare că ai mai slăbit, spuse el măsurând-o de sus până jos.

– Am urmat un regim.

– Nu prea era nevoie. Dacă țin bine minte, aveai niște forme perfecte.

– Să zicem că e chestie de gust, îi răspunse ea prefăcându-se că nu observă aluzia.

– Ce mai faci, Chelsie? o întrebă el ca și când nu mai știa ce să spună.

– Foarte bine, spuse ea veselă. Dar tu?

Andy puse ceașca pe masă și-și studie câteva secunde mâinile înainte să-i răspundă.

– Am fost foarte ocupat.

– Cu ceva anume?

Andy se încruntă ușor și-și încrucișă brațele la piept. În cele din urmă se uită fix la ea, ca să vadă cum va reacționa.

– Cu transferul departamentului nostru de cercetare și dezvoltare la Oneonta.

– Foarte interesant, spuse Chelsie, fără să înțeleagă imediat semnificația cuvintelor lui.

– Am luat o hotărâre referitoare la viitorul meu la Bradford Electronics, îi spuse el cu o voce mai puternică.

– Așa este, ai promis consiliului de administrație să dai un răspuns până la Crăciun. Sunt convinsă că ai luat hotărârea cea mai înțeleaptă, Andy.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Chelsie! Chiar nu te interesează deloc ce am de gând să fac? izbucni el furios.

Chelsie făcu ochii mari de uimire.

– Bine… bineînțeles că mă interesează, doar că… eram sigură că te-ai hotărât să-ți abandonezi postul de profesor și să te întorci la Albany la sfârșitul anului.

– Ei bine, află că te-ai înșelat, îi spuse el înfuriat. Nu mă întorc la Albany.

– Nu te întorci la Albany? repetă ea cu o voce nesigură, inima începând deodată să-i bată năvalnic.

– Nu. Știi de ce?

– Nu… nu înțeleg…

Andy îi aruncă o privire scurtă.

– Pentru că am renunțat la președinția companiei. Voi conduce departamentul de cercetare și dezvoltare aici, la Oneonta.

– Ești sigur că asta vrei cu adevărat? îl întrebă ea după un moment de tăcere. Vreau să spun că asta va duce și la schimbarea ta din funcția de Președinte-Director General…

– Asta și sper că se va întâmpla, îi răspunse el cu blândețe. Chelsie, vreau… vreau să te rog ceva…

Ea îl privi mirată, dar pe fața lui nu citi absolut nimic.

– Ce anume? spuse ea încruntându-se.

– Mai îmi dai puțin vin?

– Sigur că da, îi răspunse ea și se ridică în picioare.

Se duse să ia ceașca lui, care se găsea pe măsuța de lângă el. El nu făcu nici o mișcare, dar brusc, o prinse de încheietura mâinii.

– De fapt, nu prea am chef să beau vin…

– Atunci, ce vrei? întrebă Chelsie, nemaiînțelegând nimic.

– Asta vreau, bolborosi el trăgând-o pe genunchii lui. Asta și nimic altceva!

Gura lui se lipi de buzele lui Chelsie într-o explozie de dorință, ca și cum toată tensiunea acumulată de luni întregi se elibera dintr-o dată. Sărutul lui nu avea nimic tandru, ci era feroce și dominator, ca al unui bărbat care îndurase chinurile iadului.

În aceeași clipă, Chelsie înțelese că acela era singurul lucru care avea importanță și anume faptul că se afla în sfârșit în brațele lui Andy.

– Oh, iubirea mea… De când aștept momentul ăsta… De câte ori n-am fost pe punctul de a veni la tine… Nici nu-ți închipui! Dumnezeule, ce dor mi-a fost de ăștia, mai adăugă el punându-i mâna pe sâni.

Chelsie simți că-i îngheață sângele în vene. Deci de „ăștia“ îi fusese dor, nu de ea. Știa foarte bine ce înțelegea Andy prin acel cuvânt.

Ea îl îmbrânci și se ridică în picioare, roșie de indignare.

– Ce s-a întâmplat, îngerașule? o întrebă Andy, sincer uluit.

– Lasă-mă în pace! îi spuse ea printre dinți.

– Ce te-a apucat? zise el fără să-i dea drumul. În urmă cu un minut erai plină de tandrețe față de mine…

– În urmă cu un minut poate, dar acum te rog să-mi dai drumul.

– Foarte bine, așa voi face, cu condiția să-mi explici și mie care-i problema.

– Mai întâi dă-mi drumul, negocie Chelsie, hotărâtă să nu-i dea nici o explicație după aceea.

– Vorbește tu prima!

Se gândi treizeci de secunde înainte de a deschide gura:

– Nu vreau să fiu tratată ca un obiect sexual!

– Obiect sexual? repetă el izbucnind în râs. Doar nu crezi că am venit numai pentru așa ceva?

Ea îl privi cu un aer sfidător.

– Dar ce-ar trebui să cred?

– Ai putea măcar să-mi acorzi prezumția de nevinovăție, îi răspunse el uluit. De ce îți închipui că ți-am împuiat capul cu noua mea situație? Încercam să-ți spun că am abandonat stilul de viață pe care l-ai criticat cu atâta patos ultima oară când ne-am văzut.

– Nu… nu înțeleg…

– Așa se pare, bombăni nemulțumit Andy. Am impresia că noi doi avem serioase probleme de comunicare.

Chelsie începuse să obosească.

– Spune-mi de ce ai venit la mine în seara asta?

– Ca să-ți cer din nou să te căsătorești cu mine.

– Să mă căsătoresc cu tine? șopti Chelsie cu inima bătându-i puternic în piept.

– Da. Credeam că vei reveni asupra deciziei când vei afla că situația s-a schimbat.

– Dar situația s-a schimbat cu adevărat? Ești pe deplin satisfăcut de hotărârea pe care ai luat-o? îl întrebă ea privind țintă la buzele lui, ca și cum întreaga ei viață ar fi depins de răspunsul pe care i-l va da el în acel moment.

– Ca să fiu sincer, răspunse el căzut pe gânduri, la început n-am fost prea sigur, dar pe măsură ce transferul departamentului se concretiza, am constatat că eram mai fericit cum n-am mai fost de mulți ani. Acum nu mai am nici o îndoială.

– În cazul acesta, accept, șopti ea tremurând de emoție.

– Ce accepți? întrebă el cu blândețe.

– Accept să mă mărit cu tine, Andrew Bradford, în cazul în care oferta mai este valabilă, adăugă ea simțind cum inima vrea să-i spargă pieptul.

– Oferta mea este valabilă, îi spuse el lipindu-și gura de buzele ei cu tandrețe. Dacă ai ști, Chelsie, de câte ori am visat să te aud spunând cuvintele astea!

– Eu știu doar de câte ori am dorit eu să le spun, îi șopti ea acoperindu-i chipul cu sărutări.

– Și acum vom sta puțin de vorbă, îi spuse el strângând-o în brațe.

– Acum? îl întrebă ea uitându-se la el ca la un nebun. Cine ar avea chef să stea de vorbă în aceste momente?

– Da, acum, și stai cuminte, îi spuse el ținând-o tare de mâini. Cel puțin câteva minute.

– Mi-ai stricat toată bucuria! îi spuse ea și scoase limba la el.

– Oh, vei avea parte de câtă bucurie vrei, îngerașule, dacă asta îți dorești, îi răspunse el privind-o cu tâlc.

– Promisiuni, numai promisiuni aud de la tine! oftă ea ghemuindu-se fericită în brațele lui, foarte dispusă să audă ce avea de spus.

– Vreau să te asigur, Chelsie, că în ceea ce ne privește pe noi doi, totul va fi bine. Sunt convins de asta. E adevărat că nu-ți pot promite să mă întorc acasă în fiecare seară la ora cinei, dar nu voi lucra în weekenduri.

– Și cu recepțiile tale grandioase cum rămâne? îl întrebă ea ca să-l tachineze puțin.

– Nu vor fi decât două sau trei pe an și pentru asta vei fi recompensată din plin, șopti el sărutând-o delicat pe buze.

– Dar cu amorezele tale cum vor sta lucrurile? îl întrebă ea între două săruturi.

– Care amoreze? De-acum încolo, nu mai am decât una singură.

– Bine, accept termenii contractului, domnule Andrew Bradford. Și acum, n-am putea să punem capăt discuției ăsteia plicticoase? îl rugă ea luându-l cu ambele brațe după gât și lipindu-se de el.

– Ba da, cred că acum ne-am rezolvat în sfârșit problemele de comunicare!

Buzele lor se uniră cu o pasiune care demonstra destul de evident că vor avea la dispoziție tot restul vieții pentru a recupera cele câteva luni pierdute. Nici mâinile lui Andy nu stăteau degeaba. Ele o mângâiau drăgăstos, ca și cum voia să se asigure că tânăra era reală și nu fructul imaginației lui. Încercă să ajungă la pielea mătăsoasă și netedă a gâtului pe sub gulerul înalt al puloverului.

– Dinadins ți-ai pus afurisitul ăsta de pulover? mormăi el nemulțumit.

Îi scoase cu mâinile tremurânde puloverul și-l lăsă să cadă pe podea. Chelsie se trezi așezată pe genunchii lui pe jumătate goală. Răcoarea nopții o făcu să se înfioare.

– Mi-e frig, șopti ea.

– N-o să-ți fie frig prea mult timp, îi răspunse el dându-și și el bluza jos și strângând-o și mai tare la piept.

Îi desfăcu în grabă sutienul pe care-l aruncă lângă pulover. Chelsie începu să geamă, simțindu-i mângâierile fierbinți

– Oh, îngerașule, din nefericire sunt prea bătrân ca să mai pot face dragoste într-un fotoliu, îi spuse el ușor enervat.

Ea se ridică și-i întinse mâna.

– Vino cu mine, Andrew Bradford. Aș vrea să te mai învăț câteva lucruri...

– Cu cea mai mare plăcere, îi răspunse el urmând-o fără să se lase prea mult rugat. Mi-am dorit întotdeauna să fiu răsfățat de doamna profesor...

Ea se duse în camera ei, unde se dezbrăcară complet și se întinseră amândoi în pat. Descoperiră din nou toate plăcerile pe care și le dăruiseră deja unul altuia, dar care li se păreau acum cu totul inedite privite prin prisma iubirii lor împlinite.

– Îmi place metoda ta de predare, doamnă profesor McBride, îi șopti Andy.

– Lucrurile practice mi s-au părut întotdeauna mai eficiente decât cele teoretice... Te iubesc, Andy, adăugă ea cu duioșie în glas.

– Și eu te iubesc, Chelsie, acum ești a mea pentru totdeauna.

Și începu să-i demonstreze acest lucru până când atinseră amândoi paroxismul pasiunii. Mintea și trupul lor formau un singur tot, se simțiră ca și cum ar fi fost proiectați în văzduh, după care coborâră trezindu-se unul în brațele celuilalt, înlănțuiți tandru și înspăimântați la gândul că fusese cât pe-aci să nu mai cunoască niciodată acea fericire. În cele din urmă, ghemuiți unul în brațele celuilalt, se cufundară într-un somn de plumb.

***

Când se trezi, Chelsie constată cu uimire că era încă întuneric beznă. Își ridică preocupată capul de pe umărul lui Andy. El o privea zâmbind, cu ochii larg deschiși. O trase spre el.

– Ești fericită? o întrebă el, deși cunoștea dinainte răspunsul.

– Mai fericită ca niciodată, îi răspunse ea lipindu-se de trupul lui cu un suspin de satisfacție.

– Am reflectat și am luat o hotărâre: ne vom căsători în weekendul ăsta.

– În weekendul ăsta? Dar eu ar fi trebuit să plec în Pennsylvania, mâine… adică în dimineața asta și trebuie să fiu la Pittsburg poimâine. Toată familia mea s-a adunat acolo pentru câteva zile.

– Nu pot să mai petrec o noapte fără tine, dragostea mea; nu mai vreau să aud nimic. Deci, în cazul în care nu vrei să-ți șochezi întreaga familie aducându-ți amantul cu tine de sărbători, cel mai bine ar fi să ne căsătorim acum.

– Pe cuvântul meu ai un mod de a prezenta lucrurile, de speriat… Cum aș putea să refuz o asemenea ofertă? îi răspunse ea mușcându-și buza de jos ca să nu râdă.

– Și dat fiind că vei mai rămâne la Oneonta câteva zile, de ce n-ai profita de ele cerându-i profesorului Nelson un post permanent la facultate?

– Dar dacă nu are nevoie de mine?

Gândul acela îi produse fiori reci pe șira spinării.

– E imposibil, îngerașule. Doar nu e nebun… Nu va rata el ocazia de a te smulge de la Bryn Mawr. Reputația ta de specialist în Chaucer nu e deloc de lepădat.

– Mare șmecher mai ești! exclamă Chelsie, râzând sincer de data asta.

– Nu mai avem decât o problemă de rezolvat, îi spuse Andy foarte serios. Unde vom locui?

– E musai să ne alegem o casă acum, în toiul nopții? exclamă ea.

– Ce-ai zice să locuim în vilă? continuă el imperturbabil. Am închiriat-o, dar, prin contract, am posibilitatea s-o și cumpăr.

– Foarte bine.

– În cazul acesta, totul este în regulă, șopti Andy apropiindu-se de ea fără să-și ascundă intențiile. Nu regret decât un singur lucru….

– Care anume? îl întrebă ea încet.

– Nu ți-am luat nici un cadou pentru Crăciun, îi mărturisi el căutându-i cu înfrigurare buzele.

Chelsie îi zâmbi și-i puse un deget pe buze.

– Ba da, Andy Bradford, sigur că mi-ai luat…

Și începu să-i demonstreze exact ce vroia să spună cu acele cuvinte…

Sfârșit